

Nemandinn, skólablað, 13 ára D 1944

Nemandinn – Skólablað – 13 ára D 1944

Tekið af vef Borgarskjalasafnsins

borgarskjalasafn.is

Ýmislegt

Nr. 5 Handskrifuð skólablöð úr Laugarnesskóla
1941 - 1944

Nemmandinn

13.2

Shólablað.

Önd.

Nemandinn

REYKJAVÍK

...i listu

...var

...hent

...agana, ein

...ig. það var

...ad við

...vorum

...ey Leinar

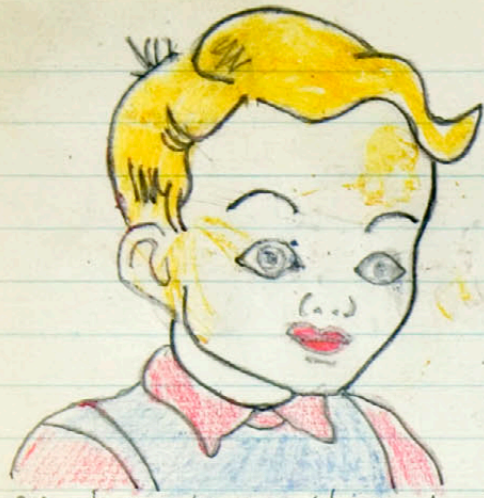
...berberginn. líd

...yngtu fara eftir

Þegar telpurnar tóku flekan.

Þótt og Þyngir hjetu sveir drengir, um fermingaráldur, þeir voru skólabroður og góðir vinir. Þeir höfðu hugað sér að eida frinu sínu niður við fjörðin. Og afluðu sér að byggja sjer fleka til að sigla á en það átti að verða samgerður fleki. Já eiginlega átti það að verða nokkurkonar seglbátur, þeir voru nú önnur kafri niður við ríkina en þeim vantaði efni og voru ekki komnir lengra en að sinna saman nokkra staura með skálvir og ofan á staurunum höfðu þeir til bráðabirða lákl útidyrakurð og gátu þegar farið að nota flekan en biðum við þeir höfðu fengið lofun fyrir nokkrum kössum hjá formanninum í sögunarmillunni þarna í nágrenni. En þeim stóð kalfgerður stiggur af tveimur telpum á þeirra aldri sem áttu heima á næsta bæ en hjeldu sig alltaf niður við ríkina þar sem þeir voru að byggja flekan sinn. Þeir seldu sannarlega ekki kafa þessar telpur með sér því hvað geta telpur eiginlega gert þar kunnur ekki einu sinni að synda og voru jafnvel hræddar við Mauna, nú þeir voru ákveðnir í því að kafa ekkert með þessum telpum að gera. Þeir gengu því vel frá flekanum sínum á hverju kveldi en þeir urðu varir við að telpurnar höfðu komið um borð í flekan þegar þeir voru fjáverandi en þeir voru nú mestum því binnir að gleima telpunum jafnvel þó að þar væri að hröpa til þeirra ógandi orðum öðru hverju. Nú kom vestan stormur í heila ríki þá notuðu þeir

liman heima hjá sér til þess
að saga niður og snitta til timbur
í flekan. Og svo kom dagur með
sol og finu veðri en þó var
tölurverðurvindur sjö og angur
á firðinum þeir báru ni allt
timbrid niður að ríkinni en
þegar þangað kom var þar enginn
fleki hann var horfinn með öllu.

Þráð hafði komið fyrir þeir settust niður og hugsuðu málið
hafði einhver stólið flekanum eða hafði hann slitnað frá
í ofriðinu þeim vart báðum allt í einu litid út á sjóinn
þeir sprukku upp báðir samtímis langt út á firðinum sáu
þeir flekan og það sem meira var það virtist eitthvað kviki
vera á honum þetta er flekin og stelpurnar hröpáði Þóbb.
Ef vitarnir slitna sem flekin ersiradur með skiljast
staurnar að og stelpurnar drukkna hröpáði Þyrgir, sem
einn maður hlupu þeir niður á ströndinni að gömlum
naustum sem þar voru, hálf fullingamall þrammi lá þar
í fjörunni í honum var aðeins ein ári en þeir ferdur fljótt
fjól sem þeir gátu notað til að róa með, og áður en þeir eigin-
lega höfðu hugað sig um voru þeir búnir að hrinda þessu
bátskrifli á flót en þeir voru ekki komnir nema rétt út
fyrir vikuroddan þegar þramminn fíkti og þeir fóru báðir
í sjóinn, þeg syndi út til þeirra hröpáði Þóbb en Þyrgir
hræsti valnid úr þarinnu og sagði ekkert en báðir syndu
þeir í allina til flekans. Þáðir drengirnir voru dug-
legir að synda en það var straumur og tölurverður
sjö og angur, svo það leid ekki langur tími þangað til
þeir urðu þreittir. Þyrgir var í ledurköm en Þóbb
í gummisköm og urðu þeir áráttir um að losa sig
við hvorubegga, létta það þeim tölurvert sundið, samt
sem áður fannst þeim þegar þeir komu að flekanum
að þeir ætluðu að springa af máði. Á flekanum sátu
báðar stelpurnar og hjeldu sér laudakaldi gegnum vötar,
því flekin tók dyfur annað kastid. Já þar voru

sannarlega ekki upp á marga
fiska stelpurnar þegar dreng-
irnir syndu sinn kvoru megin
að flekanum og það físta sem
þeir þurftu að gera, skjálvandi
af kulda var að sírta samann
staurnana, því flekin var að
delta í sundur, tvá þverborð
urðu þeir að leisa til að nota,
sem ávar, og svo byrjati ferðalag, sem engin af þessum
fjórum, sem á flekanum voru nokkur tíma gleimdu.
Drengirnir voru orðnir skinnlausir í lofinum
loksins þegar þeir komust upp inn fyrir vikur-
oddan og þar kom loksins motorbátur á móti þeim
sem slefði þeim til lands. Eigandi motorbátsins
var faðir annarar stelpurnar. Hann hjelt fyrst að
drengirnir hefðu narrað stelpurnar með sér út á flekan
en þegar hann fékk að vita eins og var sagði hann
ekkert. Þreittir í handlegg og líkamannum hjeldu drengir-
nir þeigjandi heim til sín, en um kvöldið kom
eigandi motorbátsins í heimsokn hann tók í hend-
ina á báðum drengunum og sagði „það sem þú
hafid afrekað drengir er sannarlega þess virði að
því sé haldið á lofti an þess að hugsa um sjálfa
ykkur logduð þið til sunds til þess að bjarga
stelpunum. Eg hef líka hugað mér að skrifa til
Carnges sjótsins til þess að þið fáið þau verðlaun
sem þið svo sannarlega hafid unnið til en mig
langar til þess að þakka ykkur personulega, á laugar-
daginn skulid þið fara niður að ríkinni þar sem
þið bigduð flekan iðkar þar munid þið finna nokkuð
frá mér, sem þið kunnid að hafa sanna áragju af
Foreldrar Þóbb og Þyrgis voru mjög stoltir af drengj-
unum sínum, en drengirnir fóru að tala um sín
á milli hvað það mundi vera sem maðurinn
ætladi að gefa þeim. Á laugardaginn fóru drengirnir

niðurat vikinni þar fundu þeir lítinn Norkan bát
með öllum reglublunadi. við mastrið var festur
miði sem á stóð þennann bát eiga Þobbi og Þyrgis
en kvenfolki er bannaður aðgangur, eftir nokkrum
minútur voru drengirnir komnir á miðja bátinum
sínum út á fjörðinn. Votinnar þöndust út fyrir
góðum byr og þeir sigldu af hjartans list.

Endir.

Steinunn Guðmundsdóttir 13 ára D

Sumaríð

Ég var í sveit í sumari. Míst þótti mjög
garnan þat.

Á morgnana vak ég kjörnar og sólli
þar á kröldin. Það var arnar strákur
á þorum jafn gamall mist.

Við lögeitum net í vatni, sem er skammt
frá þorum og veiddum silung í það.

Við fórum að vilja um netin svoemma
á morgnana, áður en við náðum kjörnar.

Það eru mjög stórir karlóflugartar
á þorum og varð biid að setja niður í
þá alla er jeg kom.

Þerinn er réll við sjáinn og eru
sher og lón við ströndina og mikið brim
á sumrin er hægt að syngja í lörunum
og er það mjög garnan. Líka rekur
mikið af timbr í fjörurnar og þar
hafa rekið tvö hundurdufl.

Á voris þegar þuglatnist fara að verpa,
fara allir hrakkarir á þorum í
eggjalil. Við tökum öll andaregg og

krúegg, en skiljum allaf eild egg eftir,
þegar við finnum aðaregg. Eggis,
sem við finnum úli á fjörðunni megin
við eiga, en eggis, sem eru í hölmunum
í vatninu á þorlinn en þar verður að
skilja þrjú egg eftir.

Þegar þaríð var að slá, þá slá ég með
orfi, bæði á lúninu og á myrunum. Þeyinn
var ekid heim á bil, af því að það eru
þeir bilar á þorum.

Þegar ég fór var ekki þaríð að taka uppist
göðunum en álli að fara að byrja á því

Eftir

Loft Jóhannesson

Ísland þarredla frón

Landið var fagurt, þegar landnims-
mennirnir komu hingað. Það var
skógi vaxið milli fjalls og fjöru og
fannhrilur jökla, á fjalls lindunum.
Þá komu þorfeðurnir og þrjásvæðis-
hefjurnar, sem ekki vildu vera undir
harðljórn Þaralds hárfagra.

Þegar þeir komu, veistu þeir sér
byggðir og bic inni í dölunum og við
ströndina. Þeir ukust að í þróll og þrögð
og voru á megtir með það sem þeir gertu.

Én hátt uppi á eldhránni, þar sem
Óxará rennur ofan í Almarnagja, þar
slóð hann þorgeir á þingi þegar kristin
líu var lekin í Íslandi. Þangað komu
Gissur og Geir, Gunnar Hleðim og Njáll.

Þá vudu heljar um hærudin og skraudhinn
skip lágu fyrir landi sem flutu með
fríðarla líti og farandi varninginn heim.
En það er vort að standa í stað.

Stefir mönnum farir morkud fram
í þessi sex hundruð sumur? Landið er
fagurt og jöklar eru á efstu lindum
himninn er heidur og hafid er bjark.

En hálft á eldhrauni upp, þar sem
Óxará rennur ofan í Álmannagjá.

Þar stóð alþingið, sem mi er horkið
og Snorrabúð er hrunin. Nú er þar
afli grasi gróid og lyngi. Nú blámar
Lögberg helga af berjum á hvenju ári,
sem báta og hrafnar lína.

O þið unglinga fjöldi og fullorðnu
synir Íslands nú et þrögd þestr okkar
fallin í gleymsku og dá.

Eftir
Lof Jóhannesson.

Stíll!

Tog atla að regja frá smá
skipi er ég vord fyrir einn vetur.
Tog var itti á fjörn á skautum og
hítt á spyltu með nagla í iðrum
endannum. Tog átti að koma heim
hl. 1: en blukkuna sat vantaði
horter i 1: og ég atlaði að fara
að halda heim er ég mætti 2. strákum
nokkuð stórum. En þegar þeir sáu
spituna sem ég var með báðum þeim
mig umm að gefa sér spituna
en það villdi ég ekki.

Þetta hjá var stór vök og nokkrir
jakar í renni. Báðum þeim mig nú að
má i einn jakann með spitunni
og það gerdi ég. En þegar ég
keigði mig eftir jakanum ~~stógt~~ ég

~~Köfundir í vöðum~~ efri itti einn
strákurinn aftan á mig svo að
ég stakst á köfundir í vöðum,
og í bólabak. Slukku mi allir
strákarir í burtu nema einn
lagði hann í faturnar á mér
upp á isinn og hljóp síðan í burtu.
Komst ég við íðan lítt heima og
lagðist í vörn. Og lá í nokkra
daga á eftir!

Þeftir = Sigurd Þorsson.

Veidiferð!

~~Þ~~ Á laugardegi kl. 7. hófði ég
og þabbi minn ákveðið að fara með
áttunnar bílnum sem fór í þingvallarveitina
og var áttunnin að fara síð miðfells að
veida. ~~kl. 8~~ kl. 7½ lagði áttunnar bílinn

af stað hiedan. Þegar við vorum að nalgast
skidaskálanum réum við í bíla í köfðu
farir út af veginum. Gerðist ekkert regulegt
fyrir en við komum að Averagerði
en þá sprakk ummað afturhjólið og tók
hálf tíma að era við það. Þennan
binnu var lagt af stað og ekið frekar hratt
vegna tafarinnar. Þessi var staðnæmst
fyrir en við Górafoss og var stansað
þar um 5 mínútur og voru margir
skatar þar til þess að taka á móti strákum
sem komu með bílnum. En síðan var
haldid af stað, og ekki var staðnæmst fyrir
en við Kaldarhöfða, en hann er næsti
bar við Miðfell og síðan var lagt af stað.
Síðasta ífanginn og komid um 5 lítið.
og fjölduðum strase. Þinn morguninn
föluðum við við bóndann Guðmund
Þorsson sem er alnafi minn og báðum
hann að lána okkur bát. Í þessari vikuna.
Var það auðrött mátt. Veidduðum við vel
en umm tíu lítið lögdum við af stað
til þess. Ekkert gerðist regulegt til
þess vegna við komum umm hálf tölfi
hingað.

Þeftir = Guðmund Þorsson.

Ritstjóri = Ólafur F. Halldórsson.
Antm. 4.

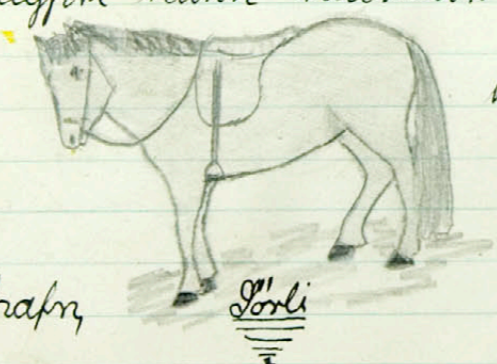
Skúlaskeið.

Maður hét Skúli; hann var dandur líflaus á alþingi, en gat flúið þaðan.

Elti hann þá mikinn sagur af fjandmönnum hans; en keshurinn hans var svo góður, að hann varð langt á undan þeim öllum.

Hann reit upp Hofmannaflet og Tröllaháls, til Hallbjarnarnarranda, og norður á Kaldadal, þar nam hann litla stund staðar, kelli vini af fencápelanum sínum í steinþró, og kallaði hæðningsordum að þeim, sem eltu hann að hann ætildi ~~læsa~~ þeim þessa fjölmennu fylgd.

Stóran hleypti hann klámmum á með flugafeti á einhvern hinn allgréttasta óveg, sem ver kefir dregur þessi vegur frá þar og heitir enn í

dag Skúlaskeið. Þegar skúli kom heim til sín,

féll keshurinn dandur niður af freikni og mæði; gerði hann keshinum það þá til rindingar, að hann hélt erustriktys eftir hann, og lét taka gröf að klámmum og grafa hann.

Tekid upp úr bók.

Ritst. Jónas ~~Ludmúndsson~~

Lautim í skalagolvinu á Draflastöðum.

Í Draflastöðum í Frjóskadal var skáli yfir daga Bjarna Jónssonar, sem bjó þar áður hann flutti að Laxamiri.

Í skalagolvið var laut, sem aldrei varð fyllt, því jafnskjótt og hin var Saldramadur sléttud með tonpi og mold, kom hin brátt aftur.

Þvermig þessi laut var tilkomin, um það

höfðu menn þá sögu úr gömlum kerlingalögum,
að kerlingum trimum hafði orðið sundur
örða eina jólanótt í skalanum, og hefðu
þær að lokum deilt svo lengi grimmi-

lega; að þær hefðu
láðar sókið þær
midur í gólfid,
og laukin þefir
verið eftir; og fólk,

sem í skalanum Kerling
var, hafði langt fram á jóladaginn
þeint ómin af nimmur þeirra upp
úr gólfinu.

Glafa menn það fyrir satt, að kerlingar
þessar hafi verið láði skapstovur og
þralindar.

Tekið upp úr galdnasögum
Ríkshjóni Jónas Guðmundsson.

Yngil-ferðin

Við lögðum af stað um klukkan

elleftu fyrir hádegis í állumarbil og
ebluðum út Kolvíðarköli.

Þegar við vorum komnir þangað, tókum
við farangurinn af bílnum þá lobbuðum
við heim að vikingaskalanum, sem
var verið að smíða. Þar fengum
við kaffisopa, ekki stoppuðum við
lengi þar, það var hindarþing,

þegar við fórum þaðan, við lobbuðum
inn í Linnstadal, en þegar við vorum
komnir þangað, var kominn kafall,
um hásumar. Við fjölduðum í dyppis
lauk, en það var svo kvasst, að
þjaldit elladi að rifna upp. Það fór mi
samt ekki, af því að við hindum
saman nokkrar helur, og settum

og á stöðin. Klukkan var að nærja
tölf ummóttina, þá fórum við að
hátta í svefnþokana. En þegar við
vorum kominn í, þá fórum við
að spila hjónasöng, en klukkan þrjú
um nóttina. fórum við að sofa. Þegar
vaktadi þyngtur um morguninn. Þá
var allur snjór horinn, og hornid
sólstíva, en snjóinn allur þarinn. Í þi hitudum
við kóko og þengum okkur braut
með þvi. Þegar við vorum útinir
að borða skildum við farangurinn
eftir, og nú ætlum við að ganga
upp á hennilinn, sem er hénun
eðl eins hár og bjarn. Þvíst eru ekki
mjög brattar brekkur og ekki erfitt
að ganga þar upp, en þegar við vorum
komnit svólitid lengra upp, þá voru

þar svo brattar, að við urðum að
kvila okkur oft. en við komumst ni
upp samt sem áður. Þegar við vorum
komnit upp, þá gátum við farið í
snjókast. Við gátum séð yfir alla þing-
vellisveitina og við sáum til Reykjavík-
ur þu svo fórum við að búa til
matin, við höfðum með okkur pylsur.
(Það) þegar við vorum búnir að sjóða
þar fórum við að búa til kartöflujafn-
ing. En þegar við vorum búnir að borða,
þá fórum við að taka saman farangurinn
og nú ætlum við að ganga ofan í
Hvetagerði, við vorum fimin tíma í
leidinni. Þegar við vorum komnit þangað,
var klukkann sex, en ásklanabíllinn
þar klukkan níu. Við keyptum okkur

farminna til Reykjavíkur og settum
faranginn aftan í bílinn, en fórum
svo í sundlauginna. Þegar við vorum
kominn upp úr frá fórum við í
veitingahúsið og drukkum þar kaffi-
sopa. En þegar klukkan var að
verða nív fórum við upp í bílinn
og bíðum eftir bílstjórnum sem kom
eftir augnablik. Og svo var haldið
heim

eftir

Gunnar Lárusson. 13 ára D.

Ritstjóri (Þigríður Þorsteins)
13 - D.

Nemandinn

13 - D.

Ritstjóri:

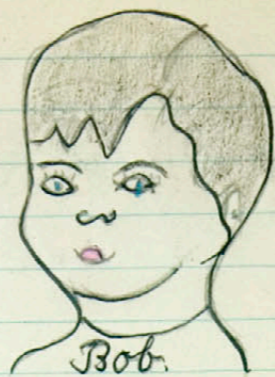
Þigríður Þorsteinsdóttir

Þórunn Einarsdóttir

Steinunn Guðmunds.

Stöfunarblíði.

"Ég ætla að fá mitt stöfunarblíði í kvöld"
sagði John frændi. "Og ég ætla að
gefa hverjum þeim dreng skauti,
sem best getur stafað orðið maður."
Börnir snérist á hali og glíptu hvert
framman í annan. "Stafað best orðið
maður, John frændi?" "Nei, það verður
ekki stafað nema á einn veg."
"Jú það má stafa það á öðral vegu,"
svaraði John frændi. "Ég ætla að lofa
ykkur að velja þessu fyrri ykkur um
hríð." Þó svo málta hneptu hann
að sjá flakkann og gekk burtu.
"Hvað á hann við?" spurði Bob.
"Ég held það sjá spaug," sagði Harry,
mjög hugsandi og þegar John frændi
spyr mig, það ætla ég að segja: "Nú,
m-a-d-u-r, auðvitað." Ég veit það,
það er gáta." sagði Joe og setti hönd
undir kinn þar sem hann sat og
fór að bjóta keilann um þetta. Þinnur
var seinn (á síð) að (sjá) lífa: þú sátu
í þessum bobba allan daginn í stað

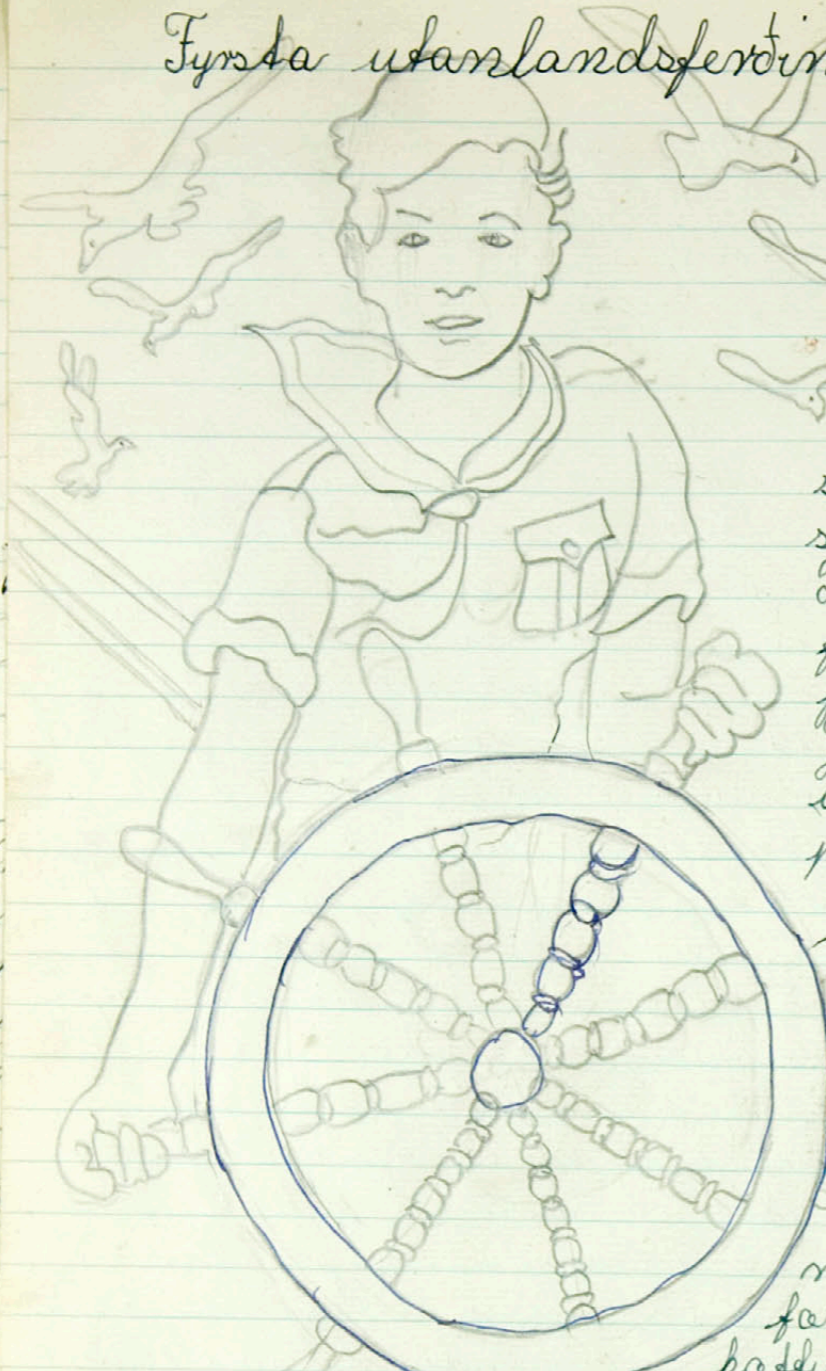
þess að leika sér. Þeim fannst eins og þessi „eftir-kröldvestastími“ ætlaði aldrei að koma. En loksins kom hann og John frændi kom líka, og glóandi skauta-járn gæðist upp úr frakkavasanum hans. John frændi (kom líka og glóandi) hafði engar sveifur á því nema settist niður og höfði beint í augun á Harry? „Hefir þú verið góður drengur í dag Harry?“ „Já - nei“ sagði Harry og tók nái „Jeg gjörði eitthvað, sem May franka sagði mér að gjöra ekki - það var að því að Ned Barnes var að ögra mér. Jeg þoli það ekki. að drengur ögri mér. En hvað á það skylt við að stafa orðið „maður!“ betti hann við spæna til háls með sjálfum sér. Þá veik John frændi sér að Bob. „Þetta þú góðan dag í dag, drengur minn?“ „Jeg hef ekki getuð leikið mér nóg,“ svasaði Bob., höskelega það er allt honum Joe að kennda. Við drengitrit vildum kafa hjörninu fyrir okkur eina einu sinni, og við stáðvæðum með okkur, að þegar stúlkurnar komu, þá skyldum við reka þat allar á burt.

en Joe hann -
 „Þú et komið að Joe að segja frá“ - tók John frændi fram í „Hvernig var það drengur?“ Joe sagði „Við jeg hugsaði, að stúlkur hefðu eins mikinn tjett til að vera á hjörninu eins og drengitrit svo að jeg taladi um það við einn eða tvo af stótti drengjum um, og þeir hugsuðu eins og jeg svo komum við í veg fyrir allt saman. Mér fannst það vera svo auðvirdilegt að fara svo með stúlkurnar. Þá búa fyrir glampa í vasa Johns franda og á næsta augnabliki voru skautarnir komnir á hne Joe“ þá et stöfunarveð málið unnið,“ sagði John frændi „og Joe hefur unnið verðlaunin.“ Allir drengitrit höfðu á franda spyrjandi á vigs og botnuðu ekki í neinu. „Drengit,“ svasaði frændi alvarlegur. Við höfum verið að stafa „mann“ ekki í bókstöfum, heldur í athöfum. Jeg sagði ykkur, að það matti gjöra á margra vegu, og nú höfum við sannad það í kvöld. Gleysid nú id í þetta drengit, og sjáid hvort jeg hef ekki rétt að mala“

eftir
 Sigridi Þorsteins.

Fyrsta utanlandsferðin hans Zens lilla

Í fyrri heimstíri
öldinni
áttum við
Íslendingar
láði þá og smá
skip til millilands
siglinga eitt af þessum
skipum var
Kúttarharaldur
frá Akranesi, þá
því skipi hafði
Zens sem þá var
unglingur fengið
pláss sem matsvæði

skipið átti
að fara til
Skotlands með
saltfisk, foreldrar
hans voru nú
ekki afskostar
ánagðir
með að drengirinn
færi þessa ferð því
hatturnar voru þá

miklar á hafinu, en þá
að tala drengirinn þá
að helga sig því lífstarfi
að verða sjómáður og
einungis af því þótti þeim
að sinja honum um fararleiði.
Þetta var um há veður
og því allra veðra von
enda líka fengu þeir slæm
veður á hafinu. Zens var
alinn upp við sjó og
biinn að sulla við sjóinn
áður en hann fór þessu
ferð en sem var þó hans
fyrsta ferð til framandi
lands.

Flann var því misjöfnu vanur samt sem áður veindist þetta erfitt sjóferð fyrir alla skipa-
verja þá kom leki að skipinu urðu þeir því oft
að standa við daluna hvernig sem við-
ræði og ekki batnæði þá að þilfarit fór einnig
að leka svo allur sangurfatnæður varð meira og
minna blautur. Zens hjálpaði til á þilfarinu
eins og hann gat milli þess sem hann eldæði
matinn handa skipverjum. Flann stóð við
daluna með hásetunum einnig hjálpaði hann
til að taka rif í segl eða strekka klifir, engin
gat orðið sjómáður í þá daga ef hann ekki var
viljugur á að haga seglum. Zens var þannig biinn
að hann lagði úr höfn að hann var í striga
blüssu og buxum og þó hann skrappi upp
til að aðstóða á þilfarinu lét hann þennan
klædnæð naja sem hlifarfót ef hann fékk
skvettur sem oft kom fyrir voru strigafötin
fljót að þorna við eldaveðlina sem ávallt var vel
kinnt, einnig þótti honum þessu klædnæður
þrúðilegur sem náttfót, því milli hinna vötu
sangurklæða var hann ávallt þur og heitur,
hann fór því ekki úr þessum fötum fyrr en
þeir komu til Leith þótti félögum hans
skringilegt að sjá flikurnar af Zens eftir að
hann fór úr þeim, þar gátu nefnilega stáðið
af sjálfum sér eins og Zens væri þar sjálfur
lifandi kominn, fötin fóru orðin svona förd
af sjósöltu. Eftir að biinn var að leisa farm skipinu
í Skotlandi (Leith) var kaldið yfir til smá-
lejar í Leith-firðinum til að lesta kol, drólar
þar var lengri en áttlað var í byrjun regna þess
að herskip voru við skotefingar úti fyrir og ekkert
reglskip mátti leggja úr höfn meðan á þeim stóð
en eftir átta daga dröf lögðu þeir af stað til
Íslands ferðin heim gekk að vonum en vel urðu

þeir að standa við daluna á leiðinni. Þegar komið var fyrir Reykjarnestanga fengu þeir stinnings kalda sem hjálpaði þeim vel inn. Faxabúkt en þegar nálgadist Gröfku skall á með þoku og var kaldið inn með þöju og lagt við akker utan við hafnaarminnid í Þvík eftir stutta stund kom bátur úr landi reindist það vera eigandi skipsins. Þens skildi ekkert í því að hann sagði ekkert er hann kom upp á þilfarid en þristi innilega hendur alla skipverja sidan snéri hann sér að skipshjóra og sagði: með tárin í augunum vitid þid þiltar að það var biid að telja ykkur af enguði sé lof að þid eruð komnir heilir á hufi. Þvo stóð á því að skeyti hafði verið sent heim um burtför skipsins þegar biid svarað lesta en eftir það biðu átta dagar þar til lagt var úr höfn.

Þens fékk leifi til að fara í land með fyrsta bát og fór nátturlega beint heim til foreldra sinna þegar hann kom inn í husid tók hann eftir því að dymnar á herbergi foreldra sinna voru ekki alveg aftur hann gekk því hagt að þeim. Þens heitði þá á samtali foreldra sinna að þau töldu rist að skipid hefði farist og Þens drukknað þid getid því imindað ykkur hvernig þeim hefiv ordid við þegar Þens gekk inn til þeirra heill á hufi þvilikiv fagnaðar fundir það voru.

Þessi saga sem hér hefur verið skrifuð þó ekki sé hin merkileg hefur hin þó eitt við sig hin er alveg sönn og Þens er enn þá á lífi og hefur alltaf verið í siglingum og biun að sigla um méra en hálfan hnöttinn og hann gleimiv aldrei þessari fyrstu sjóferð sinni með Rutterkaraldi.

Halir voru karlar á Rutterkaraldi.

Halir voru karlar á Rutterkaraldi til fiskirreida fóru frá Akranesi og allir komu þeir aftur, og enginn þeirra dó af ánægju ut að (t) eyrum hver einasta kerling hló hin hló hin hló hin skelli skelli hló

eftir skrifad af

Steinunni Gudmundsdóttir

13 ára D

Nemandinn

12. 12. 1943. R. v. k.

13 ára D.

Ritstjórar.

Ottar Hjartarson.

Ríkharður Kristjánsson.

Ljósmyndun Karlson.

Samlað jölarvers og pulur.

Óst alra eitra
eitt tré þar stjál.
Þar vitdi ég leika
þriðjög öll jól.

Það á að gefa Þórnunum
brauð
að bíta á jólunum.
kerkjós og klæðin rauð
svo komist þau úr bólunum.
vera flís af feilum sauð
er fjalla gekk á hölunum
Þú er hinn gamla Trila dauð
gafst þú upp á rólunum

Jólasveinar ganga um
(með gílltan st) gölf
með gílltan staf í herði
móðir þerra sögar gölf
og strukur þá með vendlí.

Gríla kallar á börnin sín
 þegar hún fer að sjóða til jóla:
 Komid þingad öll til mín,
 ykkur vil ég bjóða.
 Kleppur hann skal sjálfur sjóða
 sá hann verkin fullvel kann
 en hún skjóða á að bjóða
 öllum liðun þjóða

Kýpa, Týpa,
 Naga, Þaja,
 Klukur, Þukur,
 Kafar, Tafar,
 Láni, Gráni,
 Leppur, Skreppur,
 Laki, Poti,
 Leppaturk, Langleggur,
 og Leisindaskjóða.

Jólasveinar einn og átta
 ofan komu af fjöllumunum
 í firratvöld þeir fóru að hætta
 og fundu hann Jón á völlumunum.
 en Andri's stóð þar utangetta
 það átti að gefa hann tröllunum
 en hann beiðdist af þeim sátta
 öhirustu tröllunum.
 og þá var þingt öllum jólabjöllunum

Gríla kallar á börnin sín,
 þegar hún fer að sjóða til jóla:
 Komid þið þingad öll til mín,
 Leppur, Skreppur

Lapur, Skrapur,
 Langleggur og Skjóða,
 Volustallur og Þóla,
 Sigurður og Lala.

Takid upp in bók.

Ritst. Ólafur Hjartarson.

Ísland

Í fornöld var landið vaxið skogi milli
 fjalls og fjöru þá komu víkingarnir frá
 austan frá Norgei, þingad til þessa groðursala
 lands. Þeir reistu sig þú i dólurum, og alltaf
 jókst þingd þeirra.

En þar sem Oxara rennur ofani Almannagjá
 stóð Alþingi þeirra. Þar var þann þingur er
 (við þinnu var tekid af ladi) fólkid tok við
 kristinni þú þingad þóku mestu þingur landsins
 m. a. Gunnar, Gissur Geir Hledinn og Kjall. Þú
 sigldu skrautþuin skip þitt landi og ferdu
 varninginn heim. Eftir að þessar þingur fellu
 frá þú landinu að þingra og þingur lands-
 manna að minna, og yfirrað landsins kom-
 ust norðt og smátt undir yfirrað Norge-
 þonungs. En þar sem Oxara rennur ofani
 Almannagjá alþingid er þingid. Þú er Snorra-
 þid i eidi og þingur allar grasi grórar
 og þingi. Þegar þessi þingid leið undir tok
 gleimidi þin nýja þingid af þingverku þing-
 þingra sinna vegna þingur erlendra þjóða.

Eftir Svein Þórðarson.

Ritstj.: Ólafur Hjartarson

"Það er bert að þú farir að sækja hrossin,
gæti minn. Það er að fara að reita heim
keytið" sagði húsfeyan. Ég tók mér beirli,
og lagði af stæð. Ég gekk upp í hól, sem
heitur Hrosshóll. Þar hann nefndur þar nafni
vegna þess, að það þótti gott að skyggjast eftir
heim. Leit ég nið í þing um mig og sá hrossin
íti í myndi. Gekk ég að þrinna mér, lagði við
hana beirli og fór á bak. Hlafti ég stálgractan
hröfva með mér, og cellaði ég að láta hann hjálpa mér.
Ligadi ég honum á hestana. Gengur það nið allt vel.
En er við komum að keldunni stanzu allir hestar-
nir. Ég sigja hvalpinum, en þá glefvar hann í
meirna, sem ég var á. Tekur hann við bragð og
stektur út í miðja kelduna, og stendur þar fírt,
en ég hentist langt af henni því eigi var ég
góður reitmaður. Þótt ég þó uppi og var allur
skilugur. Merin var líka komin uppi úr.

Féru nið þinnir hestar - nið líka yfir, og rak ég
nið stóttist heim. Ég hefni nið ekki meira að segja.
Eftir Alfens Guðmunsson.
Ritstj. Ríkharður Kristjánsson

Fullveldisdagurinn

Fyrsta desember var 25 ára afmæli fullveldis
Íslendinga. Ríkisgjafi flutti rættu af svöllum
alþingishússins og stúdentar gengu skridgöngu frá
harkólanum og að Austurvelli. Það var samfeld
dagskrá í úthugi um allan daginn og var það rættur og
söngur. Ég var inni mest allan daginn og hlustaði
í úthugi. Þá var höfðu Íslendingar verið undir
Danmörku en fengið fræsi fyrsta desember 1918.
Núna fyrsta desember fluttu margir menn rættur
vitrvegur í þonum og voru þar allar um hve
fjótin voru þúin að bergast lengi fyrir fræsi sínu
og að allir ætlu að seera sem einn maður í því að fjótin
missi ekki sjálfstæði sitt aftur og reita undir oki erlendra
Eftir Loft Jóhannsson fjósta.

Dagskrá á dýrasýringu

- Klukkan 10 koma nautgripir.
- 11 koma sýringargestir.
- 12 sameiginlegt borðhald.

Hægt nám

Kennari: »Ég ótta nú að tofa þér, Lærus, litli, að kjósa þér, hvað þú vilt læra í landafræði til morgundagsins.«

Lærus: »Ég þakka yður fyrir. Þá ótta ég að læra um höfin kringum Svissland og fjöll og fossa í Danmörku.«

Prjónamatur

Stúlka: »Undarlegt er það, að kinnverjar skulu borða grjón með prjónum! Skryldu þeir þá ekki prjóna rotka með knífum og göfflum?»

Talandi páfagaukur

Eftirfylgjandi smásaga gerðist í dómral einum í Chicago fyrir nokkrum árum.

Dómariinn sýr mann, sem ákærdur var fyrir að hafa stolið páfagauk, er hann hafði með sér í litlu fuglabúni:

Er það satt, að þú hafir stolið páfagauknum þeimarna?

Nei, ég er staklaus af því svarandi akærdi. En í sama vetfangi gall páfagaukurinn nið:

Nei þegjðu nú lagi!

Allir niðstæddis fóru að hlöju. En slíkt átti miður vel við á þessum stað svo að dómariinn reyndi að koma á kyrd í réttarsalnum

Ég vil hafa kyrd! hrópaði hann
Narla hafði hann slept orðinu, er páfagaukurinn setti á sig merkissvið og kallaði upp:

Rekið leppaliðana út!»

Nú skellihlógu allir; þeir gátu ekki stillt sig lengur. Dómariinn engdist sundur og samant eins og ormur í maurapípu og rissi ekki hvað hann átti til bragðs að taka, þessi ótætis páfagaukur otlar að gera alla rittlausra! hrópaði hann í einhverju fæti

þú ert fiðl! Farðu í klaustur gall nið frá litla búinu. Við þetta ástist hláturinn um helming. Nú var dómariinn nóg bodið. Hann stóð upp í sæti sínu og kótadi öllum fangelsi, ef þeir hötu ekki þessum hlátri. En slíkt hafði ekki mikil áhrif. Allir veltust um og alhúdu að missa andan af hlátri. »Ut með þá, þeir eru rittlausir! hrópaði gæki og hoppaði upp á slána í búinu. Nú mátti segja að allt væri gengið af göflunum. Hláturinn, óþin og köllin fóru nú hræint með þolin með dómaraans.

»Ut með allt þetta páfagaukshiski úr réttarsalnum!

kallaði dómariinn hásum rómi.

Lögregluþjónarnir hlýddu þóði hans og ráku hlátursfíflin tafarlaust út úr salnum.

En páfagaukurinn var ekki í djúlaus meðan á athöfninni stóð. Hann réði sér ekki fyrir koti, hoppaði og dansaði og hrópaði í rifellu: Fallega gert, drengir! Fallega gert! Þóm rittleisa!

Þegar lífid var að ríma til í réttarsalnum, lýngjandi rýfirheyrtan á niðju.

Dómariinn spurði nú þoranda, hvaða sannanir hann hefði fyrir því að kærði hefði stolið páfagauknum. »Ég sá hann með minum eigin augum hlampa lurt með lífid með páfagauknum!« svarandi þorandi, og þegar ég kallaði í hann, þóttist hann

hafa kröpt það.

Þetta er hangalygi kallaði þáfangakurinn utan úr
horninu

Hattu þér samon krikindið þitt kallaði dómariinn
Hattu þér samon Hattu þér samon krikindið þitt!
Ét þáfangakurinn oftr dómavunum og hló svo hiðl
að keirðist út á strati. All ómæði af hlátri þeirra
er út höfðu verið rekin, og urðu nú að gera sér
að góðu að standa á kleri í forstofunni.
Hafid þér nokkurt vitni að því, að þessi maður
hafi stolið fuglinum? spurði dómariinn.
Já þjónninn á veitingarhúsinu sá þegar
hann stal honum.

Nú var þjónninn sáttur, og bar hann
vitni í málinu. Þáfangakurinn lagði
eyrun við og hlustaði á framboð hans
með mestu athygli. En er þjónnin hafði
lokið máli sínu, iðskvæði í gaurra:» Hann
er blindfullur. Þegidtu nú, kjaftaskúmurinn
þinn! kallaði dómariinn í bræði sinni.

Éttar þú kannst að gera vitnið ómerkt:
Málalokin urðu þau, að karði var dómur
í nokkurra daga fangelsisvist, en hinn
rétti eigandi fékk þáfangakinn sinn aftur,
og fljótli sér með hann út úr dómralnum.

Gaurri var hinn kátasti; hann reitti vöngum
og skelli hló, svo að undir tók í húsumum, og
kallaði til þeirra, er fram hjá gengu, um leið
og hann þinkaði kalli framan í þá:

» Þetta var bana skemtun fyrir fólk! Ha ha
ha!»

(Fekidugger in bók) (Kannur)

Sigurður Karlsson

HEMUNDINN

Ritstjórn.
Sólveig Einarisdóttir
Erta Bjarnadóttir
Erta Guðjónsdóttir.

Ískemmtisigling.

Sendu ítt veiðarmerkið. Slíð höfum orðið fyrir hundurskeyti! Olson loftkeytamaður (st) sneratt uggur úr ríminu, greip til tekja sinna, en ákæmt heyrðist. Straumurinn var rofinn. Öfan filja voru 6 dillir að koma sér fyrir í björgunarbátunum. Á lokum yfingaf Olsona tæki sín og stökk fyrir bord ofegar hann hafði sýnt stundarkorn í meyrkrinu rakst hann á einn af björgunarflekum skipsins og klifraði uggur á hann Olsona furdadi sig á að

íja ekkert eða heyrta til skipsfélaga sinna,
en fótta hann hallaði, fékk hann ekkert
svar. En svo minnst hann fess, að
á flekanum var mökkuð vikna (f)
maturfordi handa 15 mönnum, og þá
varð hann rölegur. fegar birtu, tók
hann eftir smáþökkum sem þluta
allt í kringum flekanum. Hann veiddi
nokkra þurva upp. það voru sigarettur!
Skömmu seinna kom hann anga á
annan fleka. Hann náði til hans
og þessi hann við flekanum sinn.
Svo kom hann anga á sofa innans
um brakið, og honum tókst að
draga hann upp á flekanum. Allt í
einu skaut upp fríðja flekanum.
Olsona trúði varta sinnum eigin augum
Hann var nú ekki aðeins foringi

ypfir heilum flota heldur hafði hann
allt til snefrkerbergis. Úr söfanum og
noknum kösum bjá hann sér til
rúm og strengdi yfir það skjali úr
kejsrum. Til morgunverðar borðaði
hann tomatsafa, sardínur og hux; til
kvöldverðar bannis og ríðurmodinn
kúmfist. Daginn eftir bjá hann til net
úr sárabindum og veiddi í það smásili.
Það var loyn og blíða, og fegar sólin
nalgáðist hádegistad fékk hann sér
sjóbad og síðan sólbad á eftir. Á kvöldin
gerði hann skoru í flekanum til
að selja dagarna, síðan kveikti
hann sér í sigarettu og fékk sér
gönguféð á flekanum. Enginn
konungssonur hefði gletað lifað áhyggju-
lausara og notaðgra lífi. fessi

skemmti ferð Olsons stóð í 28 daga. Spá
varð skipastíð á vegi fyrir konum og
lundurpillis tók hvar um bord. Og nú
fyrst bygjuðs erfðleikar Olsons. Skipstjórnin
vildi ekki fríða sögu hans. Hverning gat
nokkur maður verið svo hrættlegur í
iðhiti eftir 28 daga sjávalk í opnum fleka?
Þótt var hið himnfiskasagna og sjófa
andlit hins skýrleika sjómans? ~~Andlit~~
var maðurinn rjórnari og skemdar-
vargur, sem feystur kafbátur hafði
skilið eftir og síðan átti að komast
til Bandaríkjaranna. Því var það,
að þegar Olson gekk á land, tók
lögreglan á móti honum, og hafði
hann í vörðlu, fangað til þúid
var að ^{þetta} fingraför hans samant
við fingrafarasafn Hótelar. Spá

hann hið sama í Gös. Það var
engum blóðum að fletta. Olson var
amerískur ríkisborgari - lífsglaður
sjómáður frá Portland, sem staki
lét set allt fyrir brjosti brenna.

(Úr Urðali)

Um kúna.

Úr Stílabók Petrus litla:

Stofan, sem kúrin býr í, heitir fjös,
og rúmud hennar bás, og í þri er
engin sang eða koddli, og þó sefur
kúrin vel. Úr kúnni fæum við
mjólk og kálfskjöt, en eggjum
vegris hún ekki. Maðurinn hennar
heitir bóli eða naut, af því að
hann er vo öskjör heimskur.
Gamn hefir ákaflega mikil kjöð,
en beitir þeim illa. Úr honum

fáunn við enga mjólk og ekkert smjör
heldur bara kjöt, en þá verður
hann fyrst að deyja. Börnin þeirra eru
hölluð kálfa. Þeir þróa aldrei
og ganga ^{ekki} í skóla, og ófunda ég þá
af þeir.

(Tekið úr Fanney)

Eftirlatissaga Rockefeller.

John D Rockefeller hafði gaman af því að segja
skopsögur á elli-árum sínum. Þetta var eftir-
latissaga hans. Í jarnbrautarlest nokkurn þryggt
óstyrkur kvennaþegi aldrei á því að spyrja
lestarsjóvann ólíklegustu spurninga. Síðasta
spurningin var svona: „Segið þér mér hversvegna
veifið þér þegar lestin á að fara á stað?“
Lestarsjóvinn sem var tókur búinn að missa polin-
-máðina, sagði: „O, þegar ég veifa látekna þú
bara: farið til fjandæms.“ Linn af farþegunum,

sem höfði þell. Óskamfélma svar lestarsjóvanns aðrarði
þann og sagði að konan, sem þann var að tala við,
vari eiginkona forstjóra ~~þess~~ jarnbrautaflyssins.
Lestarsjóvinn varð hraddur og gekk til konunnar, tók ofan
og fór af mikilli undirgjefni að byðjaist afsökunar.
Hún sáði ekki orð + þú veifasti bara til þanns.

Heimarsdeyri

Gamla konan í kotinu er að gíka við að lesa sendifrel,
þar sem hjónanum er tilkint, að dóttir þeirra, sem drótt
hafði í næsta þjéði, sé dáinn. Hún smyr sér því að
bonda sínum, sem er akaflega heimarsljör, og kallar:
„Hún smyr sér því að bonda sínum, sem er akaflega
heimarsljör, og kallar: „Hún dóttir okkar er dauð!“
Karlín stavar á hana steirhissa og svarar: „Hva sendi þú
okkar sauð?“ „Hún dóttir er önduð!“ Þrópar kerling
hálfu þetta: „Hva fór þú sudur með söndum?“ Kerling
verður verður gröm og óskvar í eyra karlsins:
„Hún dóttir okkar er komin í Himmnaríki!“ Karlinn
kriskir höfuðid og segir mæðulega: Þú þvæða bálvað
flakk er ástelpum. Er þú nú komin í hina víkina

(Erla Þjarnadóttir)

Preslunin og djáknið

Preslunin mætti þótti djákni sinn mætti málguet,
og til þess að reyna að renja hann af þessum tesli,
sagði hann honum eftirfarandi draum. „Mig dröymdi í
nótt að ég væri dæinn og kominn í himnaríki Sankli
Pétus leiddi mig við hönd sér eftir löngum gangi, og var
míst lítið inn í herbergi eitt. Háreygli var þar mikil,
því að þar var margt manna og kjafaði hveti í kapp
við annan. Ég spurði Pétus, til hvers þella herbergi
var eitt. Hann svaraði sumstundis: „Þetta er ví-
stæðis djáknaanna þeir kjafu svo mikið að við verðum
að hafa þá sér í herbergi. Djákniinn hlustaði með þolin-
mæði á orð prests en svaraði síðan: Þinkennulegt er þetta
mið mig dröymdi í nótt líkan draum en sá var mun-
urinn, að Sankli Pétus bentu mítt á herbergi, et þar var
lauda-þökn. „Hvers-neoma er svo kryptkall heit? spurði
ég Pétus. Neoma þess, að enginn prestur hefir enn laugl
leid sína um himnaríki svaraði Sankli Pétus.

„Klæskiptarmáðurinn“ Þjót auglýsid, að þeir saumid fölin á
medan bedid sji eftir þeim.

Klæskertinn. Já þeir þannid fol og jeg lek við botguninni
svo farið þeir heim og bedid þar til þau eru tilbúin.

Erla G

Nemandinn

8/ '44

13 ára D.

Ritstjórnar.

Slefnir Helgason.

Pólvardur Helgason.

Gunnarsson Helgason.

Molbíasögur.

Einu sinni réttust övinirnir á þat land Molbía þeir voru varnarlausir og komu sér saman um að bjarga því, sem bjargat yrði verst þótti þeim með kirkjuklukkuna. Þeir náðu henni niður á síðustu stundu, en vissu svo ekki, hvað þeir áttu við hana að gera. Þoks kom þeim saman um að tryggast veri að geima hana á marabotni, því að þar mundu övinirnir ekki finna hana. Bæru þeir nú klukkuna út í stærsta bát sinn, néru út á haf með hana og söktu henni þar niður. En nú fóru þeir að hugsa um það að efnið myndi vera að finna hana aftur. „Það er öllu óhætt“, sagði sá vitrasti. „Þú setjum bara merki þar sem við sökklum henni.“ Því næst dró hann hrifinn upp úr vasa sínum, og skar stóra skorpu í bátiinn. Þar sem hann hafði hent klukkuni út. Því néru molbíaarnir í land hinir söleiguatu.

Ritstjóri Slefnir Helgason

Skrilla.

Sigurdur: Frændinn minn er svo viðutan sig. Ad i ger
stakk hann eldspituni uppi sig þegar hann
allasti að kveikja sér i þupur.

Þóður: En frændi minn er svo viðutan sig, að i
ger kvöldi kveikti hann i eldspitu til að átuga
hvor hann hefði ekki gleimt að slökva i lamparum.
Lekid upp i Eskúnni.
ritsfjór skfir felgason.

Heima stíll.

Hugsum okkur stóran loftleley
stóran sem þá's knöttóttan
og fylltan af (lafti) littri

loftleymd, en fyrst sem stinn

Q) Sjóðraban við jörðina. Og hann

mandi

skynsli (hann) svita af hann

larnadi. Trúir a' meðiu hans

skulunn við hugro okkur stertan

reykt og vendar honum að vers

hannis þyrir hönd að hann st'

þar fastur. Stú skulunn við hugro
okkur að uppi i loftleymum vandi

þer afertitil þur, og að i þur

vandi mäs. Máinn reydum við

ad hugro okkur evolitil adurirer

stær mäs. Stán vendar ad þur

þirlit en delitil regalmagnad

edo þannir ad þur Svann

regalmagnad eins og jann gerir.

Meppum við loftleymum þurum.

og þurum þurir um þur.

Loftleymum Svann þur uppi

loftit með vairino i opnu þurino

gerum vad þurir ad þur stáðitil

okkur fyrst en uppi sturpanum

þur sem okkur stit þit jörðar

þurir þur við ad stitil þur.

Stán þur stit in þurino stit

á yfirboð helgins og þar
ad hann þad þin ættur
þá hléast um allt yfir-
boð helgins þar ad melan
þri akkur ad egi og ad ofan
þri ad regullin i midin
helgins regul magnat
múrin og svegur þin
svallt þit þin og þit
heldur þinni við yfirboðit
en þyngrtar murturunnar
gatis ekki (þri ad þin
er leit sem þit) þri ad þelgur-
inn rennist i loftin svo ad
þarid ruri þit jurtur mundi
múrin ekki netta þess vát,
og þam þin inni (þad
mundi þin þeljo sig vero i

þinnu stullunum og þin var i
þyngrtu. Ef þyngrin svefur ni þri
mundi múrin egi jurtin
"þyngrin ofan sig" þri ad þin
þelur ekki umad ad midu þelgur-
nar rupp og vatar við heldur en
þelgurin spallan. Inn ad midin
þinn þelgur þin netur en
þyngrtar þelgur rupp. Þinni
þyngrtar þin þri svallt vero
ofan i þelgurum. Þann b. d
þadall þyngrtar yfir þelgurin mundi
múrin stultu þri þann eins
þri þann þam netan i þelgurum
þri akkur ad egi.

Þelur uppín Þri - B. I. S.
þin þelgur.

I. desember.

Íslendingar! Ég er einn rími
er þanniginn sá dagur sem gefur
oss áttunda tölur frá til af minni
dýrmætasta hugsjón (eða) íslensku
fólks þessu. Hugsjón sem eðri
aldins á sáttliðnum heildar alltaf
frá upphafi Íslandstrýggjar hefur
verið djúrabarbar í fjöðennishöfningu
þess og tilverandi hugsjón þessu
og þessu sjálfstæðis.

Þessi vörð og bláddans Gulsoneinn
frá þessu; (desember 1943).

I. desember, 1943. verður lesta
með vörðingum. (eða) Í hädunum —
sitvarningu eða hefur (eða) af 1) plötum.
Það eru hefur þetta íslenskuheildin
Jóns Leifs. Flutningur þessi var
entruer sá áminningu sem er
þessi hefur í nítíuáttunda.
Það sem hefur var rími og
hefur illa. Hefur eftir þetta (eða)
hitti er ein minn. og þessu rími
samant afari þessu og er
rímiþessi af heildar rími af vörðum
alþingarheildisins. Það þessu
samant og í sitvarningu. Hefur
(hefur eftir) (eða) (eða)
hefur rími

áþingardaginn eftir sama rími
mannsins sjálf sem er magnar er
lítið. Þess þessu þessu eftir á
magnarum og rími samant frá
rími af þessu rími og máli
til af heildar rími af þessu
rími í vörðingum með þessu af
þessu þessu í plötum.

Þessi var rími af þessu þessu rími
samant af þessu rími af manningu
og (eða) þessu þessu rími minn
er þessu rími. Þessu þessu þessu
af þessu rími rími af þessu rími
rími þessu rími og þessu rími
af heildar rími. Heildar þessu rími
er af þessu rími manni rími
af vörðingum rími rími þessu.
Þessi — (eða) Hefur þessu rími
rími þessu (eða) í heildar-
rími þessu þessu þessu (eða) þessu.

Þessi desember er heildin í
rími af af þessu desember
1943 var. Íslensku þessu rími.
Fullvörð rími er þessu rími
sem þessu af rími (eða) allum rími
málin sjálf er minni heildin
annar þessu. Hefur þessu rími
10 maí 1940 sem af rími var þessu
af þessu þessu rími. (eða)

Ég er einn og rími rími af þessu rími
heildin 10 maí 1940 af þessu rími.
Heildin af þessu þessu af þessu rími
er eftir af málin þessu rími
á rími. Hefur þessu rími af
þessu þessu rími rími er

Simariti skóla og menningar
í átt árið 1948 greinin er eftir
Kortum L. Amundsen og henni
Öll fjáðin miðmáti, ef yfirlit
langar til að lesa þessa öllu.
Í lafordum heitgjornarinnar
hefur þessi orðið allshangur
miskærstur. Hg rói ekki ha
afskifti sem þetta hefur af
sparmalun og verðun og
afvinnu lífi tilendingu ekki
heldur þar gegn vanlegra
kattu, sem landsmannum
og þá einhvern sjámannum
er líking af kemmalastýrðum
hér á landi þar sem restenget
hit Þrúllanda hefur þessa korbud
þvalda tilvarna sjámanns líft
er orðið þ) hefur þessi miðmáttur
aðram hins stjórnsýslis aliland
Hg vits aðing af heim lafordum
af hlutast ekki til um stömun
farð landrins og af segra
ekki á miðri slendri rekursgjafinn
og slendri fálkinn. Þau vöru
bróttinn eitra í þynu seinnar,
þegar vænnuð orsk lögregla
gerði hárannráttur þjá
Gunnar Gunnarsson í kemili
þess Skrifublaustni gegn þau
með eini á slendri valvís og
vinnu skildi þjóðgjafinnar sem
aut þess var haldarfélagi í
rethafundafelaginu enstro (R. Þ. Þ.)
í fálkblaga matgum. Þau vöru

bróttinn frílega með hamttaka þeirra
Regular Finnabragar og þar holl
Pálssonar og þrotflutunnar þeirra
lit, England. En þessi bróttinn
vann þau þroti öllum greinum
27 apríl 1941 ~~þ)~~ þegar þessa
þrotgjafinn þannar slendri
blagblat og rann þynnar
laust á þrot til fangelsunnar
í í þess landi einn af alhangis
mannum þjóðgjafinnar. Henni "Ólafsson,
og aramt þannum Sköfu Skrifgjafinn
rethafundablaðinn og Skrifgjafinn
starrmann blaðinn. Í þess
degi gerðist þrotgjafinn þess slendri
yngri skuldþingunnar rínum
og valdabakumörkun þess á landi
yngri þess af vil er ekki
enn þá þrotgjafinn þess, yngri
slendri rekursgjafinn yngri
Alhangis, þannum þess rétti
smággjafinnar þess me' meunna
þess af þrot og þess meun þess
þess þess þess rétti smággjafinnar
sem þess. yngri rekursgjafinn
unni þess rekursgjafinn og skandþess.
Þau vöru í þess þess þess
þess þess við spalltalismanna
fullkomin skit vil þess eiga
af þess þess af gongu. Þess þess
eina ekki allri þess þess
þess meun þess af þess rekursgjafinn
17 júní 1944. Þess þess

Bjarndyr

Dagur 18.80 var skip á ferð í Norðurlandshafinu
og stadi að komast til Norðurlandshafnarinnar

En skipið lenti í svo miklum ís.

ad það komst ekkert áfram

Þá var það einn dag ad skipverjar sáu
bjarndyr komi eftir ísnum með tvo unga
í eftirbragi. Það var verið ad sjóða kvalrenni
á skipinu og bjarndyr hafði fundið lyktina
Skipverjar höfðu nokkrum bitum iðbjóðis,
en bjarndyr tók þá, fór með þá til ungananna
og á dælitid af þeim sjálf þegar dyrur fóru burt
með síðasta stöku, hlýptu skipverjar af mörgum
lyssum í einu, drápu báða ungana og serdu
móður þeirra. Hún bar sig svo hörmulega
effir þessu, ad það er ekki hægt ad lifra þvi með
vörum Skipverjar sem voru svo þarðbjörsta
ad vinna þetta niðunverke gátu varla tæra
brennstof þegar þeir sáu hverju móðurinni
varð um misri unga sinna. Hún var svo sár
ad hún gat varla hreift sig en það var einn
og hún finndi ekki til þess. hún reif stökkin
í sundur í norðurland og bar þá ad
manninum á ungunum. Þegar hún sá
ad þeir átu þá ekki eyndi hún ad reira
þá upp með framloppunum og rak upp
hvert angistur í þá á fótum öðru.
Loksins var hún fullviss ad ungarinn voru
daudir, þá lagðist hún niður hjá þeim og sléttist
sár þeirra. Eftir nokkra stund þaut hún á fótum
og allt í einu stötk ad skipinu og örkradi af
öllum mætti Skipverjar skutu á hana
en hún stötki dýrandi til ungananna og hilt áfram
ad slekja sár þeirra þangað til hún gat ekki
þvert tunguna lengur þá fell höfuðin mættlaust
niður og hún dó.

Það eru margir bæði ungar og gamlir sem hafa
gaman af því ad stjota á dyr en þeir ituga
ekki hverru mikil illt þeir vinna með því
Gunnlaugur Hallgrímsson

NEMANDINN

16/1 1944

13 ára Þ

Rithöfundar: Helga Hafsteins.
Eirna Egils.
Sudbjörg Óskars.

Jólahefing.

Þegar jólahefing er byrjað, fara krakkar út að kaupa jólagjafir og margt til jólnanna. Svó búa allir með eftirvæntinu til jólnanna. Loks kemur aðfangadagurinn. Um klukkan 4-6 er farið að búa sig. Klukkan 7-8 er kvöldmat.

Þegar búið er að borða kvöldmatinn er farið að þvo lístauð og taka til í eldhúsinu. Þegar það er búið er farið að gefa jólagjafir. Þegar búið er að skoda gjafirnar er farið að lesa, ef maður hefur fengið bók. Svó eru gefin epli og drukkid kaffi.

þegar það er bið et eitthvað gert sér til skemmtunar
þangað til farið er að kátta. Á jóladaginn fór
sumir í kirkju en aðrir veizlu. Þvo líða jólir
með gleðskap og skemmtunum. Eftir nokkra daga
er gamlárskvöld þá fer fólk út um kl. 12 til að sjá
flugeldana, heyrja skipin flauta og kveðja gamla
arid og heilsa hinu nýja. Þvo er nýársdagur þá
skemmtir fólk sér vanalega eitthvað. Þá líða
nokkrir dagar og skólir byrjar.

Eftir: Þólveigu
(Helga Hafsteins.) Einarsdóttir
13 D.

Ferdasaga.

Ég ella að segja frá því, þegar ég var á kúðinni
heim út vestfirni, en ég var í Hnufsbólal.

Við áttum að vakna klukkan sjö um
morguninn en kvöldið áður var ég að bera
upp til okkar stelpnanna sjóstandi vatni
skaffpotti en slatt í stiganum og vatnið fór á

hendina á mér og brenndi ég mig talvert. Þvo
vildi mér ekki lata mig fara með þessu skipi
þvo vildi lata mig fara með næstu ferð,
en þvo átti að fara eftir viku. En ég vildi
mér ekki biða, heldur vildi ég fara með hendina
í falla klukkan sjö um morguninn. Ég
áttaði aldrei að geta sofnað fyrir til hugsumum
að fara heim og svo fann ég svolítið til í
hendinni. Ég vaknaði við góðan draum um
morguninn. Þvo klæddum við okkur, og þvo
fór með okkur niður að sjó. Þvo áður en
við fórum, voru vinnshjúir að fara út
í fjós að mjólka. Við fórum út í fjós
og kvöldum þau og kýrnat svo fórum við
niður eftir þat var margt fólk saman
komið til þess að kveðja þá, sem voru að
fara. Þvo við vorum alla farþegarnir sem
fórum með skipinu. Við tvö stelpurnar

vorum látnar vera í loftskryttaklefanum en
loftskryttamanninum var í frí þessa ferð. En
það var bara mjótt bekkur, sem við
urðum að sofa báðar á, svo fórum
við nú að sofa, en vöknudum aftur klukkan
1 en þá fórum við niður að borða en þegar
við vorum búnað að þvi, þá fór ég upp
á þilfar til kvakkanna, en þeir voru með
band með öngul í endanum og firk á
önglinum og brogu hann með skipinu, sem
fór allhratt. Ég fór nú að leika mér að
þessu líka, þangað til klukkan 3. Þá fór
mig að svima og fór upp í kóju og
gubbaði þessi lífandi öskun en svo
sofnadi ég brátt og vaknadi ekki fyrir en
klukkan 3½ en þá vorum við að sigla
fram hjá Akranesi. Því get ég ekki sagt
meira.

Elfrí Sigurði Þorsteins.

13 D

(Helga Hafsteins.)

13 D

Jólahefð.

Það þykir vist öllum krökkum vent um jóla-
hefð, það þarf ekki að vera af því, að þeim
þykir skólinn leiðlegur, réttur en svo. En það
þykir vist fáum krökkum skólinn svo skemmti-
legur að þau vilji sleppa jólahefðinni það er
áreiðanlega vel þægilegt af öllum. Það kafa vist
flestir nóg að gera í hefðinni, sérstaklega
dagana fyrir jólin, þá þarf að kaupa
jólögjafirnat, handla nabba, ~~mómsu~~ systkinum
og öðru skyldfólki og vinum, eingum má
gleyma. Á aðfangadaginn þarf að skrifa úr
gjöfumum og hjálpa til við síðustu verkun.
Jólahvöldið niður í gætt og brátt stöndum við
unnið fyrir framán jólatréid og lögum
upp gjafirnat, og brátt er hvöldið litið, með
öllum sínum mat og jólagjöfum, og við föllum í
veran svefn. Næsta morgun vöknum við útrofin

og afhreitt og það fyrsta, sem við reikim augum
í, er stór þunki af jólagjöfum fyrir framan rúmið.
Og ekki er mi heldur frá því, að ef við lífum
betur í höngum um okkur, að við sjáum disk
á borðinu með einhverju góðgæti á, sem mamma
hafði verið svo hugulsöm að lata hjá okkur.
Þá það er gaman að lifa á jöllum. Dagarnir
líða, við fönum í bíó eða skemmtum okkur á
einhverri annan hátt. Það er allveg eins og dagarnir
fljúgi afoss, ~~Það er~~ ^{Það er} óþakkafluga skert, hvernig
á því stendur, en það er eitt virst, að þetta er
allt saman lídið og við erum aftur farin á
lara í skólunum.

Eflir Ólafur Kjartansson

13 D

viðgjafi: Helga Hafsteins, 13 D.

Jólaheppit.

Stofnanardag jóla fór ég í kirkju, svo fór ég
him að skoða gjafinnar. Ég fékk margar
bækur til að lesa og fleira. Ég er í skóla,
og á 60 ára afmæli stóðsluku íslands fóru
allir embattismenn stúkanna í kirkju. Það
var vöðulega mikið frost, þegar við fórum en
það vildi til, að það var skull, sem við þurftum
að fara. Þið gengum í röðum alla leið
og vorum með einkennin okkar á okkur, svo að
það var skautleg skútganga. Það var fall
af öðru folki í kirkjunni. Ég hugsa, að það
hafi verið af því, að það var svo mikið frost.
Lamt var kirkjan nærri full. Þvo gengum
við í röðum til baka og lousum okkur við
einkennin.

Eflir Ólafur Halldósson.

viðgjafi: Guðbjörg Áskarsdóttir

Farþegaflutningur.

Þegar farþegaskip eill var komið að þvi að leggja
frá landi, kom aldráður bóndi fram á bryggjum
og kallaði til skipstjórans og spurði hann, hve
mikið hann mátti hafa með sér í fari sínu.
Því mátt hafa með þvi einu mikil og þvi gelur
bóndi, svaraði skipstjórin. Bóndi líkað þetta
vel. Hann hleypur nú upp að hvi einu þar
í grennd, þar þar inn og kemur jafnskjöld til
aftur með kerlingu sína. Hann heldur á henni
alla leið fram á skip. Skipstjórin hafði
gaman af þessu gróðabragði. Hann ragðist
auðvilis verða að standa við orð sín. Og
nu fékk bóndinn að hafa konuna með
í fari sínu.

Tekit upp í bók.

Crilbjörn Guðbjörn Óskar

NEMANDINN

29/1. 1944. 13. D

Ritstjórnar Alfons Guðm.

Atni Ulagi

Jóhann. H.

Gamla-árid.

Fyrst fóð var mikið að gera.

Í öllum bænum var is og þis.

Götudrat voru fullar af fólki

og það streymdi búið út búið.

Til að skoða jólarvörninginn.

Þvona leið jólaríkan. Og áður

en maður vissi var komið

aðfanga daskvöld. Og hátíð

var birtuð, nú var hlusstað í

messuna í gegnum útrarpis.

Þvona var sess að borði og

og bjóað að borða, mamma var
búin að elda pennanirindolis
mat sem við, fjölskyldan, borðum
með bestu lyst, og svo þótti það.
Nú jólagledina að pabbi var
heima um kveldið. Slafði þjá
komið fimmtudag morguninn.
Þvo var tekið að útbyta gjöfum.
Ég fékk mikið af gjöfum frá
fjölskyldunni og fjölda af kortum.
Jólin liðu fullt þótt, og svo kom
gamlaársdagur. Fótt ég þá út í
búð og keypti mér fimmtíu
kinverja til að sprengja.

Förum við, ég og nokkrir félagar
mínir, k. l. 7 upp á skolarorðun-
höf m kassakust og öðru drasli
sem við höfum með okkur og

þjári þriggjaflöskum af olíu,
kvektum í öllu og var mikið bál.
Köður-sjúk ketling hotaði okkur
að kringja á lögregluna. Til að
lát hana stlökkva bálið, en þun
kom aldrei. Nú etluðum við að
skemta okkur með kinverjum.

Löbbluðum við niður á Kára stíg,
þar saum við kall sem lá hálfur
undir bil kveikar ég í einum

á milli hans og sprakk þóm.
og manni gveinu varð svo illt
við að hann rak sig af alefli
undir brettið, og hlupum
við á braut. og urðu mörgu
ilt við það kvöld, kl 12 á miðnæt
vor flugeldar um allt loft og

kirkefuklukur nar hringdu og skopin blá
u til að fagra nia árinu 1944.

teftir alls þess

Ferðalag.

7. hittíð fyrra jós ég með mömmu minni og öðrum skemmtilegum manni í ferðalag í ferðalag meður i Skagafjörð. Við lögðum af stað með Laxfoss. Vetríð var innvalt, svo að það var gott í sjóinn. Einnars er ég nú ekki sjóveitur. Éfar næst tók við áttumabillinn, sem sem var ágeður eins og vetríð. Samferðar fólkíð var mjög skemmtilegt, svo að á betra varð ekki kosíð. Við vorum þoplega 3. daga á leiðinni. Éfar er drengur (eins og ég) far á þorum, sem er jafn gamall og ég Hann heitir Unnsteyinn. Eg gerði nú sama sem ekki nema ólátast. Við söttum saman hestanga, og ritum eins og fíkurur til baka. Við vorum ofsi hlöðunni að taka á mótí heyrinu en unnum nú eiginlega ekki neitt. Við rötudum heyrinu framur í hvorn annan. Við vorum löður sveittir af ólátinum og hláturinn glumdi við í hálfullsi hlöðunni. Éfarar við komum heim var ekki sjón að sjá okkur. Löður sveittir ífið hásið spreng mótir, og

skellihleijandi út undir eyru. Margt gerðist fleira skemmtilegt þarna um sumaríð. Éki fer þetta að verða lengra en ég ætlaði mér. Og er þú best að hatta.

Eftir Ólaf * Flaldórson.

Ritstjóri efne M Wagle.

Skíðaförð.

Við lögðum af stað klukkan átta um kvöldið frá Vindarkvíslinu og ættudum að Kaluistarhóli. Við vorum þvo tíma á leiðinni. Éfarar við vorum komnir upp eftir, þá létum við skíðis inn í skíðageymsluna og fórum inn í húsið og fengum okkur kaffi sofa. Og þegar við vorum búnir með það, þá fórum við að spila og spílu um til klukkan hálf þrjú um nóttina, þá fórum við að sofa. Klukkan níu um morguninn vöknudum við og klöddum okkur í snatri og fengum okkur kaffi sofa og svo fórum við út á skíði, við vorum á þeim þangað til um hádegi, en þá fórum við inn að borða. Við fengum matinn mjög seint. En þegar

Við vorum búnir að borða, þá fórum við yfir fjallið að skidaskála Reykjavíkur og það vorum við í brækkunum þangað til klukkan fjögur, þá fórum við yfir fjallið að Kollfjarhóli, og þegar við vorum komnir þangað, þá fórum við upp í bílinn sem ík okkur til Reykjavíkur.

Eftir Gunnar D. Larsson.

Ritstjóri Arne M. Wagle.

Skridlus.

Dómarinn: „Ég vona, gófuga frú, að þessos mörgu spurningas minar geri yður ekki órölegar.“

Vitnið: „Ei, nei. Ég er nú slíku vörn. Ég á Gósa gamlan son.“

„Hvernig gengur mýja úrið?“ „Stöðlega það gengur klukkutímann á 50 mínúturnum.“

kennarinn: „Ei er mættur beint fram undan þér, vestur til vinstri handar og austur til hægri.“

„Hvað er þú á bak við þig?“ Þessi: „Gat á bugsonum.“

Ég var alltaf hræddur um að þú mundis sjá það tekið upp í bók.

Arne M. Wagle

Þegar ég fékk kjlið.

Þegar ég var sjö ára gamall, fór ég í fyrsta sinn í sveit. Þá var það einn dag að ég fann að bóla var komin á hálsinn á mér, og fór hin dagvaxandi, svo að brátt var hin orðin eins og þekla í sjón og kring um hana var stóðar bólguklumpur og auðvitað hafði ég aðilegar sig í hálsinum.

Ekki batnaði gamanid, þegar fara átti að kreista út úr þessu, því að það var sárt, og ég grenjaði þessi lífandis ósköp, það var bara engu lauti við mig komandi. Þóks fór fólkid að tala um, að það fyrri að fara með kjlið til læknis, en það var ekki við það komandi, ég hafðneitadi.

Þá var það einn dag að frænka mín, þar á heimilinu, spurði mig hvort ég vildi ekki koma með sér í reidur. Ég tók því boði feginshendi,

því að það var min berta ^m skemmtun.

Ferdin gekk vel. Við ridum út að Auðsholti, þangað var ferðinni heitið. Þá sagði frænka mín, að það væri bert að við skrípsum yfir að Laufási til læknisins, því að hún þyrfti að láta hann gera við augun í sér. Mig grunaði ekkert og játti því. Við skildum hestana eftir í Auðsholti, fórum á báti yfir Svíta og gengum síðan að Laufási. Við komum til læknisins, og skoðaði hann augun í frænku minni. Þegar það var búið stóð hún upp, leil á mig, og síðan á lækinn, og sagdist vera með þennan dreng hann hefði anri vont kyli á hálsinum. Ég var sem frummu lostinn. Þegar ég sá hvað ég mjög ég hefði verið gabbadur, nú var alltof seint, og þó mig langaði helst til að klaupa út og láta engan sjá mig, þá varð ég gjöra svo vel og hlíða. Ég settist nú á stól, síðan setti lækinn skolfötu fyrir aftan mig, svo tók

hann knif og skar í kylið, og bullaði þá gröfturninn upp úr þessu, eins og hraunleija úr gorgyg.

Ávitað var þetta miklu sárara en það hefði nokkurtíma getað orðið heima. Þó reyndi ég eftir megri að láta öskrin ekki heyrast á gang. Þegar aðgerðin var búin, smísum við aftur heim á leið. Ég var í slæmu skapi yfir því, að ég hafði verið gabbadur svo hrápalega, og svo af meðferðinni hjá lakinum. En nokkuð blíðkast ég nú þá við það að við komumst í benjamó á leiðinni og frænka gaf mér mest það sem hún kindi, en hvað um það, svomikið er vist, að í ágætum skapi var ég, er heim kom.

Eftir: Ottar Kjartansson

Ritstjóri: Jóhann Flannesson 13 ára D.

Nemandinn

1/2. 1943.

Þitshjörar:

13-D.

Erna Egils.
Hrafnh. Guðjónsd.
Státtin fórtard.

Hummarur.

(molbúaraga)

Éru sinni heyrði gamall Molbúi, að norð skip væri komið til ebeltoft. Hann hafði aldrei séð Norðmann fyrri og séð þvi að fara til hajarins, og heilra upp á þá. Þegar hann kom niður að höfninni, þá spurði hann um upp skipið, og gekk út á það; en þar sá hann engann mann, þvi að þeir voru allir farnir í land, en í þess stað sá hann allmarga humra, sem sloppið höfðu út úr körfu, og voru þeir að stríða á þilferinu; hann hélt að þetta væru Norðmenn og rétti þvi þinum fyrsta hönd sína og sagði hoversklega: Gótan daginn, hüllin! En humarinn kleip heilegur ófirnilega í fingurina á hönum, svo að Molbúinn hljóðaði upp yfir sig. En þegar hann á endanum fékk kippið að sér höndinni þá, sagði hann: Því eru smáir vefti þessir Norðmenn, en þeir eru gútar- handfarar.

Erna Egils.

(Tektisuppsög
bók.)

Skill.

spáð var eitt sinn að ég var sendur
eftir þrossum. Þetta var snemma um
morgun. Klukkan sex. Ég fór svo snemma
af þri ad það ekki ad smala um daginn.
Ég þurfti ad fara langt ad sækja hestana
og var þessvegna ekki komin fyrir en þap-
lega klukkan 7. Þegar ég kom aftur fékk
ég mér matar líka og lögðum við svo af
stað til ad smala. Ég reid á glaseyðtum
blisóthum hesti, og var hann mjög viljugur.
Bændinn sem var með mér, var á graum
falligum og viljugum hesti. Við vorum
ekki búinn ad smala fyrir en kl. rúmlega 12.
og fórum við þá ad saka kindurnar heim, en
þegar við vorum rúmlega hálfnaddis þurfti
ég ad fara yfir stóra keldu. Hesturinn
neyndi ad rökkrva yfir kelduna, en komst
ekki nema með frammaturnar upp á
bakkann, og sótt þá aftur yfir á bóla-
kaf ofan í kelduna. Ég greip dauða haldi
í fangit á klárnum, en það dugði ekki, og
ég vann ~~með~~ ofan í kelduna líka, en gat
þó skridit upp á bakkann. Bændinn kom
mér ni til hjálpar og tókst okkur ad ná
klárnum upp. Tók ég svo brakkinn af og
þurkadi ~~stær~~ ökreimindinn af, og það mesta
af klárnum. Þegar allt var komit í lag aftur,
heldum við aftur áfram, og komust við
ni evintíralaust heim með kindurnar.

(Erna Egils)

13 D.

Eftir

Ljónur Karlson.

Skill.

Þegar ég var þungga ára, fór ég til Fæstkrúds-
fjardar og var þar í þrjú mánuði. Ég fór
með Esjunni (gömk). Því allt ad leggja af
stað kl. tölfi á hádegis, en fór ekki fyrir en
þveim dögum síðar. Mér leiddist á leitinum
og varð þri þegin, þegar ég kom á áfang-
staðinn. Þá minn tók á móti mér.
Ég var einu sinni ad leita mér úti í
blöðu með bróðir minum og fleiri krökkum.
Þegar við vorum búinn ad leita okkur um
skund, barst leikurinn framman ad dyrum.
Þá var það einhver sem hríkti mér
öviljandi út úr blöðunni. (Fátt)
Fátt, sem stóð út úr blöðunni
opnu, stak í sundur á mér minstri
augnabrinna. Þvo var sent uppis lækni
til ad sauma saman á mér auga-
brinna. Ég var þradd við læknum
og þordi aldrei til hans til ad láta
hann láta gæra við augnabrinna. Ég
varð þri þegin þegar ég fór frá
Fæstkrúdsfirti.

Eftir: Kárinu H. Þórtanlökkis.

(Erna Egils)

13 ára D.

Emballismannskona,

spurði eil sinn fyrir borðum; Hafa hærsmur ekki spena?" Og sussi nei nei. svaradi maður hennar. „En á hverju lifa þá eggur?" spurði þá þriunn.

Steingrímur Þorsteinsson.

var á gangi við Daskuvöll um vormorgun. Maður lítið kunnur honum ávarpar hann og segir: Skelving er blessað veðrið gott." Steingrímur lítur yfir völlinn sem farinn var að grænka og segir: Ju nóg er af fjflunum.

Drengur.

þrjúgjá ara gamall, hafði mikinn áhuga á að læra mannasíði. Einu sinni þegar hann var að koma úr heimboði frá vinnumóðir sinnar. segir hann: Hlyrðu mamma. ég ropadi hjá henni frá Íslu. Hvert átti ég að segja. verði þér að góðu. eða guð

hjálp mér."

Í bláði

einu slöð auglusing þessi fyrir nokkrum árum; Nokkrar slúkur óskast til miðursuða

Kona

þrekar feillagin og lágraxin, með mjög gilda föstleggji. kom til læknis og segir: „O. góðilæknur! Sker er svo vonda lega illt í mjóaleggjumum. Læknurinn verdir konuna fyrir sí og segir: „Nú ég sé enga mjóaleggji.“

Maður nokkur

var að lala í símslöd uppi í sveit og hóf samtalið á þessa leið: „Slurra, slurra er nokkur á hinumegin í verum?"

Hesdurinn, Refurinn og Ulfurinn.

Refur nokkur ungur, en fullblóðugur eldur aldri,
kom í gjörugarns kaga þar sem hesdur einn var á beit.

„Tarna er ljómandi falleg skepna“ segir hann við
sjálfan sig, „hvad skyldi hún heita? Það þótti
mér gaman að vita.“

Hljóp hann þá til ulfs nokkurs, sem var þar á
næstu gjörum.

„Heyðu kunnungi!“ mælti hann, „kom þú með
mér, því nú get ég síst þitt fallegasta djót, sem
hugrast getur, stótt og lígulegt, æmmelegt og kríkt á
foti.“

„Það kalla ég fríkt“ svaradi ulfurinn, „en heyðu,
refur félagi! Eitt er þó eldur að vita, og það er það,
hvort þetta djót er ekki sterktara en við.“

„Það er ekki hægt að vita,“ segir Refurinn, „en þó
held ég það varla; komdu bara; það hjátt ekki
að sjá sig úr foti, þegar svona plýðilega vortist

bara í veidi.“

Þótu þeir nú saman og komu í hagarinn
til hesdins. Ekki var honum mikið gefið um
komu þeirra og mundi hann þgnast hafa
hlaupið burt, en það þótti honum ódængi-
legt og ásetti hann sér, ef til kæmi, að veigast
sva vel sem kostur væri.

„Kælugi herra!“ mælti Refurinn. „Vid erum
yðar andmjúkt fjónar og hrifnir af yðar frá-
bara frítleik, og því ~~er~~ væri okkur sönn gleði,
ef þér vildu segja okkur yðar heitara nafn.“
Hesdurinn sá úr úr þeim hrekkrisina og svaradi

kuldalega:

„Góðit hertar! Það er alltaf mikið samd, sem
þið auðsýnið mér, en ef ykkur langar til að vita
magn mitt, þá gelið þið lesið það sjálfir, því sá
sem skóadi mig, skrifaði það umdið hófimm á „óð-
sum afturféti mínum.“

„Ó“ sagði Refurinn, „þó skömm sé frá að segja,

þá er ég ekki les; foreldrar mínir eru bláflakari og höfðu ekki efni á að láta mig ganga í skóla, en en hann þarna, sem hjá mér stendur, er af stikum kominn og hefur fengið góða uppfræðslu og ekki verið sparað að minnka hann sem mest."

Ulfurinn var hégómagjarn og gekkst fyrst hólnu; læddist hann þri aftan að hestinum til að lesa nafnið, en í þri að hesturinn tók upp fötum, laust hann höfnum svo fast í höfud ulfunum, að hann skall endilangur til jarðar, en hesturinn hneggjaði upp af fögnun og hljóp burt eins og elding. Þá sagði sefurinn við ulf-
inn:

"Ég sáttkenni í bjósti um þig, ulfur félagi!
En gleynadi ekki heilvæðinu, sem hesturinn
prentaði framan á krínuna á þér. Það á að
þenna þér að vera ekki einn hégómalegur í annan
skipti."

(Tekið upp úr bók.)

ritgjafi: Katrín M. Þórtardóttir

13D

Nemandinn

Ritstjórn:

. Sveinn Þórtars.
Alti Helgason
Einat Guðmundsson

Vanda

1. Það var í fyndinni fragu "Þá stjóri þin völduga Vanda
er fjals var þin eiranda fjöt mjög viðlendu ríki um stund
og eldratnið enn ekki spektist það náði frá Hlinvitar köfða
né árnar né kristmunnka ljót að hálsum við kenssund

2. Þragnit hölmann þin átti "Algonis albálkar þin
og Alkta-kúktmús skönd árlega ferðu þenni horn
mörkina miklu við flóann Þimmhundrað bjarnsdyra feldi
og Megga-makkana lönd og fimmtu elgsdyra horn

3. Vanda bar forkunnarfidleik
en fremur var þung hennar brún
heitara elskað gat engin
og enginn var grimari en þin

4. Heljur og höfðingja synir
frá Hiron og Larents dal
komu með fjáðir og felgi

og ferdu henni gersema val
" þeir sungu um visunda veitar
og vestursins ráðjra sag
um vötnum þar sem feikn var af fiski
og farfugla veidi mag

" þeir sungu um sól og mána
þeir sungu um vor og haust
þeir báðu um hönd ^{sinna} hennar og hjarta
en þrorugt lét Vanda laust

" Eitt síðlegi seint á hausti
kom siglandi af hafi gnóð
med bordstokka skarada skjöldum
og skinandi siglu vóð
(Einn)

" Eirraudu hetjurnar hieldu
ad her væri sjáskinnsl á ferð
med vengi og vigtennur glestar
og volegra sundfugla ^{ugga} mergd

" Ekeidinni lagt var að landi
þar lýgn var höfn og góð
en fátt mjög var þarmönnum kunnugt
um þrumskoga landsins og fjöð

" Á land stigu ljóshardir garpar
svo lausis þeir voru við geig
ad langeld á kampi þeir kunnstu
það kvöld er sólin hreyg

" En þak við bjarkin og runna
beid hid eirrauda lid
sem vegdar af óvin ei vanti
og veitti aldrei fjandmönnum gíð

" Vöndu þeir fegn þá ferdu
og fjölskrúðugt var það mál
ad kynlegis menn væru komnir
og kintu á sköndini bál

" Hlín kvæð, ef þeir fara með fríði
þá ferit þá hingat í kvöld
en vilji þeir vinna oss skada
þá veitid þeim makleg gjöld

" Þrá þvi ei sagan segin
hvor sveitin það vakti stríð
sem lík-makar mestakafa um kvéðid
og minst verður langa tíð

En ~~þ~~ máttmál var byrjad ad berjast
og barist uns dagur rann
og sjó voru seggin rautis
um sérhoern einn hvítann mann

Þimmtiu hvítis þar fellu foringinn,
foringinn einn efsis stóð
lengi hann vasklega vardist
og valköstu mikla hann hlóð

En garpurinn gripinn var höndum
af gildvöxnum köppum þveim
og lokk var katten ferdur í fjöður
og fluttur til Vöndu heim

En hin kunnri manndáð ad meta
og mætti og röðelin var skær
ei skal á bali þann brenna
sem berst medan stáðid hann fer

Hlín gaf honum fjör og frelsi

og fékk konum völdin há
hún gaf konum hönd sína og hjarta
þar háfðingi gerðist hann þá

Mr Heimskringlu 1899

Ritstj Sveinn
Þórdar.

Jólin koma

Mú fara jólin að koma, og þá fer maður að kaupa
jólagnafin og hitt og fetta og fara ýmsa smun-
inga. Eg hef sést í verðlun í jólaferinu frá
klukkan níu til þriju á daginn. Og þegar eg
kom úr vinnunni, fór eg í búðir, því að búðir
vorn opnar til sólf á miðnotti á þorláksmessu,
og eg var ekkert að flýta mér, því að nógun
var tímunn og nógu úr að velja keypti eg ýmislegt.
Síðan fór eg heim og borðaði og fór síðan að sofa.
Klukkan átta á aðfangadag vaknadi eg og fór á
fatur og fékk mér kaffi og fór síðan í vinnuna og
klukkan þriju, þegar eg kom úr vinnunni drókk eg
kaffi, skipti um fót klukkan sex var kveikt

Jólin

Á aðfangadagskvöld kl. 6 fór eg í kirkju. Þegar eg
kom heim borðaði eg kvöldmatinn. Um níu leyti fór
öll fjölskyldan til Kvirkna Björnsonar lahnis en hann
á heima í næsta húsi. Þegar eg kom þangað, var mjög
mikið af krökkum komið þangað. Mí leki jólasvein og
kom með allat gjafmat í þoka. Minnstu krakkarnir
vöru hradd og fóru að gráta, en aðrir hlögu að konum
og reyndu að toga í skeggið og hufina. Eg fékk mjög
margar jólagjafir, og eg held, að eg hafi aldrei fengið
eins mikið. Mú hef eg velt ekki mér að segja um jólin.

eftir Loft Jóhannesson

Ritstj Alti Ólga Ólafsdóttir

Gamlárskvöld

Þegar eg var búinn að borða á gamlarskvöld, þá fór
eg til strákanna. Við sprengdum alla kinnverjana okkar
heima og gerðum, hasar með þeim. Þegar við vorum búinn
að sprengja alla kinnverjana, fórum við inn að spila landi.
Klukkan hálf ellefu fórum við niður í ba. Þar voru engin
kveikt og lítil sprengingart. Þegar klukkan var hálf tölft fór
allur mannfjöldinn og við líka niður að sjó. Eg stæði alveg
að stast, af því að skipin flautu svo hratt. Þegar eg
kom heim fékk eg niðursæðna ávelli. Og þegar eg var
búinn að borða þá, þá fór eg að halda af því að eg
var orðinn svo syfður.

eftir Loft Jóhannesson
ritstj Alti Ólga Ólafsdóttir

á jólahénu og gjöfum útbýtt fékk ég margt
fallegt til dæmis sex ~~dekur~~ sem mér þótti heldur
en ekki fengur í. Voru fimm þeirra í skinnbandi
svo fékk ég. Lyrpu, yrniskonar spil og bindakassa
mannsaff, trefil og kúfu. Og hef skemmt mér vel um
jólin. Nú get ég ekki skrifað meira

Eftir Guðmund Jónsson

Madur

nokkur sagði við son sinn: sýgar ég var á þinum
aldri lifði fadur minn mér aldrei að fara í
sönghöllina

sonurinn: þú hefir þá átt vonda fadur

fadurinn: ég átti miklu betri fadur en þú átt kröppað.

fadurinn

Pilti Sveinn Þórdarson

Sittu, stattu

Madur lá inn sinni um nótt í saluhúsi
í miðarhorakvíðri. Skömmu eftir að hann et lagstur,
heyrir honum hríslad rétt við hlidina á rétt: „Sittu“!
Madurinn varð laf hraddur, því að hann hugði, að
hvert væri draugur á ferðum, en þó þótti honum
ráðlegast að hlýða röddinni, og settist hann niður.
Þegar hann var niðurstur niður heyrir honum vera
sagt: „Stattu!“ Hann rann upp í dandaru ofbæði, þá
var eftur hríslad: „Sittu!“ og settist þá madurinn. Enn
heyrir honum vera sagt: „Stattu!“ og reis hann þá
enn upp. Þetta gekk alla nóttina. Um morguninn var
madurinn slandiþinn og lafhraddur, en þá komst hann
líka að vinnu, að það væri regndropur, sem hríslad
höfdu í gegnum þak á hofanum, og annað ekki,
sem höfdu gett þorum þetta ónæði.

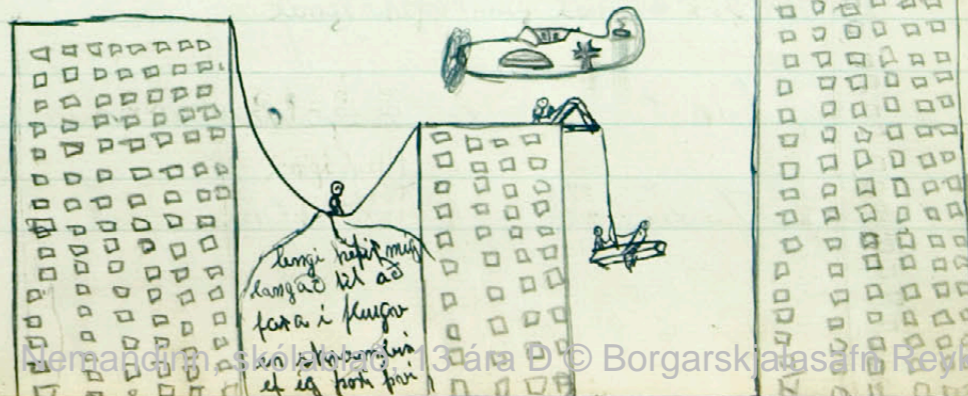
(Lekid úppit bók)
Pilti Alti Seldgason

Skrittur

Mr Nielsen stendur fyrir utan stórhúsi
og hjó honum et smáku madur.

Hvað segir þú um þetta? spyr
Nielsen og bendir hroðugur á húsið
Ekkert, það eru þúsundir af slíkum
húsum í New York.

Því hví er ég vel, svarar Nielsen.
Þetta er nafnlega gedveiktahæli.

Jólin komna

Í gamla daga trúði fólkid,
eða að minsta kosti börnin,
að jólasveinar væru til.

Karlarnir áttu að byrja að komna
þrettán dögum fyrir jól og síðan

áftaf einn á hverjum degi þar til
sá síðasti var kominn, en kann

kom á aðfangudag jóla. Á jóladögum.

þor sá fyrsti og síðan hver af öðrum,

og síðast síðasti á þrettándanum.

Þá kafa karlagreyfir líklega

ekki verið eins vinsælir og nú, þá

ef krakkarirnir voru ekki þægir, matu

alveg búast við, að einn jólasveinarninn

lirtist við ~~þá~~ og tæki þau og þá var nú

þeirra megt líti eða svo var sagt.

Þá trúði fólkid því einnig að ef það fengi ekki

einkaverja nýja flik fyrir jól, þá ~~þá~~ ~~þá~~ ~~þá~~

~~flek fyrir jól, þá~~ þá þá þá í jólahöttinn, þess vegna

þessust allir við að fá einkaverja nýja flik

fyrir jól svo að kattaðhrasid ~~er~~ ekki í þá:

Ennú mun kiki vera orðinn karla kraftlitill, sem

von er, því að flestir fá nú einkaverja nýja flik

fyrir hátíðina. Sem betur fer.

Eftir: Ottar Kartansson.

síðli: Einar St Gudmundsson

Binna og Bina voru nú komnar upp í

sveit og voru að virðast fyrir sér hinna.

Bina: af hverju er sumart higr hvítar

sumar svartar og sumar brúnar?

Binna-húsvandi: ja allt sumart komir

ekki mjólkur þess hvítu kaffi í þess svartu

og ~~það~~ skulast. Og þetta þótti þeim ~~þó~~ sennilegt

Drengur sem var mið kominn upp á sveit
með þabbarinum, surði hann hróða djór
þetta voru: Föðinn: þau hesta
belyur. Drengurinn: er það er þors
með á þöfnum. Föðurinn: það heitir hitin.
Drengurinn: hvernig þau baula: nei nú er þau
að blása í kotnin.

stjóri kinnar M. Guðmundsson

Nemandinn

12/2 1944

13-D.

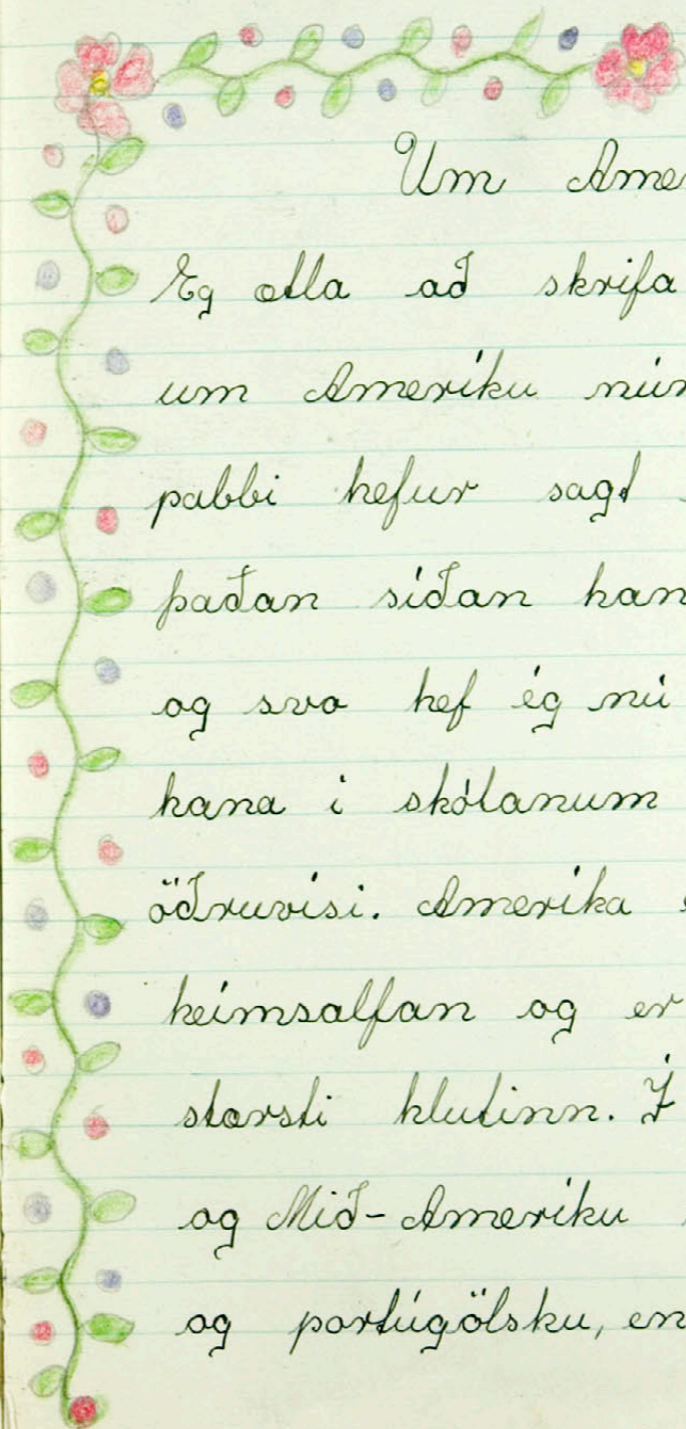
menntun

Ríkisskólinn

Ólaf Guðjónsd

Siguborg Jónsd

Sigríður Þorsdóttir

Um Ameríku.

Ég ella að skrifa stílinn minn
um Ameríku minna af því að
pabbi hefur sagt mér svo margt
þaðan síðan hann var í siglingum,
og svo hef ég mi auðvitað lesið um
hana í skólanum en það er mi all
öðruvísi. Ameríka er mest stærsta
heimsalfan og er Norður-Ameríka
stærsti hlutinn. Í Suður-Ameríku
og Mið-Ameríku tala flestir spænsku
og portúgölsku, en í Norður-Ameríku

lala flestir ensku. Í Ameríku eru
mestum allir þjóðflokkar heimis
samankammir, þar á meðal

Íslendinga, mest þá í Kanada.
Íslendingar, sem kafa farið til

Ameríku kafa getið sér mjög
gott orð. Nju York er vist stærsta

edla önnur stærsta borg heimis.
þar eru vaða stár húsn, eitthvað

80-100 húsir. þar eru líka
stærir skemmlustadur og skrudgardar

inni í miðri borginni. Þegar

sígt er upp Fludsonfljótið verður
fyrir manni hin fruga fralsistytla,

sem Fransmenn gáfu Bandaríkja-

mönnum. Skyttan er feikna fer-
líki. Þetta er kvenlíkneski klætt síðri
skikkju. Á höfðinu hefur hún

mekkurskanar kásonu. Hlegri handlegg
heldur hún hátt upp og í hendi heldur

hún á blysi sem lýsir öllum skipum
langt á haf út. Hlegt er að komast inn

fótblall stytunnar og þaðan í lyftu

alla leið upp í hlegri hönd kemmar. Það
er ófagurt útsýni í gegnum augum

stytunnar, niður Fludsonfljótið og á

haf út, þegar gold skygni er. Á vesturströnd
Ameríku er ríkið California. Í því ríki

er borgin Los Angeles og inn hluti

þeirrar borgar er Holivud, þar sem fram-
borgar er leiddar eru flestar (flestar)

kvikmyndirnar. Los Angeles er mjög

falleg borg. Það veri gaman að fara

einkverndiman helst með flugvel, til

að sjá þetta allt með eigin augum

(Ritsljóni: Ólöf Guðjónsdóttir)

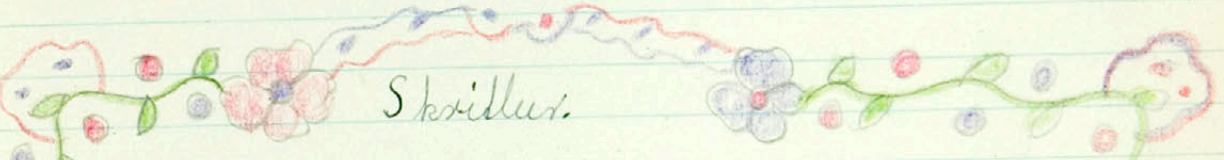
Steinunnri Guðmundsdóttir

Óskasteinninn í Tindastóli.

Einu sinni var stúlka einn á gangi í Tindastóli og fann stein einn fallegan. Hún hugsaði með sér, að hún vildi hún væri kaffin í þá bestu veistu, sem haldin væri í heimunum. Hún hóast þá undirans út í veðrið og vissi ekki fyrr af en hún stóð í ljúplegri höll, og kofsi henni aldrei önnur eins þrygði til hugar komid. Maður ferdi henni þar gullbikar. Húno tók við bikarinn en var svo skefled af öllu því sem fyrir hana var, að hún óskaði sér, að hún væri kaffin á sama stað og áður í Tindastóli, og það varð. Fleydi hún þar steininum og

sagði að hann skyldi ekki oftr vella sig, en hélt heim með bikarinn. Gullbikarinn þótti hún mesta gæsemmi, og var farið með hann til prestsins. En hann sagðist ekki skilja í, til hvers hann yfði hafður. Þar bikarinn sendur höngi og gaf hann stúlkunni fyrir hann þrjár jarðir í Skagafirðir.

Skvillus.

“Jaa Jónsi lilli,” sagði þ kennarinn, “ef að hann þælli þinn gefi þér 40 auro, marama þin 60 auro og frændi þinn 40, hvað hefst þú þá?” Jónsi hrykklaði brúnum og þagði ~~trýktad~~ drykklanga stund. Svona nú út með það, sagði kennarinn óþolinmáður, þú klitur að geta svarað þessu, það er svo einfalt mál.”

það er ald ekki einfalt mál," svaraði
snáðinn. "Jeg get ekki komið mig
niður á hvort jeg á heldur að fara
á þú eða kaupum mig isbjörna."

Við farðför Billa voru leknirinn
og jarðfarastjórnirinn að þess þiskra

saman sjátt áður en líkkistan
var borinn út úr húsinu. Það er

leidirlegt að konan hans Billa

skyldi ekki vera heima þegar hann

skyldi við sagði úlfarastjórnirinn

Flvernig stóð annars á því?

Tvinn hafði farið ofan í bæ til að

þess að mál á sjá sorgarkjölinn sjátt

áður en Billa tók andvörpin kvistáti

leknirinn. Úlfarastjórnirinn brósti beiskju-

lega en snjari sjá frá til þess að

lita eftir. "Biddi þú þig, ekki degar

þetta," sagði hann alvarlega; "þú er sjótti
líkmaðurinn? Þú er yppi á lofti að
þúja ekkjunnar," svaraði einn af líkmánumum.

Ólöf Guðjónsd
13-D

Vitun hestur

Þetta er sönn saga af hesti, sem
hjet Salómon. Eigandinn nefndi
hann svo, af því að hann var
svo vitun. Einn dag var farið með
Salómon til jättnaíða, og þar var
hann jättnaíði. Síðan var honum
skipt á þú inn á afgitt svæði.
Næsta dag kom drengur hlauþandi
til eigandans og sagði að þú væri
að stela Salómon. "Þú heldur þú þú?"
sagði eigandinn. "Stindin er af
þjóðum, og liggur flöt á jörðinni,
en hesturinn er þófin," sagði drengur.
"Má vera að gamli Sal hafi gert
þú sjálfur?" sagði eigandinn. "Við
skulum gæta að, hvort við finnum
þannaföt á grindinni, sjá svo,
þú Sal hleypt út úr sjálfur."
Þú fóru út að klidinu, og eftir
á grindinni sáu þú föt eftir
stórat tennum. Þú í þessu, sáu þú
hvort jättnaíðurinn kom. Þú spottu
hann, hvort þann þú sést
hestinn. "Já," sagði jättnaíðurinn.

"Sal var að fara frá smidjunni minni rétt áðan. Hann sagði mér að jeg hefði jafnað sig illa í gar." "Hvað áttu við?" sagði drengurinn. "Hvernig gat Sal sagt þér þetta?" "Hann kom til mín í morgun heim að smidjunni," sagði smidurinn "og hilt upp fatinum, sem ég jafnaði, og leit á mig, eins og hann vildi segja: „Lítu á hvernig þú hefur jafnað mig. Taktu skeifuna af, og settu hana aftur, þannig, að hún meði mig ekki." "Jeg leit á fatinn og sá að jeg hafði sett skeifuna skakt undir. Eg dró hana undan og setti hana aftur rétt undir og á meðan stóð Sal grafkyt. Þegar ég var búinn, hneggadi hann gládlega og brokkaði heim." "Gangandi hestsins og drengurinn gengur út að hlóinu, og þar sáú þeir Salómon var að bita gras í besta skapi.

(Takið upp úr bók Ritstjóri. (Sigríður Þorsteins) 13 ára D.

~ ~ ~ ~ ~
Máður nokkur var að halast yfir þri að kafa borðað 19 sóðin egg í einu
"Hversvegna borðaðistu ekki eit í viðbót til þess að geta þau

hættugu"? spurði einn ákveð- andinn
"Hvada máður hefurstu að geti sig að svini aðins fyrri eit egg." (Sigríður Þorsteins)

Stíll.

Eg fór á fatur kl. hálf tíu, þá fór ég að laga til. Og svo þegar ég var búinn að þri, fór ég að sauma satinsangurpöt á litid brodurinn, sem ég átta að gefa í jólagjöf til milli þrænku minni. Það var komin matmálstími, þegar ég var búinn að sauma. En svo var þringt til mín um hálf tvöleitið og ég var beðin að vera hjá þanda minnum, sem er ellefu ára gamall og hútt Óli og Lá þá í flensunni. Eg fór til hans kl. þri og lenti í svo mikilli rigningu, að þegar ég kom heim til hans, þá var skáran mín orðin gegnblaut svo að það mátti alveg vinda hana. Óla þykist ákaflega gaman að spila Mattador svo að við fórum að vita að að spila það. En við getum aldrei verið hálfu stund saman án þess að rifast. Fyrst gæddi ég allt, og það var nóg til til þess að hann yrði illur, en svo fór ég að tapa, og þá fór það á sömu (líti) leið fyrir mér, en þá var

Óli komin í besta skap.
En svo (lagðist) lagðist
það allt (því að þriggja
áta gömul) því að til allra
hamingja kom litla systir
hans, sem et aðeins þriggja
áta gömul og veif í matta-
dotið, svo að það stappist
niður á gólf með öllu saman
sem á því var og þá var
sögunni lokid.

eftir
Hafnhildi Guðjón
(ritstjóri. Sigridur Þorsteins)

Tjörnir

Reykjavíkurtjörn er kölluð þegar þrjú
flum er í miðjum bænum milli
Skólavörðuhæðar og Landakotskæðar.
Milli hjatnatinna og hafnatinna
var mjótt vöð, sem nú hefur
verið breitt með uppfillingu
fram í höfnina. Tjörnir er
skipt í tvö með hjatnarbrúnni.
og er súðri Tjörnir miklu
minni en stæðri Tjörnir er
hólmi, sem hefur verið buinn
til með því að flytja og grjóta
og motta út í höfnina. Þó hólmann
verpið fjöldinn allur af fuglum
en þeir st verpa það krútt

og endur. Þe veturna er
ís á Tjörninni, og þá fara
bæði káblar, konur og börn
á skauta.

eftir
Jóhann Hannesson
13-D.

ritstjóri
(Sigridur Þorsteinsdóttir)
13 ára D.

Skrittlur

Frúin: - Hvernig stendur á því,
María, að í hvert skifti sem ég lit
hér inn í eldhúsið þá kemur það yður
lesandi í bók?

María: - Það er líklega vegna þess að
þér gangist á flókaskóm.

Frúin: - Flafid þér sópað þarna bak við
hurðina, fóna? Fóna: - Já, því. Þeg
sópaði öllu bak við hurðina.

- Læknir, sagði hún og kom mäsandi inn í stofuna. - Jeg verð að ljúta yður að segja mér hreinskilningslega hvað að mér gengur! Hann horfði á hana frá hvirfli til ilja. Loks sagði hann: - Þessa þú, - það er þriðja, sem jeg þarf að segja yður: Í fyrsta lagi þurft þér að létta um fimmtíu pund, Í öðru lagi myndu þér stórfrikkja, ef þér notuð aðeins tíunda hluta þess, sem þér notuð nú af kinnarotta og varvasmyrslum. - Og í þriðja lagi: Jeg er málari. Læknirinn býr hérna í næstu stofu.

Gamla konan (við bókarvörðinn): - Viljið þér ekki gera svo vel að líta á útláns-
redilinn minn og athuga hvort ég hefji lesið bókina: „Gleym mér eg.“

(Maður nokkur kemur inn í strætis-
vagninn Kjálsgata-Gunnarsbraut)
Vagnstjórinn: - Hvert ætlið þér?
Maðurinn: Þó Tjarnabíói! (Almennur hlátur).

Frúin: - Nókvið þér aldrei blámin í glugg-
anum. Vinnukonan: - Þú ég er von að skyppa á þau einu sinni í viku.

Frúin (við nýja vinnukonu): - Og svo ljúta ég yður að muna það, Gróa, að ég vil alltaf fara í bestu klukkan níu.

Gróa: - Það er þrygilegt þú. Jeg nota það aldrei fyrr en klukkan tíu.

(Tekið upp úr bláði)

Ritstjóri Sigurborg Jónsdóttir

Fróken smart: við ungan mann: Legið

mér hveinskiln~~ing~~lega, hver fannst yður
best klædda konan á Alþingishátíðinni?

Herrann: Fjallkonan.

(Tekið upp úr bláði)

Ritstjórn Sigurborg J.

NEMANDINN

20 janúar 1944. Ritstjórn Guðmundur Jónsson. Guðmundur
Þorðarsson. Gunnar Þ. Þinnsson.

Mistök

Maður einn var mjög gefinn fyrir að kupa gjömul hús-
gjögn á uppblöðum. Þóks var húsíð orðið svo fyllt af gjögnum.
húsgjögnum og öðrum munnum. að kona hans sendi
helli vagnblössi á uppblöð í miðprentunum. til þess að losna
nið það. Þón sé til mikillar undrunar sá hvern um
kvöldið að miklu af blötunum var ekið aftur heim
til hennar. Því stóð á þessum. að maður hennar hafði
verið á uppblöðum. og vissi ekki um aðgerðir konu sinnar
hafið hann í dræði. og lét aka þar heim.

Ritstjórn Guðm Jónsson

Í leikhúsi

Þeir menn sátu aftur í leikhúsi þá stóð heljastör maður
upp og skreypti á leiksviði. Þikkardi þá einn maður er sat
fyrir aftan í hann og sagði vildu gjöra svo vel að segja
okkur ef eitthvað merkilegt skedur á leiksviðinu. Þá fór þetta
þangað þeir að sjá leikinn.

Ritstjórn Guðm Jónsson

Óljúsin

Þakmir: þú hástar lítt með morguninum. Þúklíngrinn:
ey hef líka verið að ofa mig í alla mátt.

Flausar og lappir

Fyrir hverna er þú að sviða svið þin minn? Þóðallega
þin kaupflaugið. en svo tek ég ey líka hverna og
lappir af ymsum privatmönnum.

Læknisráð

Læknur einn hafði orðið fyrir miklu ~~önd~~ öndi af fjölda sjúklinga sem höfðu tekið upp þann ósið. að ganga í veg fyrir hann, og báðu hann um lækninghjálpu. Þinn einn þann hann upp ráð sem dugði til þess að venja fólk af þessum leiða vana. Þinn dag þaut maður til hans af götumni, og sagði „Ó kærri herra læknur. Nú var ég heppinn að ná í þú. Þú hefur votta stíng undir síttumni. Læknirinn tók honum ringjarlega og sagði: „Lokið augunum, seltið mí til tunguna. Þegar þetta hafði verið gert hóf læknirinn inn í mannjöklaðann, og skildi hann eftir á götumni.“

ristjóni Guðm Jónsson

Dryjalhræði

Maður einn var á ferdalagi. Hann lagðist niður á árbakkanum til þess að hvíla sig. Illt í einu keirir hann hvarfaða, og leit upp. Sér hann þá hvar blóðmannigt maður komi aðandi að sér. Maðurinn spratt upp og hljóp að bátastíli þar í grennd, en það var lost, svo að hann komst ekki inn. Hann sá ekki annað máð en að skipa sér í ána. Hann óð nú út svo langt að vatnið náði honum í höku. Þinn þegar hann leit við, sá hann hvar bóli stóð og hafði ekki augum af honum. Þinn var svo breið, að hann kræsti sér ekki yfir. Fór honum að lýða illa vegna kulda í vatninu. Þatt honum nú smálhræði í hugg. Hann leit nú haltinn sinn reka niður ána, en hélt sjálfum sér í hafi, svo sem hann gat, til þess að hann sejist ekki. Eftir litla stund leit hann upp, og sér til mikillar gleði sér hann hvar bóli hlépur eftir haltinu. Þegar hann var kominn í hvarf. Fór maðurinn upp í ána og heim til sín.

ristjóni Guðmundur Jónsson.

Miskilningur

Þeir báðir komu með klyppi til systurmanns er báðir þóttust eiga. Dómarinn sagði að þessu máli væri þannig farið, að þeim væri best að jafna þetta mál sín á milli. Þinn hann ítráðist orða sinna, þinn eftir nokkru stund komu þeir aftur, og var annar með glóðaranga og allur marinn. Þútsjór var að þeir hafa miskilið orð dómans.

ristjóni Guðm Jónsson

Væðingarnit

Þúdur kaupssysturmannur er getur kræpt vörur af skota og selt þar fjóringi og hagnast af hverveggi.

Ranngeigður dómari

Ekki alls fyrir löngu voru þeir unglingar hræddir og skjálfaði fandi þeir fyrir rétt, og ákærdur fyrir hafa tekið hraustataki til. Dómarinn náði þeim upp fyrir þannan sig og hafði í miðjunni þann er var talinn þringja hinna hressi á hann augum og sagði: „Hugi maður hvort er þú sekur eða saklaus, sá til hegn svaradi óðara sekur. Dómarinn hressi á hann augum og sagði: „Hvervegna hefir þú þér að vara óspundur sá til minski ég hef ekkert sagt.“

ristjóni Guðm Jónsson

Þeir sama gagn

Pabli: Þú er þú alltaf aftur í röðinni við öll þróf jónsi? Jónsi: Það gerir ekkert (gagn) til þabli þeir þenna báðum endunum það sama.

ristjóni Guðm Jónsson.

Þinnalt

Þ: Þú hein að koma þinn hafi orðið fyrir byslysi. Þ: Já það var ekkert ávarlegt það máðist bara dálítil máling af báðum.

ristjóni Guðm Jónsson

Þrekkur.

1. fangi: „Fyrir hvað situr þú hér?“
2. fangi: „Ég elta að verð fangavörður,
svo að ég get best að byrja á byrjuninni.“

Hann: „Þú ert aldrei góð, nema þegar
þig rannar peninga.“

Hinn: „Já, ég er oftast góð.“

Skipstjóri: „Þetta er vonlaust! Skipið
er dauðadamt! Eftir klukkustund verðum
við öll dæin!“

Þjófur farþegi: „Guð sé lof!“

„Hvernig varst þú, maður minn?“

„Af sprengikúlu.“

„Sprakk hann?“

„Nei, hann laddist aftan að mér og

beik mig.“

C Guðmundur Þórðar

NEMANDINN.

27/2 1944

13-D.

Þíðhjörar:
Löbveig Einars
Steinunn Guðmunds.
~~Alfars~~ Guðmunds.

Litli drengurinn og afinn.

Afi hve gamall ert þú? spurði

litill drengur. Afinn, sem var mjög

litill maður svaraði: "ég er alltátur og

eins árs." Þá fýkir mér þú vera

mjög litill eftir aldri afi sagði

drengurinn.

(Gjafst úr orku)

Drengurinn og biskupinn.

Þegar Chakurnef var litill drengur

adeins (þveggja) ára spurði biskupur hann

nokkru spurninga, til þess að reyna

hann. Drengurinn svaraði þeim

öllum vel. Áð síðustu, "sagði biskupinn:

Ég mun gefa þér einn cyprus, ef

þú getur ^{sagt mér hvar} "Gud er." Og ég svaraði litli

drengurinn, mun gefa þér tvo cyprus

ef þú getur sagt mér hvar hann

er ekki. (Þekki úr bók)

Þíðhjöri Löbveig Einars.

Fallega skilkan.

Þúert ert þú að fara fallega skilka mín?

Ég er að fara að mjólka sagði hún.

Má ég koma með þér fallega skilka mín?

Þú ert hjartanlega velkomin herra ^{sagði} skilka mín.

Það gerir það þú fallega mín?

Það mín er bórði, herra sagði hún.

"Þeyðu! vilstu gjafast mér fallega skilka mín?

Þú ef þú villst, herra sagði hún.

Þræs eru auðafi þin fallega stúlka mín?
Andlit mitt er auðafi mín herra sagði hún.
þá vil ég ekki giftast þér fallega stúlka
mín.
Engin bad þig um það herra sagði hún.
rikt. Þóráeg Einar.

Slíkur hundur.

Þú hafir öll heyrt söguna um hundinn
sem var sendur í bakarið að rakja
brauð í hverjum degi. En einu sinni
var hann glataður, og eftir það fór
hann alltaf í annað bakari þar,
sem að var fandi tekur með hann.
Frændi minn á gáfðaðri hund er
þennan. Þessi hundur var sendur á
hverjum morgni í bakari til að kaupja
bröð fimmkúna eða brauð fyrir húsbónda
sinn. Hann bar það í munnum í
litilli höfðu, sem hann lét á borðið

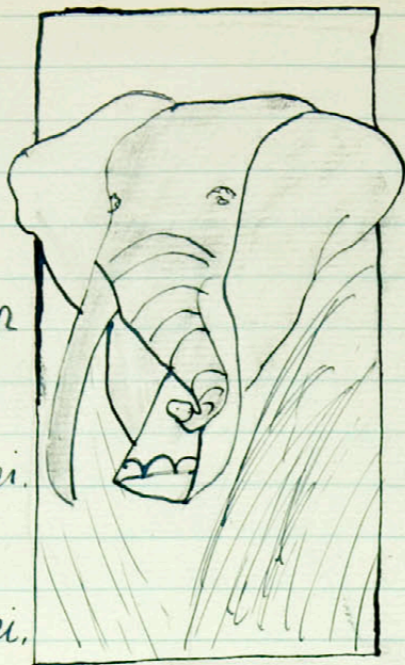
í bakarinnu. Bakarinn tók þunnýgna
og lét brauðin í stáðin. Til þess að sjá
hvæð hundurinn mundi gera til bakarinnu
hó 25 ~~austr~~ brauð höfuna
(eitt ~~hóim~~ brauð) í stáðinn fyrir tvö.
* fimmkúna eða brauð sem hann selti
hundurinn. Hundurinn lét höfuna á
gölfid og fór til að rakja (höfuna)
löggluna.

Í másga.
frá AFRIKU

Sagan um Filinn
sem vildi ekki
vinna á sunnudögum

Það var einu sinni lítill filsur,
sem var á gangi í Sobons
storskoginum. Skref fyrir
skref fylgdi hann móður sinni,
og þegar hann var svangur
vissi hann meta vel, hvar fortalningd var og þar
alld nóg af volgru mjólk. Stundum lék hann sér
við stóra rannar á mömmu sinni eða þá þá við
eyrun og líta halann þegar hún hafði lagt sig.
En svo vildi til dag nokkurn, að svartir veidimenn
deydu mömmu lítla filsurans. Þann skildi
ekki að hann þurfti að flyja og var því kyrr
þá sinni dauðu móður, en veidimennirnir deydu
hann ekki. Þeir fluttu hann með sér án þess
hann gjörði meina verulega mótstöðu. Næsta dag
kalladi veidimannahöfðingin á vini sína og sagði:
Það eigum við að gera við lilla filinn? Vigum
við að deida hann? Mer sýnist ekki vera mikið kjól
í honum og engar konur hafði hann og
við höfum enga mjólk handa honum og getum
því alls ekki alld hann upp og vil eg því leggja
til við seljum hann hvítu nágrönunum hans.
Það voru allir í sama máli. Líti filinn var þú,
leidduz niður að vikinni þar sem stór bátur heid
hans. Með miklum erfittumunum komu þeir honum
ut í bátinn og hann skildi brátt, að hann væri að
vera kyrr, ef báturinn átti ekki að hvolfa.

Filsurinn var strax keyfður og veidimennirnir höldu
glötu heim með ýmsa muni. En hvað átti svo að gera
við filsurann sem var að því kominn að deyja jafn hungri.
Hvítu maðurinn opnaði mjólkurdos og blandaði með
vatni og setti í stóru fati fyrir framman hann. En
ekki hafði hann vilja að drekka. Þá datt einhverjum
í hug að dýfa svepp í hana volgu mjólk og láta svo
upp í munninn á filsurannum. Undir einu fór hann
að sjúga og var brátt búinn með allri saman.

Filsurinn var svo lokatur inn í girtingu með
miklu þurru grasi í. Öffur girtinguna var lígl þak
til að hlífa honum fyrir miklum sófarhita. Þann
fekk líka húsbónda það var bófrumadur, frá Frakklandi
það fyrsta sem hann gerði var að gefa honum
nafnið Fritz. Fritz dafnadi vel og varð brátt stór
og fór að krefjast kröftugri fætu. Þann gekk um
í þorpinu og bráðum tveisti hann sér til að nápa
um skóginn þar þann hann góð blóð til matar og
brátt uppgötvaði hann matjurta og ávaxtatré
svertingjanna og kelli að þetta væri eingöngu handa
sér. Svartingjarnir veindu að reka hann burtu
þá fór hann þó ekki með góðu. Á sunnudögum
var ekki umnið í stöðinni og lærði Fritz fljótt
þau lög sem segja að menn eigi að hvíla sig
sjöungu hvern dag. Á eftir ár lídu og Fritz
var orðin stór og fullvaxin, á þurkatumum
þorndi vatnið svo mikið upp, að mikill sandur
kom í ljós í fljótinu við þornd. Þegar vatnið
var meters djúpt gerdist það einn sunnudags-
morgunn að bátur þá sem gekk þar um, þyfti.
Allir sem gátu gengið fóru niður til strandar til
að taka á móti bátinum sem kom nær og nær.
Á ströndinni voru allir tilbúnir að taka á móti
bátinum línunum sem háseti einn er að kasta í
land. En allt í einu nemur báturinn stöðu
svo, svo fljótt að mennirnir detta um koll.

það var sandrifid! Enginn hafði athugað það
báturinn festist meira og meira í sandinum.
Skipstjórnin lét aka aftur á bak fyrir fullum
krafti. Skrifan feitti vatninu langar leidir og
hræddi upp sandinn, en það hafði enga
þidingu báturinn stóð fastur. Skipstjórnin
skipaði hásetunum og farþegum að fara úr
bátinum í vatnið, sem náði þeim upp í mitti
þeir reyndu að hjálpa gúfuvélinni að losa bátinn
en það bar engan árangur. Stöðvarstjórnin
sendi alla sína menn til að hjálpa hásetunum
en það dugði ekki heldur. Allir gafust upp.
Þá sagði einhver. Ef Frits væri mi hér, hann
sem er svo sterkur. Við skildum festa trossu
og láta hann draga bátinn lausan. En það
er sunnudagur og Frits er ekki heima.
Hann hvílir sig í skugga þrúnskóanna.
Einhver segir en ef við reindum að hringja
bjöllunni þá myndi Frits halda, að það væri
mánudagur og koma undir eins. Og bjöll-
unni var hringt mörgum sinnum en engin
Frits er sýnilegur. (O) Frits er þó ekki langt
í burtu. Hann stendur í skóginum og heyrir
bjölluna hringja hann veit það er sunnudagur.
Og þrátt fyrir reidi skipstjórnin verða þeir
að bíða til mánudags. Við sólarupprás hringir
stöðvarstjórnin bjöllunni. Nú heyrir Frits
og áður en biid er að hringja kemur hann
fram úr skóginum, fer rolegur til þorsvins
og nemur stadar á sínum stadi söðinni.
Svo eru nöfnin lesin: Minka - Mekina Frits
Hér svarar hann með miklu blæsti.
Svo eru aktygin latin á Frits, þundinn
þaðall í bátinn og hæg og hæg fer hann
að ganga. Frits lyftir hinum stóru fötum
sínum þel fyrir þel án mökkunar minstu

áreiðslu. Hori báturinn losnar af grunninum
frammi fyrir öllum hinum undrandi áhorfenda-
(um) - skipstjórnars hvítra manna og sverkingja
Ó þú ert duglegur Frits!
Þetta er sagan um þilinn sem ekki vilði
vinna á sunnudögum.

Steinnur Guðmundsdóttir

NEMANDINN

8. mars 1944. Ritstjórnar: Gunnar D. Larsson. Jóhann Eyjólfsson. Höskuldur Eliasson.

Éf ég yrði forseti Íslands.

Þetta er líklega eitt erfidasta stiksefni, sem ég hef fengið í veltur, eða svo fannst mér að minnsta kosti á mánu-
daginn þegar ég fékk það, ég var alveg ríðalaus, þrið ad
í fyrsta lagi vissi ég ekkert hvað forseti var, hvaða vald
hann hefði og hvað hann stti að gjöra, og í öðru lagi
myndi það líklega verða fullt erfitt samt, það væri miklu
betra að skrifa stíl, sem hiki t. d., „Éf ég yrði kongur.“
eða eitthvað þrjúlikt, því að þá geti maður þó alltaf sagt,
„ég myndi ekkert annað borða en sotalbraud af gulldyfki
o. s. f. v., en hér getur maður ekkert sagt. Loks datt mér í hug
að spyrja mann nokkurn sem ég fékktí, þessu spurningar.
Hann sagði að forseti gæði margt, t. d., væri hann fjórhöf-
ingi hann undirritaði lög, setti þing, og legði stundum ýmis-
konar þrumvörp fyrir það, o. s. f. v., þen á þessum málum hefði
ég líkild rit, og stla ég ekki að reyna að ræða þau frekar, en
eitt er víst, að ég myndi reyna að vinna, sem mest og best
að þeim málum, sem eru gagnlegust fyrir fjóðina.

Éf þú Óttar Kjartansson
Ritstjóri Gunnar D. Larsson.

Tjörninn

Keinn þegar stactur þajarins er Tjörninn. Þar þar gaman
að ganga á fögnum vordegi og sjá nærliggjandi byggingar
speglast í vatninu. Tjörninnar eru í raun og vru tvær, og
er vöndist, falleg brú yfir alinn, sem tengir minni Tjörnina
við þá störru. Í daglegu tali eru þar nefndar „Tjörninn“, enda
þótt það sé rangt. Tjörninn takmarkast við Vonaretrati að
nordan, við Hringbraut að sunnan, Tjarnargötu að vestan
og Tríkirkjuneq að austan. Í Tjörninni er hólmi, sem hefir
verið stakkaður verulega, og nú sitast meðan is var á
Tjörninni, var hann enn stakkaður að mun. Við Tjörnina er
fjölbreytt fuglalíf á sumrin. Þar þar mest á kríumni, enda
vegis hún í hólmanum. Að vetrarlagi meðan is liggur á
Tjörninni, er oft margt um mannum, sem rennir sér þar
á skautum, og myndi kvísa, ef hún mætti fljúga yfir
Tjörnina að vetrarlagi, undrast þann is og þis, sem þar er
og hugsa eitthvað á þá leið, að fleirri geti nú haft hálft en
hún.

Éf þú Jónas Ludmúndsson.
Ritstjóri Gunnar D. Larsson.

Forseti

Éf ég væri forseti hér á landi, mundi ég fyrst og fremst
hugsa mig um, hvernig mér bari að haga mér gagnvart fjóð-
inni. Mér er það ljóst, að ég stti helst að vera fjóðinni
til fyrirmyndar í daglegu lífi. Ýmislegt, sem öðrum finnst
sjálfsagt að hafa um hönd mundi ég verða að reyna mig
um, svo sem vin og hólabi, en það er nú ekki svo erfitt
að gera það, þar sem ég fékktí slíka tihiti aðins af
spurn. Mér er það ljóst, að ég yrði að vera stillkur, fróðsánnur,
einlagur og sannsögull, þetta er nú erfidra en hið fyrsta,
þar sem ég finn, hveru áfallt mér er í þessu efni, sérstaklega er
ég rúðigjarn og fljólfar. Þen þar sem ég veit af þessum göllum
minum, er máste sagt úr að bala. Ég mundi auðvitað

lúa að Bessastöðum og héldi mikil fjónustulid og ráðs-
mann, því að þegar maður er forseti, má maður ekki vera
að huga um bíl, sem yrði mjög skort. En myndi
ganga í eins þínum fátum og mér best myndi sama.

Eftir Jónas Guðmundsson.
Ríkisjóni Gunnar D. Lárusson

Ef ég væri forseti Íslands

þessi still verður nú ekki mikilvægur, því að
ég veit nú ekki hvað ég á að skrifa því ég
veit nú ekki hvað forseti er en hann hlítur nú
að vera stjórnmálamaður og myndi reyna eins og
ég gati að stjórna svo að það væri til góðs fyrir
Ísland. En ég er nú ekki mikill stjórnmálamaður
svo að ég get nú ekki sagt mikilvæg sem velturlegt er
í stjórnmálum. Og myndi reyna að lata unglíngama
í barnum þá rennu þegar hallari er, svo að þeir yrðu
ekki að aumungjum, því að það er svo óhollt að renna
ekki. Og get nú ekki sagt muna um þetta

Eftir Ólaf J. Halldórsson

Ríkisjóni Jóhann B. Kjöppur

Ef ég væri ríkisjónafrú

Ef ég væri ríkisjónafrú, þá myndi
ég eiga stórt og fallegt hús með fallegum
gardi í kring. Svá myndi ég eiga að munnsta
kosti fjóra fyrsta flokksbíla. Og myndi hafa
margar þennur til að rúna í kringum
mig, og ég myndi aldrei fara á fátur
fyrir en klukkan ellefu eða tólf. Og myndi hafa

gjöllu í rúminu hjá mér, svo að ég gæti
húmtað allt, sem mig lysti. Alþátt láta fara mér
kaffið klukkan nún. Svá þegar, ég færi að
bota, þá myndi ég láta aka mér í korrú rúður
að bota. Svá gæti ég mér vist ekki haft meiri
þagifélgheit.

Eftir Leguborgu Þorsdóttur

Ríkisjóni Jóhann Kjöppur

Heimtalæsi

Ríkis maður bauð einu sinni nokkrum
vinum sínum til miðdegisverðar heima
hjá sér. Við borðið voru sagðar margar
skemmtilegar sögur og mikil hlegið. Lok
sagði einn af gestunum mjög skemmtilega
sögu, sem allir hlógu mikilvæg. Gestgjafinn
sjálfur var mjög heyrnarráðgjafi. Hann gat
því ekki heyrt, hvað menn sögðu, en hann
vildi ekki láta á því bera, svo að hann
hló að sögunum eins og hinir, einkum þó
að sidustu sögunni. Hann þakkaði gestinum
kurteislega, og sagði, að sögan hans væri að
vísu mjög skemmtileg. En hann hélt þó, að
hann þynni aðra, sem væri ennþá skemmti-
legri. Gestirnir báðu hann að segja hana, og
gerði hann það. Þegar hann hafði lokið sögu-
nni, hlógu gestirnir ennþá muna en nokkru
sinni áður.

Maðurinn varð mjög ánægður og hélt að
sér hefði tekið reglulega vel. En það, sem
þeir sögðu honum ekki var það að hann
hafði sagt þeim nákvæmlega sömu söguna,
sem hinn var búinn að áður. Það er sennilegt

ad hafi aldrei fengið ad vita ad hverju
gestir hans hlön i raun og veru.

Proverkefni i Danskum stíl
Ritstjóri Flöskuldur Eliasson

Flundur húsböndans

Fátök kona, sem bjó i litilli borg i Skotlandi,
fekk einu sinni hundrad þund sterking, sem
hún hafði erfitt eftir frænku sína, er dáið hafði
i Ameríku. Hún vissi ekki, hvað hún ætti ad gera
við svo mikla peningamygghad, og spurði bönda,
er var nágrenni hennar, ráða. Eg ráðlegg þér ad
setja þe peningana i banka", sagði hann "og
ég gæti gert þetta fyrir þig, því ad ég ætla
til borgarinnar eftir hálfan mánuð. En þrangast
til ætli þú ad þa hundinn minn til láns. Meðan
þú hefir hann i húsinu þarftu ekki ad vera
hræddur við fjöfa." Konan var mjö þakklát
böndanum fyrir tilbóðid, og fjötust algjörlega
örugg, ef hún hefði stóran hund til ad verda sig.
En böndinn hafði ákveðið ad ná i peningana.
Hann hugaði ad hundurinn mundi ekki gera
sinum eigin húsbönda neitt. Dimmt vetrarvöld,
þegar hann vissi ad konan var ekki heima fót hann
i gömul fót og svefði andlit sitt svo ad hann
þekktist ekki, ef hann seist og læddist inn i
húsið. Þat kreikti hann ljós. En jafnskjött sem
sem hundurinn rá mann, svartan i framan, fót
hann ad getta, og hann var enn reidari, þegar
hann keyrði okunnugan mann tala við sig i
mátrömi húsbönda síns. Maðurinn skildi um
seint, ad hann hefði veri flön ad dulbría
sig, og af því ad hann var hræddur um ad

hundurinn kinni ad ráðast á sig, þá hélt hann
til dyranna. Flönum tókst samt ekki ad sleppa,
því ad nágrennar konunnar komu klauzandi
og grípu böndann. Þannig fell hann i þá
gildou, er hann sjálfur hafði lagt.

Proverkefni i Enskaum stíl
Ritstjóri Flöskuldur Eliasson

NEMANDINN

13 mars 1944

Ríkisljótari: Erla Gudjónsd.
Erla Bjarnsd.
Euna Egið

Éf ég væri ríkisljótari

Þá mundi ég auðvita hafa það góð. Ég mundi hafa eina þernuhjón mítt sjálfri, og svo mundi ég hafa margar herbergisþernur, eina í hverri stofu. Eina matvæðslukonu og margar stúlkur henni til hjálpar, svo mundi ég hafa eina skemmlitiga konu, sem væri mítt til skemmlunart. Ég mundi fara á fætur kl. 10 á hverjum morgni, og þá mundi ég fara í skemmligöngu. Svó vildi ég láta hringja á mig ífjallalinn. Eftir hádegi mundi ég fá mítt miðdegisblund. Til kl. 2 þá mundi ég láta

aka mig inn í Reykjavík, en auðvitað mundi ég eiga heima á Bessastöðum. En ég mundi samt ekki fara á hverjum degi. Þegar ég fari ekki, þá mundi ég seljast inn í dagstofu og sauma í eilífræð ósamli konunni, sem skemmlit mig, og þernunni til að snúast í kringum mig, þegar þess þarf. Í kvöldin, þegar Ríkisljótinn minn væri heima, þá mundi ég selja inni í berlu stofu og tala við hann um hitla og þella, og svo vildi ég, að við spiludum á spil. Ég myndi hafa heimboð að Bessastöðum og þá myndi ég bjóða ráðherram og þetta þrim eftir Lífríði Þosleinsd.

Skulafeld

Ég alladi að fara á skula kl. 6, en veðrið
var ekki sem allra best, það var hræð og
ísl. En við alludum nú fyrir það. En systir
min var komin og sagði mömmu að það
væri vakit allt í kringum tjörnina, svo að
mamma vildi ekki láta mig fara. En ég
var nú ekki trúur á þessat sagnir, og sagði
ég mömmu, að ég alladi að fara og gá að
fri. svo fór ég að búa mig. En á meðan
komu stalsplur minar, sem alludu með mér,
svo að ég varð að hrada mér. svo lögðum
við öll af stað. En þegar að tjörninni kom,
fordum við varla að fara út á isinn, en það
gekk mi allt vel slisaburst. Við alludum
að geyma skona okkar í hölmanum, og heldum
við ni þangað. En þegar ég alladi að fara að

slökka upp á hölminn, varð annar fókurinn
á mér eftir ofan í vöku og hefði ég orðið rennandi
blaut ef ég hefði ekki verið í gummisligólum, og þá
hefði, og þá hefði þessi still ekki orðið lengri. En
það versla var eftir það var að láta á sig skula
~~skona~~ skona. En þegar það var búið, þá fórum
við í ellinalik. En þá kom svo mikið haglél, að
við höldum, að það myndi koma skruqqa,
og sáðum við á meðan eins og hríkur á
isnum. En þegar mesla elsið var búið, fórum
við að leila að hölmanum, því að við alludum
ekki að verða í mesla eli niðri á tjörn. En
mér fannst þetta samt skemmtileg og hversaneki
skulafeld, þóll hin hafi ekki verið löng.
Og sagði ég mömmu það þegar ég kom heim

eftir Erlu G

Helgi Erlu G

Veturinn.

Veturinn er hinn kaldli árstími hjá okkur Íslendingum, eins og öðrum, sem lúta norðalega á hnettinum. Dagarnir verða styttri og leiðinlegri og máttin löng og dimm. Jurtirnar sofna vetrarsvefni og fuglar og dýr verða dauf og þeigjandæleg. Í vetrinum er oftast frost og snjór. Þá er hægt að fara á skauta og skiði, lúta til snjókus og hláða snjókerlingar. Það er oft gaman á vetrinum, en þó hlakka öll börn til sumarsins. Þegar dimmast er á vetrinum er jólahátíðin, sem öll börn hlakka til. Þá er allstaðan hjart, ef mögulegt er, hvort heldur er í höll eða hreisi. Þón eftir dimman og koldan vetrur kemur aftur vor og sumar með birtu og yl. Þá vakna jurtirnar í vetradrölanum og fuglar dýr og menn fjllast fögnuði og athapnari, og þá fara öll börn upp í sveit um land allt.

Þftir Jóhann Flannesson.
13. ára D.

Skautaféð.

Ég ætla að segja frá mér þegar ég fór fyrsta sinn á skauta, ja það var mi laglegt. Ég var vöðuglaður einn daginn þegar ég kom ír skólanum. Það var af því að ég var búinn að fá nýja skauta í afmælisgjöf frá pabba og mómmu. Þá var ég tí ára. Þegar ég kom heim tók ég skautana í flýti og hljóp í einum spretti niður á hjörn. Mér gekk mi hálf illa að skrifa þá á mig. Þegar ég tók síns var búinn að því, þá ætlaði ég að standa upp en datt á hvernandi hausinn. Ég reyndi að standa upp aftur, en allt fór á sömu leið. Svona reyndi ég mörgum sinnum, en alltof datt ég. Þá fór ég heim vonsvikinn og fór aldrei á skauta aftur þann vetrinn.

Þftir Óröna Wagle.
13. ára D.

Skíðafærð.

Það var laugardagur og það regndi mikið. Við stelpurmar höfðum ákveðið að fara á skíði. Við fórum niður að bílnum, sem beið okkar. Síðan var lagt af stað. Það var mikill krúði í fólkinu, því að það var vafamál, hvort við gætum komist alla leið. Við komumst upp í Svínakraun og urðum að ganga upp að Kolviðarkoli. Þar var tekið á moti okkur.

Við fengum að borða góðan mat. Síðan sváfum við af mottina. Ég vaknaði kl. 7. um morguninn, og þá var komið berta veður. Ég vakti vinkonur mínar og sagði þeim, að flyta sér á fætur. Við fórum út í skíðageymslu og báum áður á skíðin okkar og brúndum síðan á skíði. Það var mjög gott skíðafæri, dálítið harðfenni. Við vorum allan morguninn á skíðum og eftir hádegi líka og skemmtum okkur vel.

Síðan kallaði fararstjórnin á okkur og sagði okkur, að bílinn beið okkar. Við flyttum okkur, hlupum upp í bílinn, síðan var lagt af stað heim. Allir voru sammála um gott skíðafæri. Við sungum fullum hálsi alla leiðina. Og þegar við komum í bæinn, skildum við með öskum um að sjást sem fljótast aftur.

Óftin Þórla B. Bjarnadóttir.
13 ára D.

Éf ég væri skíðstjóri.

Þá mundi ég hafa allt svo fínt og flott. Ég mundi hafa bókaherbergi, þar sem stótt bókaskápar væru fullir af bókum. Ég mundi ég hafa þrjú kellinga og einn kellingakka. Ég mundi láta bada á hverjum degi, og þegar ég færi í gönguferð. Hefði ég hundinn með mig í bandi. Ég hefði ég mjög fallegt spegherbergi og rúmið mitt allt að vera

(Eft. á næstu síðu)

Skautaférdin.

Klukkuna vantar fimm mínútur í eitth. Ég leggj af stað í skólann og flyti mér til þess að verða ekki of seinn. Það er hörkufrost og gott skautasvell. Þegar ég var kominn niður í skólakitti ég strákana og voru þeir að tala um að fara á skauta. Ég stóst þegar í höpinn, og við höldum áfram að skrifa, þangað til hringt var inn, en þá var bið að ákveða að fara á skauta. Við gengum inn í okkar stofu og hlökkudum til kvöldsins. Og þegar skólinn var úti, gengum við yfir tjómna og var Einar með okkur og lét ^{okkur} okkur koma áspart. Þegar við skildum, var bið að ákveða að fara stax á skauta, þegar við vorum búnir að ~~skauta~~ fara heim. Við Loftur urðum samferða heim, því að við eigum heima nálegt hvar öðrum. Ég náði í mína skauta og bjó mig vel út. Svo labbaði

ég til Lofto og sá ég þá franda Lofto standa fyrir utan og biðað eftir Lofti, og er hann með skauta í hendinni. Var Loftur þá búinn að biðja hann að koma með. Fórum síð að tala saman, þangað til hurðin opnaðist og Loftur kom þjótandi niður tröppurnar með skautana í hendinni. Síðan var lagt af stað.

Loftur

Ríkhartur Kristjánsson
13. ára. D.

Ritstjóri: Torla Björnadóttir

svo brúll, að ég gæti legið þessum í þú, og það var samt of langt. Við símið hefði ég ljóllu, og á morgnana þegar ég vaknaði þyrfti ég ekki að gera annað en að hringja, og þá komi þetta með morgunmalinn minn. Þegar ég var búinn að borða morgunmalinn, fór ég í bað og kladdi mig svo. Ég mundi eiga mikið af fallegum kjólum og hápum. Svo mundi ég eiga þrjá bíla og hefði

einkennis kladdan hlíðstjóra. Svó hefði ég
stórar veislur, og í veislurnar komi margt fólk.
Svó mundi ég hafa blómagað fyrri utan húsið.
Fót allri að vera hjá göng með háum hjólm, gos,
brunnir og mikil af fallegum blómum og svo myndast
stíflur á milli hjólmna. Föll ég mundi hugsa
mikil um að skrúfa heimilið mitt. Þá mundi
ég ekki glíma að hjálpa mannum mínum til
þess að stjórna landinu vel. En ef ég mundi hjálpa
upp, allt það sem ég mundi gera, ef ég væri
ríkisstjórnari, (eða) yrði það efri í hula lofti.

Eftir

Selveigu Einarsson.

Þíðstjóri: Emma Egils.

Skautaleið.

Ég hafði fengið nýja skauti, og alltaf mi
að reyna þá í fyrsta sinn. En það ringdi
svó mikil um daginn, að swellið var ummánda
blátt. Samt fót ég mi á skautana og renndi
mit fram og aftur, og var ég mikil þreifinn
af nýju skautunum mínum, sem voru
skrúfaðir nedan í stíflun. Fót mi að hressa,
~~st~~ og var orðið vont að fara á móti vindinum.
En þegar vindurinn var á eftir þátt ég áfram
með fluggiferð, og svó þegar alltaf allt sinn að
smíu nið með listhoppi. En hvað skeði? Ég fyll
flakur og hentist áfram eftir blátt swellinu en
vatnsgeurnar stöðu í háa lofti í beggja handla.

Eftir

Sigurð Karlsson.

Þíðstjóri: Emma Egils.

Skisaferdin.

"Jaja, strákast, eigum við að fara á skíði
á morgun?" "Já", sögðu strákanir. "Við
förum upp að H. R. skála klukkan 9. í fyrra
mílið." Klukkan 9. stóðum við hjá bílnum,
sem stóð okkur upp eftir. Við létum lífsjöran
fá skíðin okkar og förum inn í lílin.
Þar var nú fjörugt. Þar voru tvít karlar,
sem sungu og spiluðu á gítar. Ferðin
gekk þryðilega og uppeflit. Þegar við
vorum komnir þangað, þá þurftum við
að ganga lengi á skíðunum. Þegar við
vorum komnir upp í skálann, þingum við
okkur að borða. Tvo förum við að renna
okkur í brekkunum. Við gengum upp eina
brekkuna. Fyrst allidum við ekki að þora niður
þegar ég leit við sé ég að einn væntaði. Þá
ég á eftir honum niður brekkuna. Hann

Hann komst heilu og höldnu niður brekkuna.
(Þá ég að maður stefndi á mig)
Þá fór ég niður. Ég varð togandi hræddur.
Ég kunní kunní ekki vel á skíðum. Ég reyndi
að leggja frá, en það tókst ekki. Ég sa
ekki annað ráð en að kasta mér niður, og
gerði ég það. Þekki tók þá betra við. Flattin
datt líka og það beint ofan á mig. Ég mæðist
svolikið á fæti, en það var ekki mikis. Við
renndum okkur allan daginn í brekkunum og
allt gekk slisalaust. Um kvöldið förum við inn
í skála og tókum allt okkar kafuttast saman og
hildum þangað sem líllinn var. Þegar að líllinn
kom, létum við lífsjöran fá skíðin og förum
svó í snjökast við aðra stráka og fullorna
menn, þangað til líllinn fór. Það kom bolli
í hausinn á mér. Við sakadi ekki og borgadi
þyrir mig með öðrum, og hann lenti beint
framan í höfum, svo að ekki fór hann betur.

Það var mið kallað á okkur, að hlímun og álli
nú að halda hím. Við fórum inn í bílinn, þar
var líf og fjör. Allir sungu ~~da~~ spjalluðu saman eða
hlöu. Við skemldum okkur alveg þrívílega í þessari
skíðaför okkar, og lík ég hit með ferðasögunni.

Eftir: Alla Helgason

Skíðaför.

Það var ákveðið að við ætluðum að skíða á
sunnudaginn. Við bögdum afskið ~~frá~~ klukkan
(~~mitt~~) níu fyrir hádegi. Þáðgeit var að fara upp að
Lögbergi. Þegar þangað kom, fórum við að
numa okkur niður stóru brúttunum. Skíðin
sem við vorum á, voru ekki mjög góð, en
samt hikuðum við ekki. Ég hitvelliðst ofþ. en
einu sinni lá við að ég brýki skíðin, því að ég var
að numma mið niðri bratta brúttu. Fyrir neðan
voru stórir (~~skíðir~~) skúrar og ég ætlaði að fara á

milli þeirra, en náði ekki beygjurni.
Þakst ég þá óþyrmilega á skíðama, og
meiddi mig dællid á vinstri feli. En þá
dalt okkur náð í hug. Og við byrjuðum þegar
að framkvæma það. En það var að húa til
stall. Serdum við það. Lékum við okkur (~~það~~)
þar þangað til um kvöldið, þegar með var komið
að fara hím. En heldur vorum við seinir, því að
við höpudum af stralisvagninum. Við ætluðum því að
neyra að fá bíl, sem fari þar framhjá. Vorum við
kominir nokkurn spöl, þegar bíll kom, sem vilði lofa okkur
að bera með í bílinn. (†) Skemmlum við okkur hið besta
hím, og sömullidís á skíðunum.

Eftir: Stefnir Helgason

Ríðstjóri: Erna Egils.

Reykjavíkur tjörn.

Reykjavíkur tjörn er beartjóni. Flúin skiptist
í tvo hluta. Innar er stórri en hinn. Í báðum
hlutum eru hölmur. Í sumrin verpa krúur og endur
í (hötur) hölmara. Í tjörninni lifa hornsili. Þau
hafast þar við allt árið. Í veturna leggur tjörnina, og
þá fara allir á skauta, sem uga þá til. Sumir fara
of ógalllega og setja tjörnina, og þá er allt gaman
lífið þeirra þann, sem þeir þurfa. Nú er verið
að stækka hölmurinn í stórri hlutanum, til þess að
fleiri krúur og endur geti verpt í honum af því að
fluglífið gerist tjörnina ~~þann~~ svo skemmtilega.
Nú get ég ekki sagt frá mér.

Eflit: Sumar Lárusson

Ríkisfjóri: Erna Egils.

Reykjavíkur tjörnir.

Tjörnir er beint þyrir framman skálan, sem
ég er í. Þessi tjörn er mjög falleg. Í sumrin
eru margar endur á tjörninni, og þar þá fólkid
í gönguföt niður á tjörn til þess að gefa öndunum.
Þar eru svo spakar, að ég gæti aldrei mál í þar, ef
ég vilði. Tvo eru líka sili (sem) í tjörninni, og
er fjórka gaman að reida þau. Þegar þeir er að
lida á sumarið koma krúurnar í hölmur þar
sem þar verpa. Þá er nú mikil sem gengur á. Þar
eru svo grimmar og hræddar um að egginn þeirra verli
lekin. Þá stípa þar set niður og höggva í höfudid
á manni. Tvo kemur velurinn. Þá þyrir tjörnir,
og þá fara allir á skauta sem geta. Og þá er nú gaman.

Eflit: Jóhann Eyjólfsson

Ríkisfjóri: Erna Egils.

Físa mín.

Þegar ég var sjö ára, fékk ég hvítan kelling,
sem ég á margan godan endurminningar um, og
skal ég nú segja ykkur dálítil af henni. Þegar
hún var lúin að vera tvo daga hjá mér, fór hún
að verða svo glöð að slundum réði hún sér ekki.
Einu sinni tók hún upp á þrið ad fara inn í
brúduhúsið mitt, og réif hún þat allt og tælli. Fyrst
hljóp hún upp í rúm, svo upp á borði og síðan
inn í brúduhúsið og út aftur og lit þetta ganga
langan tíma. Það var eins og hún sai hveð mér
þælli gaman að horfa á hana. Svó álli og kvæfeli ég
henni slundum yfir hana og hljóp hún svo um allt gólf
með hörfunum á bakinu, og þá hló ég oft dálit. Svó fór
hún að stækka, og fé meira réit. Hún fór að eiga
kellinga. Nedan hún lifði álli hún álka kellinga þrisvat
á ári, og voru þeit hvet öðrum fallegri. En í mér fór
að verða, (~~þ~~) þrið ad mamma gat ekki verið svo

hardbrjósta að taka áll lilla börnin
frá henni, og ekki gat hún sekið uppi með
tvo kellinga í hvest skipti sem hún áll
börn, (~~þrið ad~~) En mamma var alþaf svo
þessin, ad þegar ad kellingarnir voru þar
ad stækka, kom alþaf einhver sem réildi eignast
hvítan kelling og ég fékk meira ad segja
efri í hjól þyrir einn kellinginn. Þegar
Físa mín fór út kom hún alþaf inn til
mamma með kellingana eins og hún væri
ad lidja hand ad gata þeirra hún væri átti.
Og mamma tók alþaf glöð á móti þeim, setti
þá upp í rúm og lét þá líka sér þat á meðan.
Einu sinni þurfti mamma ad fara á spítalla
og kom hún þyrir á meðan hjá ámmu. Og
mamma sagði það ad hún hefði þagnad henni
meira en ég. En svo kom sér naumastund ad
mamma þurfti ad fara aftur á spítalla og gat

hrætti komuð kisu fyrir og varð kútt þútt að
láta drepa hana. En ég mun aldrei gleyma
henni Hjallhrútt minni.

Eftir: Erlu Suedjónsd.

Piltstjóri: Erna Egils.

Þegar ég var lítil.

Þegar ég (var) var lítil, fór mamma oft
með mig niður í Fljómshálagarð. Einu sinni
sem oftast fór mamma með mig niður í Fljóm-
skála á fögnum sumardegi. Var ég búin að fá
niðjan bolka og var ég mjög hrifin af honum.
Ég henti og skappadi á eftir honum um allan
skúlan. En þá kom það ákapp fyrir að ég
datt, og kom stótt gat á kné á mér, svo að
mamma varð að bera mig til lækis og saumadi
hann saxið saman. En á meðan var hann að segja
mér frá kottinum í lunglinu. Og er ég en með öxida knénu.

Eftir: Erlu Suedjónsd.

Piltstjóri: Erna Egils.

Skautafari.

Sunnudag einn datt það í mig að fara
á skauta. Þetta varð nú muna en orðin börn.
Ég drif mig af stad strax eftir að ég var búin
að borða. Ferdist ekkert sögulegt niður að ljörn.
En er niður að ljörn var komið, sprungi ég
á mig skautana, og þaut af stad. En ég var
búin að vera góða skund, hilti ég stráta, sem
ég þekkti. Þórum við tal saman. Þegar þessu
sambali var (tegi) lokið, vorum við búin
að ákveða að fara í eltingaleit. Í þessum lík
vorum við góða skund, en allt í einu kemur
sprunga, sem ég varadi mig ekki á, skipti
það engum fögum, ég stakst á höfuðið.
Datt ég illilega á handlegginn. Þá ég varla
hrufft hendina. Ég fór nú ekki strax heim, en
myrði að dragast afram. Þegar klukkan var
orðin ellufu, fór ég heim. Þegar heim var komið, þá

föt ég að skoða handlegginn. Ekkerf sást
nú á handleggnum, og fót ég ^{þá} (~~mei~~) að safu.

Eftir nokkra daga var ég orðinn góður
í handleggnum. Og nú get ég ekki sagt meira.

Eftir: Sudmund Jónsson

Ritskjöri: Emma Egils.

Skriflut.

Nalkit kennari var nassinn. Einu

sinni var piltur með kávada og óteki

afstlega í hekknum í krossluskurð hjá

honum. Þá kallas Nalkit: "Hvada loki er

þetta? Hver hefur alid þig upp strákur?"

"Þú", svaradi strákur. Flamm var sonur

Nalkits.

Flammur

hvar voru á gangi uppi í þittugardi.

Þá segir ánnur þannan: "Hét égum við rúu

bráðum að lenda, spótkur endist líf og
húsa.

Liggfús

í Holki spurdi sitt sinn í ríttum
nágrana sinn þessara spurninga:

"Hafid þid ekki séð grákollika hól -
gimbur, hjargada með rauðri blákerit
milli hornanna?"

Helgi

kennari var að prófa Emil í náttúru -
fræði. "Hvada fiskur eru það, sem við

Íslendingar köfum helst til matar?"

Helgi Emil.

"Þorskur, rýsa og silungur," segir Emil.

"Rill", segir Helgi kennari, "og meira"

"fá, og plakkfiskur", loki Emilt við.

(Sekið upp úr bók)

Ritskjöri: Emma Egils.

Fað er ekki gott að gera öllum líl hófis.

Einu sinni fór maður nokkur með syni sínum á markað, líl þess að selja asna, og heimdu þeir þann á eftir sér. En þeir komust að raun um þá þessu ferðalagi, að það er enginn höfðalíkur að gera öllum líl hófis. Fyrst mæltu þeir hóp af (öllum) ungum skílkum, sem voru að koma af markaðinum. Þegar þeir sáu að gengu báðir og heimdu asnann, hlóu þeir að þeim. Sellist þá drengurinn á bak asnannum, en rítt á eftir mæltu þeir gamalli konu, sem ávitadi drenginn harðlega fyrir að selja makindalega á baki asnannum en láta gamlann födur sinn ganga. Fór þá drengurinn af baki og fadit hans sellist á bak í hans stad. En ekki sók þá betra við, því þá mæltu þeir fólk, sem fannst það svífírdílegt af honum, gömlum mannum, að fara svona með veslings drengjum.

Sellist drengurinn þá á bak fyrir framman födur sinn, en þá gátu menn ekkert skilid í, hvorsu mjög þeir misþírmdu asnannum. Þeirdu þeir þá að bera hann á staf gamla mannsins, en það mistókst, því að asninn var þungur, og komust þeir þá að raun um, að enginn líd er að gera öllum líl hófist, og að skynsamlegast mundi vera, að láta sig engu skífta því aðrit segdu.

Þíddi úr dönsku.

Erna Egils.

Lagan um krónuna.

Fað var kjótt í líllu stofunni, þar sem mamma sat við sauma, en Arni var að lesa. Úti var rigning. Það var alþaf rigning þegar maður átti fri, fannst Arna. Flann hafði hlakkað sérstaklega líl þessa dags, því að hann alladi að vera með Sveini, sem var mjóhorminn.

i bekkinn. Sveinn var dálíkið eldri en
félagað hans, og það ásamt þvi, kræ
þ þrjúdur hann var, hafði orðið til þess, að
hann var foringji bekkjarins. Þinnig var
líkið upp til hans þar sem hann hafði verið
hílt á í úllöndum með foreldrum sínum.
Eigum við ekki þ koma í gönguferð á morgun, áhni?
spurdi Sveinn. Verði gótt veður, fötum í skóginum, en
verði rigning, fötum við í bíó. Áma þólli mikid
til þessarar uppáskungu (þ) Sveins koma. Hann
hafði undir eins sagt já, þó að hann sei, að hann
gæti það ekki. Hvað átti hann að fá peninga? Eftir
klukkulíma komi sveinn, og mamma hafði ekki
hugmynd um neitt en. Mamma, lýfyði hann um
líð og hann reyndi að vera kvekkislegur. Ná ég fara
út með skólabróðir mínum í dag? Hann kemur
hingað eftir (nokkera) klukkulíma. Hvert allid þid
í þessu neðri? spurdi móðir hans og (lyft)

lyft upp frá saumunum. Jája, þú getur
þá farið í regnkápana þína. Það getur
rykkur andritad ekkert til, þó að þid röknið.
Hvada félagi þinn er það? Niji dröngurinn.
Hann hefur nú séð sítt af hverju. Hann hefur
verið bæði í Þýskalandi og Frakklandi. Jája. Hann
hann líklega frá morgun að segja, sagði mamma
hans bróðir um líð og hún líf framman í
drönginn sínn, og klappadi honum á kinnina.
Jája, fardu þú bara góði minn. Allt í einu dalt
Ára dálíkið í hug og áður en hann vissi af því,
hafði hann sagt það. Hleudu mamma. Ég verð
að þú krónu til þess að borga landafræðibók
sem ég fékk í skólanum. Mamma lít undrandi
upp. Þid erud ekki von að borga bókurnar sem
þid féid í skólanum. Hvernig skindur á þessu
nú? Peningarnir eru ekki lengi að fara. Flín
stóð upp og sókhi ludduna sína. Árrí skamm-
adist

sin þyrti að hafa gabbad mómmu sína.
Henni datt auðvitað ekki í hug að svo væri.
Flann reyndi að sefa samviskuna, með því að
skella skuldinni á mómmu sína. Hversþvegna
fekk hann aldrei vasapeninga? Flann vissi
að þau höfðu ekki mikla peninga. Vel gat mi
verið að kennarinn hefði heimtad peningana. Árni
hefði fengið lötina, og mómmu gaf stáðid á sama
hvort krónan færi til kennarans eða þrikmynda-
stjórans. Þeirndar hafði hann ekki þess í tíð í
marga mánuði, en margir félagar hans færu
einu sinni í viku. Flannum var ómögulegt að
fela sjálfum sér þú um, að hann ætti krónuna
með réttu. Hvernig sem hann fór að, vissi
hann að hann hefði ekki rétt þess að ráði
sínu. Ána létti þegar Sveinn kom inn. Flann
var hrættinn af vini sínum. Sem varn strax
mómmu hans með kuttási sinni og glettni.

Við alludum í gönguférd, sagð hann og hló sínum
smilandi hlátri, en það er nú þanski og hlaut
um. Árni var hræddur um að vinur sinn færi
að minnast á skóttíðina, svo að hann sagði.
Við gekum labbað um beinn. Flann gaf honum
bendingar bak við mómmu sína, Hvirli höfuðid
og lagði fingurinn á munninn. Sveinn virkist
skilja, hvað hann ætti við, því að hann fór strax
að hala um, hvað gönguféris voru stemmklegar
og það einmitt í rigningu. Árni sagði félaga
sínum alla söguna á meðan mamma hans fór
fram. Ég varð að segja henni þetta, svo að ég
fengi peningana, skildiru? Annars komst engum
við, hvort við förum, sagði hann að lokum með
uppgerðahlátri. Drengirnir höfðu andarbaki
þegjandi hvorn á annan. Síðan kom mamma
Ána inn. Flinn gaf drengjunum síkkuladi.
Þú hefur miskilid barnakennarann, Árni.

sagði Sveinn eins og hann heldi sambali áfram.

Þennarinn sagði, að landafredin kostaði krónu, ef við lýndum þessu. Hét datt þetta á hug, sagði mamma brosandí. Ári kærði undrandi á Svein, síðan eldodnaði hann og lagði krónuna steinþeggandi á borðið.

Þegar þeir voru komnir út á þróppur, stámmu síðar, ríkti Ári Sveini hendina og sagði lágt. Þakka þér fyrir. Síðan höfðu vinnur af stad út í rigninguna.

(Tekidupp úr bók.)

Erna Egils.
13 D.

NEMANDINN

28 mars 1944.

Þíðhorat

Jónas Guðmundsson
Leifur Jóhannsson
Alafur Halldórsson.

Þegar ég var lítil.

Það var einu sinni, að mamma fór með mig til rakara til að láta klippa mig. Það var margt fólk inni, og ég var orðin hálf öröleg að bida, enda var ég ekki nema fimm ára. Lokur komumst við ni að.

Þakarinn hét Halldór, og kalladi ég hann Halla. Það átti að klippa mig drengjakoll. Þvo lokur flann útrærskonar hnif og átladi að fara jafna hárið. En í því hræfði ég mig, og hann skat stóran skurð. Ég reyndi auðvitað að vera

eins hönd og ég gat, en mig sveid svo mikid
að ég gat ekki haldið gratinum niðri í mér
og fór að gráta, og kalladi „Kalli frika“.

En þá fór allt fólkid, sem að bleja, og ég
hálfskammadisti min, að minnska kosti haltri

ég að gráta. Kalli setti ni plástur yfir
skurðinn og kláradi að klippa mig. En fyrir
bragdið fékk ég klippunguna ókeypis. Ég man
þetta alveg eins og það hafði sked í gær.

Liddan erigalltaf með ör á kinninni.

Elftir Ernu Egilsdóttir.
Ritst: Jónas Guðm.

Störyrusláttur

Jón gamli skósmúður þafði verið uppsökkuur alls
sina efi. Hú hafði hann lokað augunum og
opnað þau í öðrum heimi.

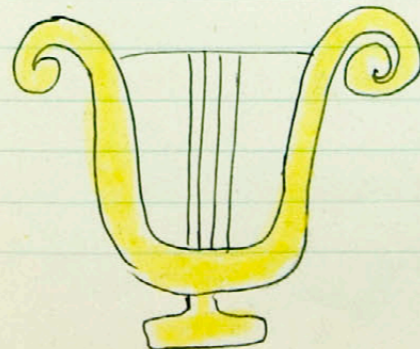
Dagur eftir útförina kom ein af bestu
vinkonum ekkjunnar til þess að samþrygg-
jast hann.

„Jón aumunginn þafir það vist gott minn“
sagði hún. „Elli kann sé ni ekki að
slá hörpu með englum.“

„Það efast ég um“, sagði ekkjan.

„Ég gefi þremur trúnað þvi að hann
slái englana með hörpu.“

Ritst. Jónas Guðm.

Skrifliur.

Tommi: „Mamma, má ég fara í dýrægarðinn til að sjá apama?“

Mamma: „En sé dómur, að vilja fara að skoða apama þegar þú ert þú þú erst í þú sök.“

Ligga: „Hvernig komst mamma að því að þú þú þú þú?“

Siggi: „Ég gleimdi að nota handklæðishornid.“

Madur einn held, að geðveikraspítali var menntaskóli, en þegar honum varð gjást híd samna, sagði hann við einn vanda-
anna;

„Ég geri ekki ráð fyrir, að það sé svo mikill munur á þessum stofnunum.“

„Ó-ju, því að þeir útskrifast menn ekk nema þeim hafi farið fram.“

Bóndi ok vagni, hlöðnum innlendum áburði, framþija geðveikraspítala. Einn sjúkling-anna kalladi til þar, „Hvað ert þú með í vagninum þagmadur?“

„Níky, svaradi bóndi.“

„Hvað ertar þú að gera við þana?“

„Láta þana á jarðaberin min.“

„Og við láfum njóma á okkar og sum við viðlausin.“

Hugumarsan, vinur: „Hversvegna tekur þú ekki „stæ-
lo“ heim vinur.“

Þrukkin vinur: „Það er ekk til meins, þótt munni ekki leifa mér að þafa þann í þessum. (Tekið upp úr „Eldhús“) Ríki Jónas Guðn“

þegar ég verð stór.

Ég alla ekki að gifta mig.

en svo 23 ára. Það er minn á

að vera ungur og myndarlegur maður,

sem getur haft góða stjórn á heim-

illum. Mér er það fjóst þinnu

matulegt að eiga 3-4 börn.

Ég alla að alla börnin minn mjög

vel upp, ekki láta allt eftir þeim

og halda þöfn upp á þau öll.

Ég vil búa í fallegu húsi með öllum

nyttum þegindum. Ég vildi hafa

stóran glard í þringum húsið.

Þá kveldin myndum við þjónin

vinna í gárdinum og börnun

myndu hjálpa okkur, þegar þau

fara að stálprast. Þú ert að

vera fjögur hertogi og eldur. Og í

sumarþinginu þóum við í langh

ferðalag

Ephir Solveigu Einars.

Ritst. Jóhanna Guðm.

þegar ég verð stór.

Ég veit eiginlega ekki hvernig ég á að fara

að skrifa þennan stíl. Ég hef verið að

brjóta heilann um fetta í allan dag

og ekki komist að neinni niðurstöðu.

Það er sama hvernig ég miðbrjót

miðbrjót heilann. Ég get aldrei sotið

hann svo miðid að stíla efnið komist

inn í hann. Þetta er nú gjöta ástandið.

Þá komst ég ferðuffjött að þeirri

niðurstöðu, að einna best myndi verða

ad skrifa um hvað ég ætlaði að gera.
Það er frá því það líklega
nógu erfitt. Þegar ég var litill,
3-4 ára var ég alveg stadváðinn í því
að verða bílstjóri, en nú er það mjög
breitt. Og alltaf fa ég nið og nið
hugmyndir. Margar góðar en engar
nógu góðar, þegar á átti að standa.
Og svona gekk það og svona gengur
það, og mun að öllum líkindum ganga.
Ég veit ekkert hvað ég ætla að verða.
Ég ætla því ekki að skrifa meira um
það, en ég hef þegar gert.

Þetta er Þómas Þómasson.

Þómasson = Ólafur. Þingeyri. Hallgrímur.

Skautaférv.

Þunnudag sínu datt það í mig að fara
á skauta. Þetta varð mi meira en orðin
þom. Ég dráf mig af stad strax eftir að ég
var búinn að borða. Gerdist ekkert rögulegt
niður að fjörn. Þá niður að fjörn var
þomíð spennti ég á mig skautana og fælt
af stad. Þá ég var búinn að vera góða
stund, þá kitti ég stráka sem ég fælti.
Tökum við tal saman. Þegar þessu
samtali var lokið, vorum við þinnist
að ákveða að fara í eltingar lík.
Í þessum lík vorum við góða stund.
Þá allt í einu kemur sprunga sem
ég varadi mig ekki á og skipti það
engum togum ég stogst á þálfudis.
Það ég illilega á handleggjum, en

veindi að bjargast áfram.

Þegar hlukkan var orðin 11. fór ég heim.

Þegar heim var komið fór ég að stöðva

handlegginn. Tók hert síst mi á hand-

leggnum, og fór ég mi að sofa.

Eftir nokkra daga var ég orðinn

gödur í handleggnum. Mi get ég ekki

sagt meira.

eftir Guðmund Þósson.

Ritstjóri = Ólafur F. Halld.

NEMANDI Í MI.

14. APRIL

1944.

RIÐSTJÓRAR
HRAFNHILDUR
OG
GUÐBJÖRG.

Þegar ég er orðinn stór.

Þegar ég er orðinn stór, það verður mi
allaf gaman að vera stór og það finnst
mér minnstakostli sem er svo líill minna
Enn það er ekki alveg óvíst að við öskum
okkur líllam þegar við erum orðnir stórir.
Taja ég mi mi ekki vera að þessu þradri
það er best að koma sér að efni.

Þegar ég er orðinn stór þá alla ég að reina
að vera lakur en það er mi kanski ekki
svo auðklápið að þvi. Versla velur alla ég
í Ingómarsskólan og vera í honum einn velur
síðan alla ég í Menntaskólan og ljúka við
hann og síðan alla ég í háskólan og ljúka við

hamn og taka þri mál lækispróf. Þegar
ég er orðin lækur alla ég að byggja mér
falleg þús í einhverjum hluta bærens
og hafa svo lækisstofu niður í bænum
Og ég alla ekki að hafa langan vinnutíma
ég alla að byrja að renna klukkan ellefu
fyrir hádegi og fara svo í þvottum til
klukkan fimm og fara síðan á lækis-
stofuna og taka á móti spuklungum til
klukkan sex. Ég alla að hafa gærð kringum
húsið og á sumrin alla ég að rækla
blóm og hafa allt þriflegt og fallegt.

Eftir Þikad Kristjánson.

Þegar ég var litill

Ég hef nú lítið að segja þri ég man
ekki eftir neinu. Ég alla nú að
skrifa það helsta sem ég man.

Þegar ég var litill pelli, svara sex ára
var maður mi ekki í skóla, hafði engar
atviggjur mátti leika mér allan líðlanga
daginn og hafði ekkert sérslakl fyrir slátri
þá var mi gaman að lifa. Ofslátt var ég
með strakunum sem eiga heima hinum
megin við göluna, þeir voru á svipudum
aldri og ég. Nið hömudum allan daga
vöknudum snemma á morgnanna
og þorum til í bíla tek eða eilhvad.

þessháttar. Slundum þorum við niður að
sjó og vorum þar slundum allan daga
og slundum var leitað að okkur. Eill sinn
þorum við strakarnir niður að sjó og saum
hvar síðin lá við Sprengjusand við vorum
þá með strak sem er heldur eldri en við
Hann hafði verið í vrel þá um sumarið
og þor hann þá með síðinni. Svó hann
var þá kominn í góð kinni við karlanna um
bord. Og þegar við saum síðina þá þor hann
að gróba af þri að hann afi þorðast á sjó, en
við ekki. Og svo þorum við um bord og hann
þor að sína okkur í hvaða klesa hann hafi
verið í. Og gleymdum við þar lumanum.
Og lokens þegar farid var að rokrvar þorum
við heim.

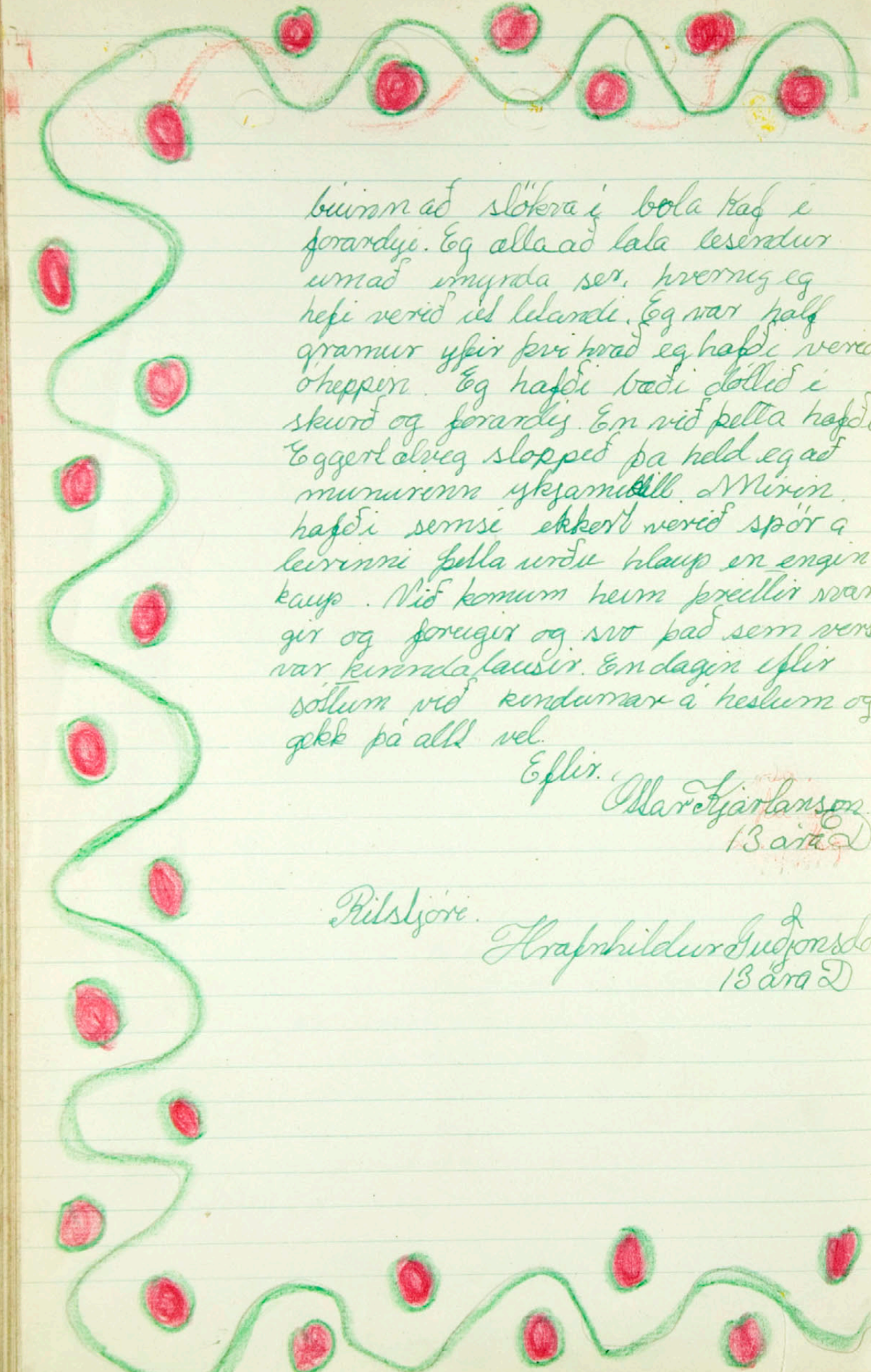
Eftir Þikad Kristjánson.

Þegar ég var litill

Sumarið 1938 var ég í vrel í Hvílar-
holli, í Þrunamannahrepp, í Strésistu
Bærenn slendur á bakka Hvílar. Um
þella leili geisadi mikil maðurveiki í
kinndum þar eystra. Ekki var þum þó
kominn í Þrunamannahreppin eða í
það minsta ekki á bæinn sem ég var á
Énn til að varna þri að þum bærist ekki
Þar sellur strangur vörður með fram
allri Hvíla og allri hann að varna að

kindurnar komust ekki yfir. En
komust þar yfir, voru þar lafarlausl
feldlar. Eins og sagt er hér að framan,
stendur þarinná bakkanum á Hvöla.
og állum við þri að verja dálitlu kofla
þar meðframmi. Þá var það einn dag,
að þrjár kindur saust á eirunum í
anni. Við þulum strax af sláð. Við
vorum þrjú, húsbondinn, strakur úr
Reykjavík sem heitir Eggert, állum við
að vada út á eirna og reka kindurnar
í land, en síðan cellaði húsbondinn
að laka við þeim og reka með okkur
heim. Við Eggert vorum aðeins í
sundskilum og þurflum þri ekki að
hræðast valn eða annað. Við ordum
úf á eirna. Valnið var ekki mjög
djúpt en straumur þungur. Þá gekk það
vel. En kindurnar létu ekki að sér
háða. Raunar sýnlu þar í land, eins
og þorállu að gera. En þaðan hlupu þær
bara í burðu, og bondinn gal ekki
slóðvað þær. Og þóll við neyndum að
flygja okkur var það ekki sem best, þri
að við urðum að reyna að þræka
grunnslu leidina, og auk þess gal verid
hallalegt að drella í strauminn, þri að ekki
vorum við syndir svo að helgandi væri
Eg þegar við loftu komum yfir voru

kindurnar komnar langt út í meyr, og
auðveldi urðum við Eggert að hlaupa
á eflir. Í leidinni urðum við að
slökva yfir skurð, sem ekki var í frásögu
farandi. Eg var svo lítil á undan. Og
þegar eg var kominn yfir, leit eg við
til að gá hvað Eggert leidi. En þá hrang
eg allt í allt í einu ofan í jörðina. Eg
var ekkert síður hessa en Eggert. En það
kom þó í ljós að eg hafi dolið ofan í
skurð, sem var rétt við hliðina á hornum
hann var mjög en djúpur. Svodjúpur
að eg rétt komst upp úr hornum ofur, en
sem telur þó var hann herum bel
þurr og varð eg þri ekki mjög þrengur.
Við ellum kindurnar lengi og vorum
allaf á hálunum á þeim, en aldrei
gafu þær okkur loki þri til að komast
fram fyrir sig. Okkur fannst eins og
þær væru að gera grín að að okkur.
Stundum vorum við alveg sláðraðmir
í þó hella þessum elliniga leik, en
þegar við saum kindurnar veru að
lila þarna rétt fyrir framan nefið
á okkur í meslu makindum, galum
við ekki stillt okkur um að ella þær
svo lítil lengur, en loks gafumst við
upp, og vorum þá buinnir að ella þær
um 3-4 kílómetra. En þá mar eg líka

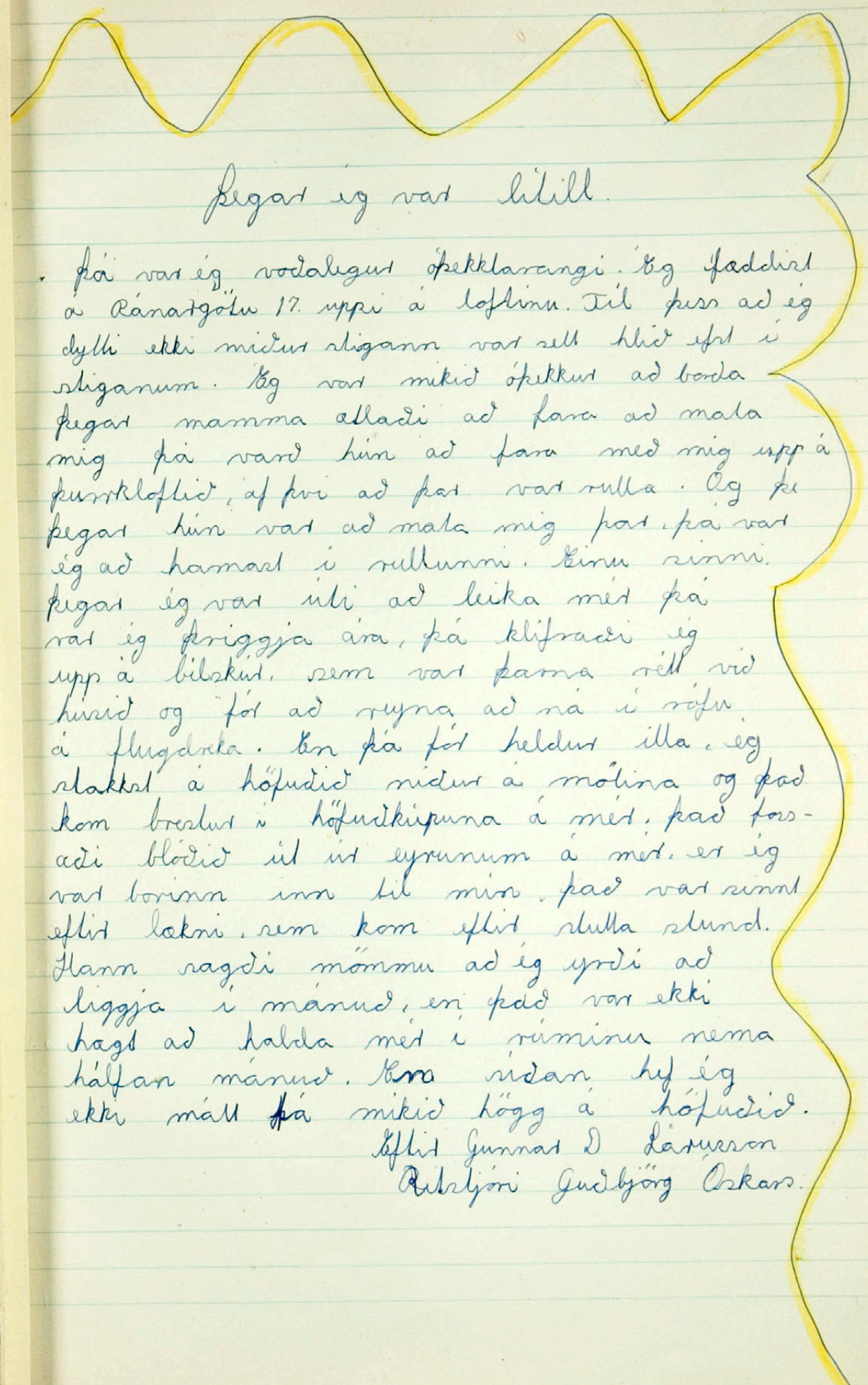
biurmad slökra i bóla kag i
forardýi. Eg alla að lala lesendur
umad umynda sex. Þverng eg
hefi verið íð lalandi. Eg var þalf
gramur yfir þri þrad eg hafði verið
óheppin. Eg hafði bæði dólid i
skurd og forardýi. En við þetta hafði
Eggerl alveg sloppið þa held eg að
munurinn ykjamill. Minin
hafði semsi ekkert verið spór a
leirinni þella urðu hlaupt en engin
kaup. Við komum heim þrjúllir svan-
gir og foregir og svo það sem verð
var þurmdalausir. Endaginn eftir
sollum við kondurnar á hestum og
gekk þá allt vel.

Eflir.

María Jónsdóttir
13 ára D

Pilsjövi.

Frjálfildur Guðjónsdóttir
13 ára D

Þegar eg var litill.

Þá var eg votalgust óþekklarangi. Eg faddist
a Ránatgölu 17. uppi á loftinu. Til þess að eg
dylti ekki midur sligann var selt hlíð eftir í
sliganum. Eg var mikil óþekkt að borða
þegar mamma allaði að fara að mala
mig þá varð hún að fara með mig upp á
þurrkloflið, af því að það var rulla. Og þá
þegar hún var að mala mig þá var
eg að hamast í rullunni. Þinnu sinni.
Þegar eg var úti að leika með þá
var eg friggja ára, þá klifraði eg
upp á bilskut, sem var þarna rétt við
húsið og fót að reyna að ná í rófu
á flugdoka. Þin þá fót heldur illa, eg
slakkt á höfudid midur á mólina og það
kom brostur í höfuðkipuna á mid, það for-
aði blóid út úr eyrunum á mid, et eg
var borinn inn til min, það var sinn
eftir lakni, sem kom eftir slulla slund.
Hann sagði mömmu að eg yrði að
liggja í manud, en það var ekki
hagð að halda með í rúminu nema
hálfan manud. Þin síðan hef eg
ekki mátt þá mikil högg á höfudid.

Eflir Gunnar D. Lárusson
Rúbjóni Guðbjörg Óskars.

þegar ég var lítil.

Ég get meira sagt frá berasku minni
kildur en spáð fram í framtíðina. Þegar
ég var stótt þvi að ennfá virði langt í
land, að ég verði stótt að verði þó að ég
hinaregar voru, að sit með logni með lim-
anum. Ég man fyrst eftir mér á fjórða
ári, þá fluttum við í nýtt húsnæði, og man
ég ennfá eftir stóra vörubúnum, sem
flutti búskólinn, þvi að ég fékk að selja í
báðar ferðirnar. Sumt frá þessum árum
er eins og í þoku í meðvitund minni.
Þó man ég eftir ýmsu markverðu svo
sem þegar Áli bróðir minn fæddist, og
hvað okkur bróðrunum þótti hann fellegrur
og við vorum hræddir um að hann
fari rétt að vöðva, þegar hann fór að
skrifa. Með et ennfremur minnisfall,
þegar ég fór með mömmu og þabba í
sumarbústað upp að Kelliðavalm. Þar
þá fékk ég að fara út á bát með
þabba og Pétri bróðir minum. Þá var við
þá grafalvarlegi á afturþöfnunni og hræfðum
okkur ekki. Með vorum þess meðvitandi að
þetta var fyrsta stóra óvinlyndi í öfi
okkar, þess vegna seltist það svo vel í minni.

Eftir Þónas Guðmundsson
Ritstjóri Guðbjörg Óskarsd.

þegar ég var stótt.

En sem komið er, þvi ég ekki
þungar áhyggjur um framtíð minna.
Þvi ég lítum tíma varit líl fram-
tíðathugleitingar, vegna þess að mér finnst.

hvert dagurinn sem líkur öðrum betri. Þá
er ég ekki neilad þvi að með þafi slundur
flogið í hug að þó þvi komi, að ég yrði
að velja með lífslarfi. En ég vona að
þessi dagdraumur minni verði skoðaður
sem einkamal og ekki látni þrast út,
þvi að annars gæti svo þarfi að skóla-
ryrkunin gerdu gyps að mér, ef þess valdast ekki.
Þá vona að ég komist nú að efirinu, vildi ég
hafa verða hljómsveitastjóri við stóra hljóms-
veit, er líki eingöngu klassísk lög og auðvilad
yrði hljómsveitin að vera hit á landi þvi
að hvernig vildi ég lífa nema hit. Ég þori
nú ekki að lýra þessum dagdraumi nánar,
og ef líl vill et hann einn af þeim, sem
aldrei verast.

Eftir Þónas Guðmundsson
Ritstjóri Guðbjörg Óskarsd.

þegar ég var lítil.

Ég man ekki marga alburði frá þvi, þegar
ég var lítil. Þegar ég var fjögurra ára, fóru
mamma og þabba til útlanda. Þar keyptu
margt fellegrt handa mér og þar á meðal
þriðjóladan hjólhest, sem mér þótti óskaplega
gaman að þá. Ég þóttist vera orðinn mikill
maður, af þvi að ég átti hjólhestinn, og þrúadist
niður Þýrimannarliginn og beygdi á Ránar-
götuna. Þegar ég var sex ára þá fór ég í sveit,
ég var á Skipum við Hlíkseyri. Fyrst var ég einn maður
og þótti mér svo gaman, að ég vildi endilega þá að
fara aftur, og næsta sumari fór ég þrúast um vort
og kom ekki fyrst en um hausti. Lítan þvi ég
alltaf verit þarna í sveit, en í sumari verit ég að vinna
hérna í barnum, ef ég þá eitthvað að gera.

Eftir Þónas Guðmundsson. Ritstjóri Guðbjörg Óskarsd.

Skautaleið

Komdu á skauta sagn vinnu minna.

Það heldur maður sagn og þá eif

viðgæða og óskrypta þar skautu og innar

skautu var í komin á milli þess á milli

þelaga minna. Þetta líka skund var þessum

á skautu á milli skautu.

Ég sendi mér en það var þetta skautu

auðvelt og ég hafði haldið.

Ég datt og dand ver þessum í norða ríni

Ég stóð upp áftur og reiddi
mér, enn um leið og ég er segi
sæið félaga mín að ég þinn
alveg í skulum, en þann
var alífa átt kláfi og er
látteg og maganir og fjáðri
a mngnum síns og gornur
sva allir í kring skelliblaði.

Ég stóð upp áftur og get gekk
það
þekki betur og þor þann hárðarrasta
Kunna M. Guðmundsson

sigla til Miðjardarkaplanda
eyja. Í skipinu myndi ég
rymi og myndi ég láta
lafa 2 eta 3 herbergi. Þá
skipið sjálf. Alltaf myndi
mat og ábalið.

Þu Jónas. Þóðu
þu skrifar og
þu. Þóðu með þu
þu og upp til þu
þu listamaður.

Sólveig

1.

Bl.

þegar ég var lítil.

Þá átti ég heima í litlu

húsi vestur í bæ. Húsið var

vo lítið, að ég gat henti

mér íð um gluggana. Án

þess að meina mig. Það var

á milli 1. maí, að við

uppi mín og ég leinari

inn í ~~vefraberginu~~ lítið

sáum skriðgjöngu fara eftir

2.

Þráðaborgarskígnun. Ég var í
sokkaleislunum, og tundi mér
úti um gluggann inn fess að
fara í skó. Ég stókk yfir
gjörðingur og hræð sem fyrir
vand og áttadi að elta skrið-
gönguna. En ég kom brútt
aftur heim háskrandi, bullvot
í fatuma og slauðhrædd við
þúllan manni, sem ég hafði

sid. svo alla ⁴ ég að segja
frá aburði (fegar), sem gerðist,
fegar ég var 5 ára.

fessi aburður gerðist rétt eftir

jólin. Frænka mín, sem var

^m
bræfur árum eldri en ég,

hann
var í heimsókn til okkar.

ⁱ
Því bræfnum á hertli og

litum það á lítið kofort, sem

stóð á gólfinu. Því forum að

skóða myndbö^ðk, og ég keygði
mig yfir hófotid til fess að
sjá bókina. En þá læstul
loginn á kertinn uppí
kjölfaldinn inn. Eg vissi
ekkert af fessu, fyrr en
knakkarrit tók eftir eldinn.
Eg varð sva hrædd, að
ég stappaði niður fötunum
og afti. Þabbi sem var í

legubekki

45

dejavari i kerbergjinn vaknadi

vid latin, og grepps mig og

kefði eldinn med höndunum.

Öll fötin, sem ég var i

urdu örjft, nema skyrturn.

sem var fæi med brunna-

bletti. fegar ég var á áru,

var það einn morgun, ad

systir min átti ad gata

min, því ^{ad} mamma fengi ad

66

~~fara~~ ad heimans skreypta

burku svoltra skund.

En i ^m stöðing fyrri ad

gata min, nannaði systri min mig

hif þess ad fara ut á götu

á skiptunni og gömlum

"gamömburum." Eg vildi þetta

andvita, þvi ^á ^{ad} þvinn sagði

alla ad gefu mér ^{salgati} gott,

ef ég fari. Eg var á

67

svona uti svoltra skund.

Og fólk, sem sá mig, þefur

vist hugsad með sér, ad

þetta barn væri vist þvi

villanur folki. Þegar ég

hóm þvinn, þekk ég andvitað

ekkert ^{salgati} gott. En ég

hugsadi með mér, ad ég

skyldi ekki láta ^{=leika á} plata mig

svona i annað sinn

Bl.

Tjörninn Sveinn Þórðarson
Tjörninn er í miðjum bænum og
er kölluð þá ^y þegar þeir, en ~~eftir~~
ekki finnst mér hvern þá þeir,
(hinn og hún er) þegar þeir er í þessum
og sumur ^{eda} annað drást stendur upp úr
vatninu. Og svo er hún svo grunn,
að er durnar, sem eru þar á sumrin eiga
~~er~~ ^{er} þá þeir með að sýnda. Þ. Tjörninni
svo þá þeir
var skipt í þeir, þegar þeir

var lagður yfir bana, og er önnur

litil, en hin stór. Þjarninnar má

saman á litlum parti og er þar lítið

yfir. Í annari tjörninni er hölmi

og verpa þar sjnsir fuglar, aðalega

endur og hefur ~~því~~ ^{km} á að stakka

hölmann með því að flytja grjót

ut í tjörnina á veturna, þegar vatnið
þrýs þá fara allir, sem geta lá skauta.

En þegar vatnið þrýs, þá geta endurnar

etki lifað þar lengur og fara í baska
it á rúmsjó, þar sem valnidfrjst etki
og ~~er~~ⁿ er af fiski. En þegar tjörnin
þitnar aftur, þá koma endurnar til
baka.

© Sveinn Þórdar.

Bl.

Skidafert

Eg hef enga skidafert farið, en ég
 ætlaði skidafert eina helgina í netur.
 Eg bjó mig ekki vel undir þá skidafert.
 Ég var ekki nema ^{hálf tíma} hálftíma að þruga
 mig. Meit datt þetta í hug um h desi
 á laugardegi, þann laugadag var
 mánadagfri í skiplanum, svo að ég gæt
 farið með bílnum, sem fót kl. 1/2. e.
 Ég ætlaði að fara að bo, sem heitir
 Skegga skólinn og eru í þrossabálbrátt

billinn fór ekki lengra en að
Hlafossi, svo að þá ⁱ varð að smíða
smíða við með bilnum aftur í
báinn. Og þanig endasti skidaberin
minn í þetta skíði ^p

Þóskuldur Einarsson
Mundu eflir að selja og því
slafi þar sem við á.
Þér er annars mikil, mjög
mikil að fara fram.

Béid að fltfa kom
1 bladi.

137
Erla S

mamma gat ekki verið svo hardþjósta að taka
öll lilla börnin frá henni, og ekki gat hún
selid uppi með tvö kellingar í hvert skipi,
sem hún átti börn, þarí þad hefði fljótt orðið
heill herskoti af köllum. En mamma var
alltaf svo heppin, að þegar kellingarnir
vora farnir að slakta kom alltaf einhver,
sem vildi eignast hvern kelling, og ég
fekk meiradsejja eins sinni efni í kjöt fyrir
einn kellinginn. Þegar kisa orin fór til, kom
hún alltaf inn til ömmu með kellingana
eins og hún var að biðja hana að ~~þessa~~^{gala}
~~þessa~~^{þessa} meðan hún var í sili. Og mamma tók
alltaf glöð á móti þeim, setti þá uppi rúm og
lét þá leika sér þar á meðan. Einn sinni
þurfi mamma að fara í spilala og kom
kisa fyrir á meðan hjá ömmu. Og mamma
sagði þad, að kisa hefði farnad henni

meira en ég. En svo kom sí raunastund,
ad mamma værd ad fara á spítala aftur
og það hvergi komid kisu fyrir og værd hún
því ad láta deipa hana. En ég mun aldrei
gleyma henni Kjallhvít minni

Lula ☹

Kisq min.

131.

Þegar ég var spö áttu, fékk ég hvidlangt kelling,
sem ég á matgarð góðar endurtíminningar um, og
alla ég mi ad segja þér dálíð af henni. Þegar
hún var búin ad vera tæð daga hjá mi, fór
hún ad verða svo glöð, ad stundum séd hún sér
ekki. Einu sinni tók hún upp á þér, ad fara
inn i brúduhúsið mitt, og reif hún þat allt og
telli. Fyrst hljóp hún upp i rúm, svo upp á
bord og síðan inn i brúduhúsið og út aftur
og lét þetta ganga langan tíma. Það værd
eins og hún sei, hvað mi þótti gaman ad
horfa á hana. Þvo allí ég höfðu og ^{húfði} lét ég henni
stundum offir hana, og hljóp hún svo um allt
gölf með höfuna á bakinu, og hló ég þá oft
dálí. Þvo fór hún ad stækka og fá meira sé.
Hún fór ad eiga kellinga. Medan hún lifði
allí hún alltaf ^{kellinga} litrast á ári, og voru þeir
hvert öðrum fellepti. En mi fór ad versna ^{þér} ad

2)

Í fjordina hafði eg með mér
Brynarkel, sem systir mín átti.

Bróðir minn ⁴⁹ flé mér að flíðnum.

Það var ekki margt flé í bílinum,

en nógu margt, svo að það ⁴ var ekki

þröngt um mig. Fólkist fór áður

fljótt að dreifa ^é á ís bílinum.

Það gerði myg vont meðal, og

Bl.
Seima still.

Ég get meira sagt frá
bernsku minni, heldur en spáð
fram í framlidina „þegar ég verð
stór“ því ^{ad} ennfá virðist langt í
land, að ég verði stór ad verð,
þó ^{ad} ég hinsvegar voni, ad úr
mít fogri með limanum.
Ég man fyrst eftir mítt á
fjórða ári, þá fluttum við í
niútt hús, og man ég ennfá eftir

stóra vörubilnum, sem flutti
leislöðina, því ^{ad} ég fékk að sjá
í báðar ferðirnar. Lurmt frá
þessum árum er eins og
í þöku í meðvitund minni.
Þó man ég eftir ýmsu mark-
verðu, svo sem þegar dæli bræðis
minn fæddist, og það sketur
bræðrunum þótti hann fallegur,
og við vorum bræddis um
að hann fari síð ad vöðva.

þegar hann fór ad skrifa.
Nér er enn þessum ^m munda-
stett, þegar ég fór með möm-
mu og þabba í summarbiestað
(summarbiestað) upp ^{ad} við Lellicá-
vatni. En þá fékk ég að fara
út á bát með þabba og
Þétrí bræðis ^u minnum. Sáturn
við þá graf alvarlegis
á afturþöfnum og þreppum sketur
ekki. Við vorum þess meðvitandi

að þetta var fyrsta stóra
afintýrið í æfi okkar, þess-
vegna settist það svo vel í
minni.

Jónas Guðm.

Gott, Jónas. Gefðu
þig í að skrifa og
spila. Þetta vorkkur
er líf íg upp líf þínu
sem listamaður.

Þegar ég verð stór

Enn sem kemid er, þefi ég
ég ekki þungar áhyggjur um framtíð
mína. Þefi ég lillum tíma
varið til framtíðar hugleiðinga,
vegna þess að mér finnst hver
dagurinn sem líður "öðrum beiri".
Samt get ég ekki neitað því,
að mér hafi stundum flogið í
hug² að því komi, að
ég yrði að velja mér lífsl³art.

En ég vona að þessir

dagdraumar mínir verði ^k sodadit

sem einkámal og ekki látnit

berast út, því ^{ad} annars gæti

svo farið að skólasystkini gerðu

g ays að mér, ef þeir rottust ekki.

Þessa svo að ~~þann~~ ég komist mi

að efriinu, vildi ég helst

verða hljómsveitarstjóri við

stótra hljómsveit, er ~~leki~~ singöngur

leki singöngur klassísk lög

klassísk lög, ~~það~~ ~~leki~~

og auðvitad yfrihljómurvetin
að vera hér á landi, ~~þó~~ þó ~~þó~~ ~~þó~~
hvergi vildi ég lifa nema
hér á landi. Ég þori mi
ekki að ljúsa þessum dagdrömi
mánað, og ef þú vill et þann
einn af þeim, sem aldrei

velast. Jón, Jónas líti. Þessi
drömi þinn velast, ef þú
Jónas Jónsson.
vinnur að þú, að þann velast.

~~þó~~
Ég veit, að það er mikil efni
í þér.

31.

Þegar eg er orðinn stór
 þegar eg er orðinn stór, það verður
 mér alltaf gaman að verða stór
 það finnst mér að minnsta-
 kosti sem er svo lítil ennfær,
 en það er ekki alveg árið að
 mit óskutum áttur lítum þegar
 mit erum orðinn stórir, þessa ég
 má mér ekki vera lengur að þessu
 fræðri það er best að koma sér að
 efnum. Þegar eg er orðinn stór
 ella eg að reyna að verða
 leknir það er mér kærhjú ekki
 svo auðkláruð að þessu. Kosta
 verur ella eg í Ingimarskólum
 og vera í honum einu verur. Síðan
 ella eg í Menntaskólum og
 ljúka við Mann
 Ríkhartur Þórðsson

h

síðan ella eg í Háskólum
 og ljúka við þessum og taka þri
 mest leknarvit þegar eg er
 svo orðinn leknir ella
 eg að byggja mér fallegt
 hús í einhverjum kluta bæjarinum
 og hafa svo leknisloftu
 myndur í þessum og eg
 ella ekki að hafa langann
 rinnutimur og ella byrja
 að vinna hl. ellefu fyrir hádegi
 og þessa svo í heimrotum hl hl
 þessum og þessa síðan í leknisloftum
 og taka á mati sjúklingum hl hl
 ser. Eg ella að hafa gæð í
 kring um hús og á sumrin
 ella eg að reka blóm og hafa
 allt þesslegt og fallegt.
 Ríkhartur Þórðsson

Þegar ég var litill ^{ad} ^{Bl.}
Ég hef nú lítið að segja því ^{ad} ^{Bl.}
man ekki eftir veinu. Ég ætla nú
að skrifa það helga, sem ég man
Þegar ég var litill þessi, svo
set ára var svoður nú ekki í
skóla, hafin engar áhyggjur, ^{ad} ^{Bl.}
leita mér allan tíðningan
daginn ^{ad} ^{Bl.} og hafði ekkert sérstakt
þing til þess, þá var nú gaman
að lifa. Oftast var ^{ad} ^{Bl.} ég með strákunum,
sem eiga heima þinum meginum
nið gátuna. Þeir voru á vagnum
aldri og ^{ad} ^{Bl.} ég. Nið hömudumst alla
daga, vöktumst enn þann í morgun
og fórum út í tilaleik eða eitthvað
þess hitlar. Stundum fórum við
niður að sjó og vorum þar
Ríkhartur Kristjánsson

stundum allan daginn, og
stundum var leitad að okkur.
Eitt sinn fórum við strákunum
niður að sjó og sínum, þar
Lúðin lá við Sprengisand, og
vorum við þá með strák, sem er
heltur eldri en við. Hann hafði
verið í sveit þá um sumarið,
og fór hann þá með Lúðinni,
^{ad} ^{Bl.} hann var þarinn í gít þynni
nið kartana um bord. Og þegar
við sínum Lúðina, þá fór hann
að grobba ^{ad} ^{Bl.} þynni ^{ad} ^{Bl.} það að þessum
hafin ferðast í sjó, en við ekki.
Ég svo fórum við um bord, og hann
að sjá okkur í hvaða kálfa hann
hefði verið í. Og gleymdum við þar
limanum. Og lokum, þegar það var að
vættva, fórum við heim. Ríkhartur

Þegar ég var lítil.

Sumarið 1938 var ég í sveit í Hvítar-
holt, Hrunamannahrepp, Arnessplu. Þarinn
stendur á bakka Hvítar. Von þetta léfti
geisadi mikil meðirviki í kindum þar ⁴epstra.

Ekkí var hún þó komin í Hrunamanna-
hreppinn, eða í það minnsta ekki á beinni,
þar sem ég var. En til að varna ^{því} ~~því~~

að hún þarist var settur strangur vörður
meðfram allri Hvítu og átti hann að varna ^{því} ~~því~~

það ^{því} kindurnar komust yfir. En komust þar
yfir, voru þar ^f ~~f~~ safadlaust felldar. ¹³

Éinn og sagt er hér að framan, stendur

Ó. Mark

þarinn á bakka Hvítar, og áttum við
því að verja dælitinn kafla þar meðfram.
Þá var það einn dag, að þrjár kindur
sást á einum í ánni. Við þukum strax
af ^{af} ~~af~~ stað, við vorum þrjár, húsbóndinn, strákur
úr Reykjavík, sem heitir Eggert, og ég,
Eg og Eggert áttum að vada út ^a ~~a~~
eirina og reka kindurnar í ^{land} ~~land~~ síðan
atlaði húsbóndinn að taka við þeim
og reka með öðrum heim. Við Eggert
vorum aðeins þrjú ⁱ ~~i~~ rúndskýlum, og þurftum
því ekki að hroðast vatr eða annað.
Við áttum út ^a ~~a~~ eirina, þáttur var ekki

Ollas

mjög djúpt en straumspungt, þá gekk það
 vel. En kindurnar létu ekki að sér
 hada, ^R faunar ^y spáttu þær í land, eins og
 þær áttu að gera. En þaðan hlupu þær
 bara í burtu, og börðinn gat ekki stöðvað
 þær. Og þótt við reyndum að fylla okkur,
 var það ekki sem best, því að við urðum
 að reyna að krakja ^y grunstu lindina, og
 auk þess gat verið hettulegt að detta
 í straumnum, því að ekki vorum við
^y áhuga, svo að teljandi væri. Og þegar
 við lét ^{ks} komum yfir, voru kindurnar
 komnar langt út í myri, og and-

Ollas

okkur um að elta þær svöltilis
 lengur, en ^{ks} loff gáfumst við upps
 og vorum þá búinn að elta þær
 um 3-4 kílómetra. En þá var ég
 líka búinn að sökkva í bótaþaf í
 foröðly, og elta að láta berendur um
 að imjnda sér, hvernig ég hefji verið
 útlilandi. Ég var hálf gramur yfir
 því, ^ð hvar ég hefði verið sheppinn, og
 hefði badi dalkis í skund og þótt
 líy, En við þetta hefði leggent alveg
 slappið, þá held ég að murrarinn
 á okkur hefði ekki verið ^y þjófamikill

V

Már

sem betur fór var hann þeirri bíl
 þurr og vord ég því ekki mjög
 forugur. Við eltum þindurnar lengi,
 upp ^{og} vorum alltaf í helinum í þeim,
 en aldrei gáfu þeir okkur bakfari
 til að komast fram fyrir sig. Okkur
 fannst eins og þar væri að gera
 grín að okkur. Stundum vorum við
 alveg stöðradnir í að hella þessum
 eltingarlek, en þegar við saum þindar-
 skammirnar vera að bita þarna rétt
 fyrir framan nefið í okkur í mestu
 matindum, gátum við ekki stillt

IV

Már

vitad urðum við Eggert að klappa
 á eftir. Á leiðinni urðum við að stökva
 yfir skurd, sem ekki er í frásögur ferandi.
 Ég var svolítið í undan. Þegar þegar
 ég var kominn yfir, leit ég við til
 að gá hvað Eggerti líði, en þá
 hvaf ég allt í einu ofan í jördina.
 Ég var ekkert síður þessa en Eggert,
 en það kom þá í ljós, að ég hafði
 dolt ofan í skurd, sem var rétt við
 hlidina í hinum, hann var mjög,
 en djúpur, svo djúpur, að ég rétt
 komst upp íd honum aftur, en

Med

Allyrin hafði senní ekkert verið
spór á leirinn. Þetta urðu klaups
en engin kaup, við komum þeim þessum
svangir og förgir, og svo þóð sem veit
var, kindalaussir. En daginn eftir
söllum við kindurnar í hestum, og
gekk þá allt vel.

Ottar Kjartansson

Þóra D.

Bl.

þegar ég veit stór

Ég er nú þrettán ára minna
 svo ^{ad} ég er nú orðin nokkud
 stór, ^m ad minsta kosti finnst mér
 það. Minna er ég í barnaskóla
 og er í seinasta bekk. Næsta vetur
 hugsa ég mér ad veita kominn
 í einhverri annari skóla. Mig
 langar ^{ákaflega} voda mikið til ad lesa
 hátgeiðsle og svo hugsa ég
 ad það sé voda gaman ad afgreida
 í búið. Ég er á báðum áttum
 með hvad ég á ad geta, en ég
 veit vist bara ad afgreda ad

vatna hlutkesti um það, hvort
 ég á haldi ad lesa hátgeiðsle
 eða eitthvad annad. En ekki.
 veit ég hvad ég á framundan.
 Ég hugsa ad það viti enginn ^m
 eftir

Sigridi Þorsteinsdóttur
 13-D.

Bl.
þegar ég var lítil
Stíll.

Ég man ekki margna allurði frá því þegar
ég var lítil. Þegar ég var fjögurra ára
fóru mamma og pabbi til illanda. Þau
keyptu margt fallegt handa mér og
þar á meðal þrjú hjólaðar hjólkerl, sem
mér þótti óþaklega gaman að fá. Ég
þóttis vera örtím mikill maður af
því að ég átti hjólkerl, og brunandi
nidur (~~stígur~~) Slynimamma stígginn
og beygði inn í Þámargöllum.

þegar ég var sex ára, þá fór
ég í sveit. ~~(E)~~ Ég var á Skipsunum við
Hlokkseyri. Fyrst var ég einn maður
og þótti mér svo gaman að ég vildi
endilega þá að fara oflur og mæla
sumar þor ég strax um vorid og
kom ekki fyr en um hauglid.
Síðan hefi ég alltaf verið þarna í
sveit. En í sumum verð ég að
vinnu ~~(E)~~ herra í borunum ef ég
þó eiddröð að gera.

það forðu.

oflur.

Re.

Þegar ég verð stór.

Ég er nú lítið faram að hugsa um framfara em, og sést af öllu, hvað ég elta að verða. Þegar ég fer að hugsa minnar um það, þá er mi margt sem mig langar til að verða. Mig langar, t. d. til að verða afgreiðslustúlka í stórrí og fimmí vörubú. Ég langar mig til að vinna á skipi, þínu skipi. Ég gæti verið skipperna. Ég held og er vissum, að það það ~~er~~ ^{er} gaman að sigla. Þája, ég fer mi að enda þennan skil. En með sjálfri míri veit ég, hvað mig langar til að verða, en ég mæt þinnst í þ að þú þurft ekki að vita það. Eftir. Ernu Egils.

Skil

Eftir

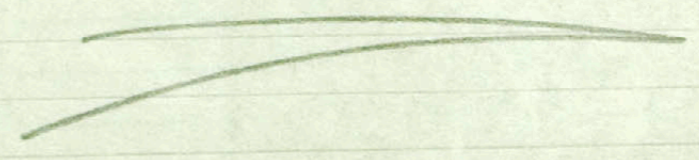
Ernu Egils.

Þegar ég var litill.

Þá var ég vordalegur óþekktarangi. Ég fæddist á Þíngaröku
 17. uppi á loftinu; þil þess að ég dykti etlíu niður stígann,
 var seft hlíð eftir í stígann. Ég var mikið óþekktur að borða.
 Þegar mamma áttadi að fara að mata mig, þá vord
 hún að fara með mig upp á þurðloftið, at því að þar
 var nalla. Þg þegar hún var að mata mig þar, þá var
 ég að hamast í nallunni. Þinu sinni, þegar ég var
 ití að líka mér, þá (var ég) þriggja ára, þá klífradi
 ég upp á lílaskúr, sem var þarna rélt mid hlíð og
 fór að reyna að ná í rófu á flugdröta. En þá fór
 þekkur illa, ég stakst á höfudid niður í mölina

og það kom brastur í höfuðþykkuna á mér; það fór
 aði blóðið út úr eyrunum á mér, og ég var borinn
 inn til mín. það var umt eftir laleni, sem kom eftir
 stutta stund. Hann sagdi mömmu, að ^{ég} yrði að liggja
 í mánuð, en það var ekki hágt að halda mér í mánuð
 inn sama hálfann mánuð. En síðan hef ég ekki mátt
 þá mikið högg á höfudid.

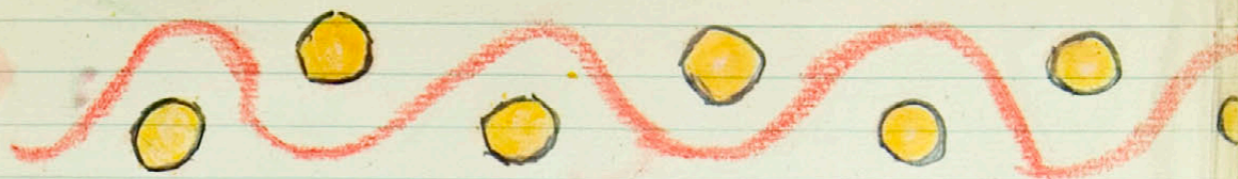
Guðmar D. Larsson.
 13 ára D.

[Faint, mostly illegible handwritten text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.]

Lunnar D. Lárusson.
= 13 ára D.

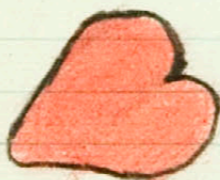

Þegar ég verð stótt.

Ég er nú þrellan ára minna svo að ég er nú orðin nokkud stótt, að minnsta kosti finnst mér það. Lína er ég í barnaskóla og er í reinarabekk. Kosta velur hugsa ég mér að verða konin í einhverri ann-
an skóla. Mig langar ákaflega mikið til að læra hátgreiðslu og svo hugsa ég að það sé vonda gaman að afgreiða í búð. Ég er á báðum állum með það ég á að gleða en ég verð víst bara að fara að varpa hlutkerli um það. Hvort ég á heldur að læra hátgreiðslu eða eitthvað annað. Ég ekki veit ég hvað ég á framundan. Ég hugsa að það vili enginn.

Þútt Sigríði Þorstein
Ríkisgjafi Guðbjörg Óskars

Þegar ég verð stótt.

Mig langar til að verða skipstjóri á fallegu skipi. Ég vildi hafa skipið með háum siglulögum, sem væru með gylltum hringum efst, og auk þess vildi ég hafa þau öll gullblin. Ég myndi hafa þrjú rykháfa, sem væru bæði stórir og víðir, efst myndi ég hafa breiða gyllta vönd en lílína í íslenska fánarum nokkru niðar. Í skipinu vildi ég hafa stóra rafi með fallegum húsgögnum. Á hverju kvöldi myndi ég

hafa ball i stansa sal skipsins. Ég myndi hafa stóra hljómsveit sem bæði konur og karlar spiluðu í. Ég myndi sigla til Miðjarðarhafslanda og Indurshafseyja. Í skipinu myndi ég hafa 1000 fatrymi og myndi ég láta hvern farþega hafa 2 eða 3 herbergi. Ég vildi eiga skipið sjálf. Alltaf myndi ég hafa góðan mat og ábalið út ávöldum á eftir. Skipið vildi ég láta vera 50000 smalestlit eða meira. Nú hef ég ekki fleira að segja.

Eftir konu þórnard.
Ritstjóri Guðbjörg Óskarsd.

Þegar ég verð stítt.

Ég er nú lítið farið að hugsa um framtíðina enn, og siet af öllu hvað ég alla að verða. Þegar ég fet að hugsa nanat um það, þá er nú margt sem mig langar til að verða. Mig langar t. d. til að verða afgreiðslustúlka í stórri og finni verðun. Évó langar mig til að vinna á skipi, finna skipi. Ég gæli verið skipafórn. Ég held og er vissum að það er gaman að sigla. Þá, ég fet nú að enda þennan stítt, en með sjálfri met vil ég hvað mig langar til að verða, en met finnst að þú þurft ekki að vita það.

Eftir konu Egils.
Ritstjóri Guðbjörg Óskarsd.

Bl.

þegar ég verð stótt.

Mig langar til að verða skipstjórnari
fallegu skipi. Ég vilði hafa skipið með
háum siglubryggum, sem væru með gylltum
himnum efri, og auk þess vilði ég hafa
fau öll gullbein. Ég myndi hafa
þrjú reykháfa, sem væru bæði í stórum
og vörðum, ~~ef~~ myndi ég hafa ~~þrjú~~
gyllta vörð en tilina í íslensku fánan-
um nokkru neðar. Í skipinu vilði
ég hafa stóta sali með fallegum

húsgögnum. Í hverju kvöldi myndi
ég hafa ball í stórtu salskips-
inu. Ég myndi hafa stóra hljómsveit,
sem bæði konur og karlar spiluðu í.
Ég myndi sigla til Níðjarstíkslands
og Sudurhafseyja. Í skipinu myndi
ég hafa 1000 fartyrnir og myndi
ég láta hverns farþega hafa 2 eða
3 herbergi. Ég vilði eiga skipið sjálf.
Alltaf myndi ég hafa góðan mat og
ábakki úr áróðrum á eftir. Skipið

hafa ^{vera}
vildi ég láta 50000 smálestir eða
meira. Nú hef ég ekki fleira að segja.

Katrin Þórnardóttir

Handwritten text at the top of the page, including a decorative flourish and the word "Bragi".

Handwritten text in the middle of the page, possibly a signature or name.

Handwritten number "27" in the lower middle section of the page.